

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

နားလည်ရခက်တဲ့

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုဖို့ခက်တဲ့

ပြီးတော့ . . .

ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်နိုင်လွန်းတဲ့

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်း . . . I

BURMESE
CLASSIC
.COM

အဲဒီကောင်မလေးဟာ . . .

တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းနေပြန်တဲ့

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်လယ်ရောင်မလေးပေါ့ . . . I

နိဒါန်း

(သို့)

ဧပြီလ (၁) ရက်နေ့

မနက် (၅) နာရီတိတိ

BURMESE
CLASSIC
.COM

နွေဦးရဲ့နံနက်ခင်းဟာ အလင်းအားမသန်သေးပေမယ့် အမှောင်ယူပျံ
အောက်က နိုးထဖို့ အားယူနေပါတယ်။ မြို့ပြဟာ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို
စတင်စတက် (Start) နှိပ်လိုက်တဲ့အချိန်မျိုးပေါ့။

အဲဒီလို မနက်ဦးရဲ့ မြန်မာစံတော်ချိန် ငါးနာရီတိတိမှာ ကျွန်တော်
အိပ်ရာက နိုးထလာခဲ့တယ်။ အချိန်တိတိကျကျကြီး အိပ်ရာထတတ်လိုက်
တာလို့ ကျွန်တော့်ကို မစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညကပဲ
နာရီကို သံပတ်ပေးထားလို့ ခုလို ထ၊နိုင်တာပါ။

ဒီနေ့က ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးနေ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်
လောက်က အမေ ကျွန်တော့်ကို လူ့လောကထဲ ခေါ်လာခဲ့တဲ့ နေ့မျိုးတစ်နေ့
ပေါ့။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ကျွန်တော် စိတ်ကြည်ကြည်စင်စင်နဲ့ အိပ်ရာက ခပ်စော
စော နိုးနေဖို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။

အိပ်ခန်းထဲက အပြင်ထွက်ထွက်ချင်း ဘုရားခန်းဆီက အမေ့ရဲ့
ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေသံကို အရင်ကြားလိုက်ရတယ်။

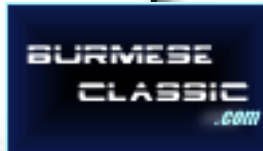
ကျေးဇူးအထူးပါ... အမေ။ ဆပ်မကုန်တဲ့ ကျေးဇူးတော်တွေကို
ကျွန်တော် အမြဲတမ်း သတိရနေမှာပါ။

ချက်ချင်းဆိုသလို အမေ့အကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝါကျ
တချို့ကို သတိရမိသွားတယ်။

အဲဒါကတော့ ...

- M = motive
- O = only one
- T = true love
- H = heaviest
- E = exceptional
- R = responsible

ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ကျွန်တော် အမေ့ကို
အရင်ဆုံး ဦးချလိုက်ပါတယ်။

အခန်း (၁)

ဒီလို ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးနေ့မျိုးမှာ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ အင်း...
ထရိုက်တာတွေ၊ ဆီဒုံးနားတို့လိုမျိုး ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပ
ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် စပေါ့ဘားလိုနေရာမျိုးမှာ ဒင်နာပေးပစ်လိုက်ရမလား။
ဟင့်အင်း... မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာမိုးစက်ဝိုင်းက
အဲဒီလို လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြတဲ့ပွဲတွေ မလုပ်ဖို့ အစောကြီးက မှာထား
ပါတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်လုပ်ရမှာက ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်ခင်တဲ့ ချစ်တဲ့
လူတွေကို စနစ်တကျ အရူးလုပ်ဖို့ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်
မွေးနေ့ဟာ ဧပြီလ တစ်ရက်နေ့လေး။ ပေရယ်ဖူးလ် (April Fool) ဆိုတဲ့နေ့
ပေါ့။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။

ကဲ... စလိုက်ရအောင်။

ကျွန်တော် ဖုန်းဖွင့်ပြီး သူငယ်ချင်း အထီးတစ်ယောက်ဆီ အရင်

ခေါ်လိုက်တယ်။ ဖုန်းဝင်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်ဘူး... အဲဒီလဒ်က အဖိုသံ အိပ်ချင်မူးတူးကြီးနဲ့ ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောလာတယ်။

“ဟာ... ဗညား... ဘာလဲကွာ ဒီအချိန်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ၊ အိပ်ကောင်းနေတဲ့ဟာကို”

အဲဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတင်လတ်ရဲ့အသံပါ။ ဪ... ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ဒီကောင့်ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း။ ကျွန်တော့်နဲ့ အိမ်နီးနားချင်းက ကေသွယ်ဆိုတဲ့ ငတိမလေးပါ။

ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပဲ အရေးတကြီးနိုင်လှတဲ့အသံနဲ့...

“ဟေ့ကောင်... အိပ်ကောင်းမနေနဲ့၊ အရေးကြီးလို့ ဆက်တာ၊ ခုနကပဲ ကေသွယ် အူအတက်ပေါက်လို့ဆိုပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်”

“ဟေ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

ဒီကောင့်အသံဟာ ပျာယာခတ်သွားတယ်။ အိပ်ရာပေါ်ကလည်း ငုတ်တုတ်ထ၊ ထိုင်လိုက်တဲ့ပုံ။

ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး...

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ညက ငှက်ပျောသီးတွေဆိုလား၊ ငွေးသီးတွေဆိုလား နှင်းကန်စားပြီး ခုမနက်မှာမှ ထဖြစ်တာ၊ အဲဒါ မင်းလိုက်သွားလိုက်ဦး။ (....) ဆေးရုံမှာ”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးပဲ ဗညား၊ ခုပဲ ငါ လိုက်သွားလိုက်မယ်”

ပြောပြီး ဒင်းက အရင်တောင် ဖုန်းချသွားသေး။ အင်း... သိပ်မကြာခင်မှာတော့ တင်လတ် ကျွန်တော့်ကို အမြင်ကတ်တော့မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကေသွယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်တို့က ဒီအချိန် ကျန်းမာပကတိနဲ့ အိပ်ကောင်းလွန်းလို့ ထဘီတောင် လည်ပင်းတက်စွပ်နေလောက်တယ်။

တင်လတ်ပြီးတော့ ဒုတိယကံဆိုးသူ မောင်ရှင်က ကျော်ကြီးဆိုတဲ့ ကောင်ပါ။ ဒီကောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒင်းကလည်း အိပ်ရေးမဝသံကြီးနဲ့ ပြန်ထူးပါတယ်။

“ဗညား... ဘာလဲကွာ... ငါ ညက ဘိလိယက်ထိုးပြီး နှစ်နာရီလောက်မှ အိပ်ဖြစ်တာကွ”

ကျွန်တော်က အားနာသံလေးနဲ့...

“ဟိုလေ... ဒီလိုကွ ကျော်ကြီး၊ ငါ... မင်းကို တောင်းပန်စရာရှိလို့”

“ဟင်... ဘာလဲကွ”

“ဟိုလေကွာ... မနေ့ညနေက မင်းပြန်တော့ မင်းဆိုင်မှာ ငါနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ... မင်းပဲ ဆိုင်ပိတ်ပြီး သော့ယူထားလိုက်မယ်ဆို” ပြောပြီးမှ ဒီကောင်က သတိရသွားဟန်နဲ့...

“ဘာလဲ... ဆိုင်သော့ပျောက်သွားလို့လား၊ ရပါတယ် ငါ့ဆီမှာ

သော့အပို ရှိပါသေးတယ်”

ကျွန်တော်က...

“သော့... သော့က မပျောက်ပါဘူးကွာ၊ ဟိုကွာ... ငါ... မင်းဆိုင်က မပြန်ခင် ကော်ဖီသောက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဟော့ပလိတ်နဲ့ ရေနွေးအိုး တည်ထားခဲ့တာ ပြန်ပိတ်ဖို့ မေ့သွားတယ်၊ ခုမှ သတိရလို့ ဖုန်း... ဖုန်းဆက်တာ၊ အဲ... အဲဒါ... ဘာ... ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်... သူငယ်ချင်း”

စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ ကျော်ကြီးအသံက ခေါင်းကို ဆင်နင်းဆဲ လိုက်ရသလို မချီမဆုံကြီး ထွက်လာတော့တယ်။ အားရစရာပါပဲ။

“ဟာ ... ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကောင်ကွာ ... မေ့စရာရှားလို့ အကုန်ရှောင်ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ ... ချီးမှပဲ၊ ဟေ့ကောင် ... ငါ ခုချက်ချင်း ဆိုင်သွားလိုက်မယ်၊ မင်းလည်း အိမ်က ထွက်ခဲ့လိုက်”

ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ သေချာပါတယ် ကျော်ကြီးတော့ သူ တပိုင်တနိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ကွန်ပျူတာစာစီဆိုင်လေးကို သောကတွေနဲ့ ပြေး ပြီဆိုတာ။ ခဏနေရင်တော့ ကျော်ကြီးလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆော်ပလော် တီးချင်နေလောက်ပါပြီ။

နောက်တစ်ခါအလှည့်ကျလာသူက ဖင်မာဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင် မလေ။ အင်း ... ဖင်မာကိုလည်း ဖင်နာ ... အဲလေ ကျွန်တော့်ကို ချဉ် လာအောင် သမရမယ်။

ဖင်မာဆီ ဆက်လိုက်တော့ ငတိမက အိပ်ရာက နိုးနေပုံပေါ်တယ်။ ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ ပြန်ထူးလာတယ်။

“ဗညား ... ပြော ဘာလဲ”

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့အသံမျိုးလုပ်ပြီး ...

“ဖင်မာရေ ... ကျွိုင်တော့တက်ကုန်ပြီဟ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ကေသွယ်တို့အိမ်မှာ မိုးမီးလောင်ကုန်ပြီဟ”

“ဟေ ... မီးလောင်လို့ ဟုတ်လား၊ မီး ... မီးသတ်ကားတွေ မလာဘူးလားဟဲ့”

အရေးထဲ ငတိမက ချော်တော့ငေါ့နေသေးတယ်။

ကျွန်တော်က ...

“ဟာ ... မီးလောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးမီးလောင်တာပါဆို၊ မနေ ညက ကေသွယ်ကို ဟိုကောင်တင်လတ် မိုးပြေးသွားလို့တဲ့”

ဟင် ... တကယ်”

“ဟာ ... ငါက ညာပါ့မလား၊ အဲဒါ သူ့မိဘတွေက ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးမေးတာ၊ တအားလည်း ဒေါကန်နေကြတယ်”

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒါဆို ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အေး ... တွေ့ရင်တော့ ခွဲမှာအသေအချာပဲ၊ ခုပဲ လိုက်ရှာနေကြ ပြီ”

“ဒါနဲ့ ... ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ နင့်ဆီကို တင်လတ် ဖုန်းမဆက် သွားဘူးလား”

“တင်လတ်တော့ မဆက်ဘူး၊ ခုနကတော့ ကျော်ကြီးဆက်တယ်၊ တင်လတ်နဲ့ ကေသွယ်နဲ့က ကွန်ပျူတာဆိုင်ထဲမှာတဲ့”

“ဟင် ... သူတို့က ဆိုင်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“အာ ... မိုးပြေးပါတယ်ဆိုမှ တစ်ယောက်က ကွန်ပျူတာစာစီပြီး နောက်တစ်ယောက်က မိတ္တူဆွဲနေမလားဟ၊ နင့်ကိုက ဝေးတာ”

“အဟီး ... သိဘူးလေ”

အံ့မယ် ... ဖင်မာက သူပဲ ရည်းစားမထားဖူးသေးတဲ့ အပျိုဖြန်း လေးလို ရှက်နေသေးတယ်။ ပြီးမှ ...

“ဗညား ... ဒါဆို ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ... ဟင်”

နင်လည်း ငါ့ကို လာခိုးပါလားလို့ ကျွန်တော် မပြောလိုက်ပါဘူး။ သူ့ကို ကြိုက်မှမကြိုက်ဘဲ။ ခု ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာက ...

“အေး ... နင် ခုပဲ ကျော်ကြီးဆိုင်ကို လာခဲ့လိုက်၊ ငါလည်း ထွက်လာခဲ့မယ်၊ တင်လတ်တို့ကို ဝေးရာပြေးဖို့ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့”

“အေး အေး ... ခုပဲ ငါ ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ဗညား”

ဒီလောက်နဲ့တင် မနည်း နေသာထိုင်သာရှိသွားပါပြီ။ မီးစင်စင်လင်း

ရင်တော့ ဒင်းတို့တွေ ဒေါသမောင်းတင်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ အုပ်စုလိုက်ကြီး
ချီတက်လာကြမှာ သေချာပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“မေမေ ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလာရင် မွေးနေ့ဖို့ ဘုရား
သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“အေး အေး ... သား”

ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ဘုရားသွားခဲ့ပါတယ်။ ဟိုအုပ်စုအတွက်
တောင် အမျှအတန်းဝေခဲ့သေးရဲ့။

ဒင်းတို့တွေတော့ ရောက်ရာအရပ်က သာဓုခေါ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော့်နာနကိုပဲ ချိုးချင်နေမှာ သေချာလောက်တယ်။

ဘုရားပေါ်ကဆင်းလာတော့ ကျွန်တော် ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘူး။
အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်သေးတာအမှန်ပဲ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လုပ်ချင်နေ
တယ်။ အဲဒါ ဘာလို့ စဉ်းစားရင်း ... စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ
တွေးမိသွားတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ...

နောက်တစ်နာရီလောက်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော့်ဟန်းဖုန်းက
ထပြည်လာပါတယ်။ အိမ်ကနေ မေမေ ဆက်တာပါ။

“သား ... ဘုရားက ပြန်လာရင် အိမ်ကိုပဲ တန်းလာခဲ့နော်
မေမေ သားကြိုက်တဲ့ နန်းကြီးသုတ် လုပ်ထားတယ်”

ကျွန်တော်က ...

“မစားဖြစ်တော့ပါဘူး မေမေ ကျွန်တော် တစ်နေရာသွားနေလို့”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ကိုတုံး”

“ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ကိုပါ”

ဟေ့

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့၊ သား အခု အဝေးပြေးကားပေါ်တက်တော့
မယ်၊ စိတ်မပူနဲ့နော် မေမေ၊ ဟိုရောက်ရင် သား ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

ပြောပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တယ်။ မေမေ စိတ်ပူပြီး
မှာတမ်းတွေချွေနေမှာစိုးလို့ပါ။ မေမေက စိတ်ပူတတ်သလို ကျွန်တော်က
လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ မြို့လေးတစ်
မြို့ဆီ မှန်းဆနေမိတော့တယ်။

သူငယ်ချင်းတွေကို မွေးနေ့မှာ အရူးလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်
တော့်အတွက် သွက်သွက်ခါမယ့် ကံကြမ္မာကို အဲဒီမြို့လေးမှာ ပြဋ္ဌာန်းထား
မှန်း အဲဒီတုန်းက လုံးဝမတွေးထားမိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

လူဆိုတာ မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ စာမျက်နှာတွေကို ကျော်ဖတ်ခွင့် မရှိ
ဘူး မဟုတ်လား။

တကယ်လို့များ ...

ကျွန်တော်သာ အဲဒီ မနက်ဖြန်တွေကို နတ်တစ်ပါးပါးရဲ့ တန်ခိုး
မျိုးနဲ့ ကြိုမြင်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ ...

www.burmeseclassic.com

အနိ (၂)

ကားပေါ်တက်ပြီးလို့ ထိုင်ခုံပေါ်ကျကျနေ ထိုင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံးလုပ်ဖြစ်တာက ဟန်းဖုန်းကို ပါဝါဝါပစ်ပစ်လိုက်တာပါ။ မဟုတ်ရင် ဟိုအုပ်စု လှမ်းညောင်နေမှာစိုးလို့ပါ။

ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်ရတဲ့ခုံက ပြတင်းပေါက်နဲ့ ကပ်လျက်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တစ်နေရာစာ လွတ်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်မယ့် ခရီးသည်ကတော့ မလာသေးပါဘူး။

ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း တောင်တောင်အိအိ စဉ်းစားနေမိတယ်။ ခု ကျွန်တော် သွားမယ့် မြို့လေးမှာက ထူးကျော် မောင်ဦးနဲ့ သန်းဝင်းအောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိတယ်။ ထူးကျော်နဲ့မောင်ဦးက အဲဒီမြို့ရဲ့ မြို့ခံသာ။ ဟိုကောင် သန်းဝင်းအောင်ကတော့ အဲဒီမြို့ကို အလည်လိုက်ရင်းနဲ့ မြို့ခံကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ပြီး ယူလိုက်တာ။ ပြီးတော့ အဲဒီမြို့မှာပဲ အခြေချနေတယ်။ အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်းလို့ထင်ပါရဲ့။

အဲဒီကြောင့် ဗုဒ္ဓမဟာဗြဟ္မစာပေ ကျွန်တော့်ကို အလည်လာဖို့ တကိုရီမြော်နေတာလေ။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့မြို့လေးကို ခုမှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့မယ်။

ဪ... ပြောရဦးမယ်ဗျ။ အဲဒီမြို့က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်တုန်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးတွဲခဲ့ကြတာပါ။ ကျောင်းပြီးသွားကြတော့လည်း တကွတပြားနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဆက်အသွယ်တွေတော့ မပြတ်ကြပါဘူး။ ခုပဲကြည့်လေ သန်းဝင်းအောင်ပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်တော် ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

တခြားခရီးသည်တွေလိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ခရီးဆောင်အိတ်တွေဘာတွေမပါဘူး။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ပိုက်ဆံအချို့ပဲ ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဟိုရောက်ရင် အဆင်ပြေမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

ဒါနဲ့ပဲ ကားပေါ်မတက်ခင်မှာ ရေသန့်ဖူးနဲ့ စားစရာအချို့ ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကွမ်းယာစားတတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ကွမ်းတစ်ထုပ်ပါ ဝယ်ထားသေးတယ်။ ဒီခရီးက လေးနာရီလောက် ကားစီးရမယ်လို့ သန်းဝင်းအောင် ပြောပြထားဖူးတာကိုး။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ဘေးက နေရာလွတ်မှာ လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်လေရဲ့။ ဆတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးပါ တစ်ဆက်တည်း ပင့်မိသွားတယ်။ လှတီးလှတကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူ့ဆီက ကိုယ်သင်းနဲ့လား။ ရေမွှေးနဲ့လား မကျွဲပြားတဲ့ သင်းရှုရှအနံ့လေးကိုပါ ကျွန်တော် ရလိုက်မိတယ်။ အင်း... ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးနဲ့ လေးနာရီလောက် အတူထိုင်ပြီး ခရီးသွားရတာလည်း မဆိုးဘူးလို့ ပြောချော်ချော် တွေးရင်း ငြိုးမိလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အပြုံးက ခရီးဆုံးမရောက်လိုက်ပါဘူး။ ဘောက်ဆတ်ဆတ်အသံလေးက နားထဲ တိုးဝင်လာပါတယ်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာကိုကြည့်ပြီး ရယ်တာလဲ”

ရှုတ်တရက် ကျွန်တော် ကြောင်အမ်းသွားရတယ်။ သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ထပ်ပြောလာပြန်တယ်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရှင့်ကို ပြောနေတာရှင့်”

“ဗျာ .. ကျွန်တော့်ကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ခုနက ခုံမှာ ကျွန်မ ဝင်ထိုင်တော့ ရှင် ရယ်ရတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲလို့ မေးနေတာ နားလည်ပြီလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျလို့ ပြုံးမိတာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ဖြောင်ပဲ ညှာလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကောင်မလေးက မျက်စောင်းကို အရောင်လျော့ရင်း ...

“ကြုံပြောထားမယ်နော်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ ထိုင်ရတယ်ဆိုပြီး စကားရော ဖောရောနဲ့ မိတ်တွေဖွဲ့ပြီး ပတ်သက်ဖို့ ကြံစည်မနေနဲ့၊ လုံးဝမိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟောဗျာ ... ခုရောက်ကတည်းက ခင်ဗျားချည်းပဲ ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာလေးဟာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ရှက်အမ်းအမ်းလို့ ဆိုရမလားပဲ။ ဒါတောင် သူကပဲ ဆက်ပြောလာပါသေးတယ်။

“အို ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေအကြောင်းသိလို့ ကြုံပြောထားတာ”

ကဲကြည့် ...။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ဘယ်သူကမှ မတိုက်ခိုက်သေး

ဘဲ အတင်းကာကွယ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်မှာ ဇာတ်လမ်းလုပ်မယ့်ကောင်လို့ ထင်နေတာကိုး။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဘက်က စမပြောမချင်း ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘူး ... ဟုတ်ပြီလား”

“အောင်မာ ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်ချ ကျွန်မတက်ကလည်း မပြောဘူး”

စကားအဆုံးမှာပဲ MP4 နားကြပ်ကလေးကို သူ့နားနှစ်ဖက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ MP4 ပါမလာတဲ့ ကျွန်တော်လည်း အားကျမခံ ကွမ်းယာထုပ်ဖြည့်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ကောက်ဝါးပစ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကားဟာ ဘီးလိမ့်စပြုနေပါပြီ။

စကားမပြောရပေမယ့် မျက်စိကလေးမှိတ်ပြီး သီချင်းနားထောင်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် မသိမသာ အကဲခတ်မိတယ်။ နီညိုရောင် လှိုင်းတွန့်ဆံပင်လေးတွေ ဝန်းခနေတဲ့ သူ့မျက်နှာဖူးဖူးလေးဟာ အတော့်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။ ခေတ်စကားနဲ့ဆို အလန်းဇယားလေးပေါ့။ သူ့မျက်နှာလေးကို ခိုးငေးရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မသိမသာ လှိုင်းထလာတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အတွေ့အကြုံနည်းပါတယ်။ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေ ရှိပေမယ့် စမို့နောက်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ထဲမှာရှိတာ။ ရည်းစားဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီလိုဆိုလို့ ခုဘေးမှာရှိတဲ့ ကောင်မလေးကို ကောက်ခါငင်ခါစိတ်ဝင်စားသွားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလှကို သတိထားမိသွားတာမျိုးပါ။ ခင်ခုန်တယ်

ဆိုတာကလည်း ဒီလို လှတီးလှတလေးနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

ထားပါတော့လေ။ ခုတော့ သူလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် နားထောင်ရင်း ခရီးဆက်နေသလို ကျွန်တော်လည်း ကွမ်းတစ်ယာပြီး တစ်ယာ ဝါးဖြစ်နေတယ်။ ခု ခရီးအတူသွားနေပေမယ့် နောက်လေးနာရီလောက်ကြာရင် သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ သွားကြရမှာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ စိတ်ကူးယဉ်စရာမကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို မေ့ပြီး ကျွန်တော်လည်း မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်တယ်။

ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲတော့မသိဘူး ဆူညံနေတဲ့ လူသံတွေကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာက နိုးလာတယ်။ စီးလာတဲ့ကားက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်နေပါပြီ။ ထမင်းစားဖို့ ရပ်ပေးတာထင်တယ်။

အဲဒီမှာ ခက်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော် ကားပေါ်က ဆင်းချင်ပေမယ့် ဘေးနားက ဒင်းကလေးနဲ့ ပိတ်မိနေတယ်။ ခုထိ နားကြပ်နားကို နားမှာတပ်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားတုန်းပဲ။ အိပ်ပျော်နေတာလားမသိဘူး။

အဟမ်းအဟမ်းလို့ အသံပြုရင်း ခဏစောင့်ကြည့်ပေမယ့် ဒင်းက တုတ်တုတ်ကို မလှုပ်သေးဘူး။ ခေါင်းကုတ်ရင်း ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

ခဏနေတော့ စိတ်ကူးမိတဲ့အကြံကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် အတည်ပြုရင်း သူ့နားနှစ်ဖက်က နားကြပ်ကြိုးလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆူညံသံတွေ နားထဲကို အထွေးလိုက် ဝင်လာလို့လားမသိဘူး သူ့မျက်ခွံလေးဟာ အပေါ်ကို ဆတ်ခနဲ လှန်တက်လာလေရဲ့။

ပြီး... ဘေးက ကျွန်တော့်ကိုလည်း တရားခံဖမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့-

“ဒီမှာ ကျွန်မနားကြပ်ကို ဘယ်သူဆွဲဖြုတ်တာလဲ”
ခပ်တည်တည်ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“နားကြပ်လား... ကျွန်တော် ဆွဲဖြုတ်လိုက်တာ”

“အောင်မာ... ဘာကိစ္စနဲ့ ဆွဲဖြုတ်လိုက်တာလဲ”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားက လူထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ထားတာကိုး”

“ဘာရှင့်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်က အောက်ဆင်းပြီး တစ်ခုခုသွားစားမလို့ အဲဒါ သွားလို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားက အပေါက်ပိတ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နိုးအောင် လုပ်လိုက်တာ”

မျက်စောင်းကို ရက်ရက်ရောရော အရင်ထိုးပါတယ်။ ပြီးမှ...

“ဒါများ နားကြပ်ကို ဆွဲဖြုတ်စရာလား၊ ဒီအတိုင်း ပါးစပ်နဲ့ နှိုးလည်း ရတာပဲဟာကို”

“ဟင်... ခင်ဗျားပဲ စကားလာမပြောနဲ့ဆို၊ အဲဒါကြောင့် ခုလို နှိုးတာပေါ့၊ ခုလည်း ခင်ဗျားဘက်က စပြောလို့ ပြန်ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရွံ့သလိုပြောရင်း သူကပဲ ထိုင်နေရာက အရင် ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီး... သူပဲ ရှေ့က အရင်ဆင်းသွားရဲ့။

စားသောက်ဆိုင်ထဲရောက်တော့လည်း တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ အတူမထိုင်ဖြစ်ကြပါဘူး။ မထိုင်ဆို ဆိုင်မှမဆိုင်ဘဲလေ။ ကျွန်တော်လည်း အပေါ့အပါး အရင်သွားပြီး ဘီယာတစ်လုံးနဲ့ ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲ ဝှီးပစ်လိုက်တယ်။ စားသောက်ပြီးစီးလို့ ကားပေါ် ပြန်မတက်ခင်မှာ ကွမ်းယာတစ်ထုပ် ထပ်ဝယ်ရင်း သူ့ကို တွေ့မလားလို့ ဝေ့ဝဲကြည့်မိသေးတယ်။ မတွေ့ပါဘူး။ ကားပေါ် ပြန်တက်သွားပြီထင်ရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်ပြန်တက်လာရင်း ထိုင်ရမယ့် နေရာရောက်တော့ ...

“ဟင်”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရတယ်။ ပြတင်းပေါက်နဲ့ ကပ်လျက် ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဒင်းကလေးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်နေလို့ပါ။ မတ်တတ်ရပ်ရင်း အဟမ်းလို့ အသံပြုလိုက်တော့ သူက စွေကြည့် လာပြီး ...

“ကျွန်မ ခေါင်းမူးနေလို့ ဒီဘက်မှာ ထိုင်မယ်နော်”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း မူးတတ်တာပဲဗျ။ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ထိုင်ပါလား”

မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးသွားရင်း သူကပဲ ...

“ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာရှင်၊ ရှင်က ယောက်ျားလေးပဲ လေဒီ ဖတ်(စ်) ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... လေဒီဂါဂါပဲ ကြားဖူးတယ်၊ အဆိုတော်လေ”

ပထမ သူ ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးမှ စောင်းငမ်းငမ်းအကြည့်လေး နဲ့ ...

“ရှင် နောက်တောက်တောက် လုပ်မနေပါနဲ့၊ ရှင်နေရာမှာ ပေး ထိုင်မလား၊ မထိုင်ဘူးလား ပြော”

ကျွန်တော် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ သူ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ပါတယ်။ ပြီးမှ ...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ”

သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာပြန်တယ်။ တစ်ခုရှိရင် တစ်ဝက်ပေး လေလို့တော့ မပြောဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဆက်ပြောရတယ်။

“ကျွန်တော်က ကွမ်းစားတဲ့သူဗျ။ ဒီဘက်မှာထိုင်တော့ ကွမ်းတံ တွေးထွေးဖို့ အခက်အခဲ ရှိတယ်လေ၊ ထွေးချင်ရင် ခင်ဗျားကို ကျော်ပြီး ထွေးရမှာလား”

သူက ပျာပျာသလဲပဲ ...

“အာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ပြောရင်း သူ စဉ်းစားဟန်ပြုတယ်။ စဉ်းစားတာမို့ အဖြေလည်း ရသွားပုံပေါ်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး မွှေနှောက်ပါတော့တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး ... သူ့လက်ထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးတစ်အိတ် ပါလာပါတယ်။

အဲဒါကြီးကို ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းပေးရင်း ...

“ရော ... ဒီအိတ်ထဲကို ကြိုက်သလောက်သာ ထွေး”

ကျွန်တော်ကလည်း လှမ်းယူရင်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ...

“ပြီးရင် ... ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးရမှာလား ... ဟင်”

“ဘာရှင် ... ပြန်ပေးစရာလား၊ ရှင်ဟာရှင်သာ ပြန်သောက်ပစ် လိုက်”

မေ့လို့ အသံပြုရင်း ကျွန်တော် ဖျိုသလိုဟန်လုပ်ပြလိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အပြုံးဖန်ဖန်သန်းသွားလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့ကျွန်တော် ကကားမဆက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ‘မ’ နေပြ ‘ကျား’ နေပြဆိုသလို သူလည်း သူ့ဟာသူ နားထဲ နားကျပ်ထည့်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲ ကိုယ် ကွမ်းယာတစ်ယာ ထိုးထည့်လိုက်ရတာပေါ့။

အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကွမ်းစားရင်း အိတ်ကြီးတစ်အိတ် လက်က ကိုင်ထားရတာ သိပ်တော့မခိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ... ခဏပဲ ခုံတွေ့ရမယ့်သူကလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်ဆိုတော့လည်း ယောက်ျား

ဟနလေးနဲ့ပဲ ... ဗညားရေ မင်း အိပ်မပိုက်နဲ့ဟ။

ဒီလိုနဲ့ ...

ကြည့်ဆိုပါဏီ ... ဆိုတဲ့ ဆိုင်ဆုတ်ကိုကျော်လွန်ပြီး မြို့ကလေးဆီ ရောက်ရှိချိန်မှာတော့ မွန်းလွဲနေဟာ မြို့ကလေးကို ကျပ်ကမ်းထားပါပြီ။

သူ့တာဝန်ထမ်းဆောင်လို့ ပြီးသွားတဲ့ကားဟာလည်း ဂိတ်ဝင်းထဲမှာ မောကြီးပန်းကြီး ထိုးရပ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အခန်း (၃)

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးတဲ့မြို့မို့ ကားဂိတ်ဝင်းထဲမှာ ကြောင်တက် တက်ဖြစ်နေမိသေးတယ်။ သွားရမှာကတော့ သန်းဝင်းအောင်ရဲ့အိမ်ကိုပါ။ ဒီကောင်ကတော့ မှာထားတယ်။ လိပ်စာပြောပြီး ဆိုက်ကာသော ငှားလာခဲ့ တဲ့။ ခုလည်း အဲဒီအတိုင်း လုပ်ရတော့မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေ့က ပေရယ်ဖူးလ်ဆိုတော့ ဒီကောင့်ကိုလည်း အရှုံးလုပ်ချင်သေးတယ်။ အဲဒီအတွေးနဲ့ အိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းထုတ်ပြီး ဒီကောင့်အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ဘာသံမှမကြားရဘူး။ မသင်္ကာလို့ ကိုယ့်ဖုန်းကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဘက်ထရီက ဒေါင်းနေပါပြီ။

ကျွန်တော်ကလည်း လူတစ်ယောက်ကို စဖို့ နောက်ဖို့ အရှုံးလုပ်ရ ဖို့ဆို ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့စိတ် ထားရှိတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အနီးအနားဝေပြီး အများ ပြည်သူသုံးဖုန်း လိုက်ရှာမိတယ်။

ရှာရင်းနဲ့ 'ဖုန်းပြောနိုင်သည်' ဆိုတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီဆိုင်ဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်သွားလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းအယူ ...

“ဟာ”

ဖုန်းစကားပြောခွက်ဟာ ကျွန်တော့်လက် မဟုတ်တဲ့ တခြားလက်တစ်ခုထဲကို စွေ့ခနဲ ပါသွားပါတယ်။ ပြောရင် သွယ်ကိုင်ပြောပြစတဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ပါ။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ အတုထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ‘သူ’ ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်က တင်းသွားသလို ဟန်လုပ်ပြီး ...

“ဒီမှာ ... ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မလို့ အရင်ရောက်နေတာဗျ”

ကားပေါ်မှာ မဟုတ်တော့လို့ ကျွန်တော်ကပဲ အရင်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဖုန်းလုဆက်တဲ့သူကတော့ အနိုင်ရတဲ့သူလို ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံလေးနဲ့ ...

“အဟင်း ... လေဒီဖတ်(စ်)လေ မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆိုလည်း ဆက်ပါ လေဒီဂါဂါရယ်”

လို့ ရွဲ့သလိုပြောပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ သူများ ဖုန်းပြောတာကို နားမထောင်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။

သူပြောတာလည်း သိပ်တော့မကြာပါဘူး။ သူထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော် သွားပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။ သန်းဝင်းအောင်ဆီကိုပေါ့။

တစ်မြို့တည်းက ကြိုးဖုန်းမှီလို့လားမသိဘူး ဖုန်းက တန်းဝင်းသွားပါတယ်။

“ဟဲ့လို”

တစ်ဖက်က သန်းဝင်းအောင်က အိမ်ထောင်ဦးစီးလေသံနဲ့ ထူးလာတယ်။ ကျွန်တော်က အသံခပ်အုပ်လုပ်လုပ်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီအိမ်က ကိုအောင်မင်းနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဗျာ ... ဖုန်းမှားနေပါတယ်ဗျ”

“ဟင် ... မမှားပါဘူး။ ဒီအိမ်က မကြူကြူခိုင်တို့အိမ် မဟုတ်ဘူး

လား”

သန်းဝင်းအောင် ကြောင်သွားပုံပေါ်တယ်။ ပြီးမှ ...

“အဲ ... အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များဗျာ ... ကိုအောင်မင်းဆိုတာ ကြူကြူခိုင်ရဲ့ယောက်ျားလေ”

“ဗျာ ... မ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကြူကြူခိုင်ရဲ့ယောက်ျားက သန်းဝင်းအောင်ဆိုတဲ့ ကျွန်ဗျ”

“ဟင် ... ကြူကြူခိုင်က နောက်ယောက်ျား ယူလိုက်ပြီကိုး”

“ဘာဗျ ... ကျုပ်မိန်းမက အဖျိုဗျ၊ အဲလေ ... ကျုပ်ယူတုန်းက အဖျိုလို့ပြောတာ ... ခင် ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ငါလား ... မင်းအဖေ ဗညားလေ”

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော တစ်သက်လုံး ဆည်းပူးလေ့လာထားတဲ့ အဆဲအဆိုတွေနဲ့ သန်းဝင်းအောင် ဆဲပါတော့တယ်။ ပြီးမှ တဟားဟား ရယ်ပြီး ...

“ဗညားရာ ... နောက်စရာရှားလို့ကွာ၊ ရန်ကုန်ကနေ တကူးတက နောက်နေရတယ်လို့ မင်းအကျင့်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်က လေးနက်တဲ့အသံမျိုးလုပ်ရင်း ...

“ကဲပါကွာ ... မနောက်တော့ပါဘူး၊ ခု ... ငါ အတည်ကြွေမယ်”

“အေး ... ပြောလေ”

စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်က ...

“ဒီလို သန်းဝင်းအောင်ရ ... ခု ... ငါ မိန်းမ ခိုးလာတယ်”

“ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သိပ်အံ့သြနဲ့ဦး။ ထပ်ပြောရင် မင်း ပိုတောင် အံ့သြသွားဦးမယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခု ... ငါ မိန်းမခိုးပြီး မင်းတို့မြို့ကို ရောက်နေတာကွ”

“ဟာ ... ဗညား ... မင်း မနောက်နဲ့နော်”

မယုံသံနဲ့ ပြန်ပြောလာတယ်။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လေးနက်ခိုင်းကျည်သံနဲ့ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“လုံးဝမနောက်ဘူးကွာ၊ မင်းမယုံရင် ထူးကျော်နဲ့မောင်ဦးတို့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး မင်းအိမ်ကပဲ စောင့်နေလိုက်၊ ခု ငါလာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းချပ်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ရောက်ရောက် ချင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ... ဒီကောင်တွေကို အရှုံးလုပ်ချင်တာနဲ့ရောပြီး ခုလို ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါတောင် နာမည်လေးပဲ သိထားတဲ့ ကြူကြူခိုင်းမှာ အဆစ်ခံလိုက်ရသေးရဲ့။

ဖုန်းဆိုင်မှာပဲ ဆိုက်ကားဂိတ်နေရာကိုမေးပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဂိတ်နားရောက်တော့ တစ်စီးတည်းသော ဆိုက်ကားကို လှမ်းတွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်မောရပြန်တယ်။ အဲဒီဆိုက်ကားဆရာနဲ့ ဈေးစကား အချေအတင်ပြောနေသူက ကျွန်တော့်ထက် အမြဲဦးနေတဲ့ လေဒီဇတ်(စ်) လေဒီဂါဂါလေး။ ဈေးလည်း တည်ပုံမပေါ်ဘူး။

ကျွန်တော်က အနားသွားလိုက်ပြီး ...

“ဆိုက်ကားဆရာ ... အားလားဗျ”

ဆိုက်ကားဆရာက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်ပြောလာသူက ဒေါ်ရွှေလေဒီဂါဂါပါပဲ။

“ဒီမှာ ကျွန်မ ငှားနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“မြင်သားပဲ ဒါပေမဲ့ ဈေးမှတည်တာလေ၊ ကျွန်တော် ငှားမှာပေါ့” အဲဒီတော့မှ ဆိုက်ကားဆရာက ဝင်ပြီး ...

“ဟုတ်သားပဲ ... ဒီက အစ်မလေးကလည်း တစ်ယောက်တည်း စီးလည်း နှစ်ယောက်စာ ပေးရမယ်ဆိုတာ လက်မှမခံဘဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ငှားမယ်ဗျာ၊ တောင်းသလောက်ပေးမယ် () ရပ်ကွက်ထဲက () လမ်းကိုသွားမယ်၊ ဘယ်လောက်လဲပြော”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာပဲ ဒေါ်ရွှေလေဒီဂါဂါက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း ...

“အာ ... ကျွန်မလည်း အဲဒီရပ်ကွက်ထဲက အဲဒီလမ်းကို သွားမှာ ပဲ ကဲ ... မထူးပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း တောင်းသလောက်ပေးမယ်”

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ ဒီဟာမလေး ကျွန်တော့်ထက် နေရာတကာများ ဦးချင်နေလားမသိဘူး။ ခု ... ကျွန်တော်ငှားမယ်ဆိုတော့မှ သူလည်း တောင်းတဲ့ဈေးကို လိုက်ပေးနေပြန်တယ်။

ဆိုက်ကားကလည်း ဒီတစ်စီးပဲ ရှိတော့တာမို့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ နောက်တစ်စီးက ဘယ်အချိန်ကမှ ဂိတ်ပြန်ဝင်မယ်မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အခက်အခဲကို ဆိုက်ကားဆရာလေးက ဝင်ရှင်းပေးပါတယ်။ လေးစားစရာပါပဲ။ (နောက်မှ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လမ်းမှာ စပ်ရုံကြည့်တော့ ဆိုက်ကားဆရာလေးက သူ့နာမည် နေစေးလို့ ပြေးမိတယ်)

ခုလည်း မျက်နှာချိုချိုနဲ့ သဘောကောင်းပုံရတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာ

လေးက ...

“ကဲပါ အစ်မလေးရယ် ... ဒီအစ်ကိုလေးနဲ့ တစ်လမ်းတည်း သွားမှာပဲဟာကို၊ နောက်ဆိုက်ကားကလည်း ကြာဦးမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်ပါ နှစ်ယောက်စလုံးကို လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်၊ ကျသင့်ငွေလည်း တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီပဲ ပေးပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ငါ့ညီရာ၊ ဒီခေတ်မှာ မင်းလို သဘော ကောင်းပြီး မျှမျှတတ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဆိုက်ကားဆရာတွေ ရှားနေပြီကွ တချို့ဆိုရင် သိတယ်မလား ကိုယ့်ဆန္ဒတစ်ခုပဲ ရှေ့တန်းတင်နေကြတာ ... ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာပဲ လေဒီဂါဂါက စူးစူးရဲရဲကြည့်လာပြီး

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မကို စောင်းပြောနေတာလား”

“မပြောပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောနေတာက ဆိုက်ကားဆရာတွေ

ကိုလေ၊ ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ဆိုက်ကားနင်းစားဖူးလို့လား”

“အောင်မာ ... ဘာဖြစ်လို့ နင်းရမှာလဲ၊ ရှင့်ဟာရှင်ပဲ နင်းစား”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရောဗျာ၊ ခု သွားမယ်ဆိုလည်း သွားရ

အောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်တော်က ဆိုက်ကားခေါင်းခန်းမှာထိုင်မိ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရောက်လိုက်ပါဘူး။ သူကပဲ ဆိုးကလံ စာတ်ကားထဲက မင်းသမီးရှုကြည်ရဲ့အလျင်နှုန်းနဲ့ ခေါင်းခန်းမှာ ရွေ့ခါ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

အဝိုက်မိသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မထိတချီ အကြည့်လေးကြည့်ပြီး ...

“သဘောပေါက်တယ်နော်၊ လေဒီဖတ်(စ်)ဆိုတာ”

“ပေါက်ပါတယ် လေဒီဂါဂါရယ်”

“ဘာရှင့်”

“ဘာမှမရှင့်ဘူး၊ ကဲ ... ဆရာရေ သွားမယ်”

ကျွန်တော် နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဆိုက်ကားဆရာ လေးက သူ့ရဲ့ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ဖက်ကို အသုံးပြုပြီး မောင်းထွက်ပါ တော့တယ်။ အမှန်တော့ ဆိုက်ကားနင်းလိုက်တာပါပဲ။

ဆိုက်ကားစီးလာတဲ့လမ်းမှာလည်း ကျွန်တော် အငြိမ်မနေနိုင်ပြန် ဘူး။ ကျောပေးထားတဲ့ သူ့ကို နောက်ကနေ သွားကြားထိုးတံနဲ့ ထိုးနေတာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်နဲ့ ဆိုက်ကားဆရာလေးကို ပြောနေ တာပါ။

“ဒီလိုရှိတယ် ညီလေးရ ... ကိုယ် ဆောင်းပါးတစ်ခုထဲမှာ ဖတ် ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိန်းမတွေဟာ တစ်နေ့မှာ စကားလုံးပေါင်း သုံးသောင်းကျော် လောက်ပြောပြီး ယောက်ျားတွေကတော့ တစ်သောင်းခွဲလောက်ပဲ ပြောတာ တဲ့၊ တစ်ဝက်လောက်ကွာတယ်ကွာ”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ အစ်ကိုလေးရာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမဆို သိပ် စကားများတာ”

ဆိုက်ကားဆရာလေး နေစေးက တစ်ခဲနက် ထောက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ ရှုံ့ချတာက သူ။ ကျွန်တော့်ရှေ့က လေဒီဂါဂါပေါ့။

နောက်မှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ရအောင်လှည့်လာပြီး ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ရှင်က တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မကချည်း စကားပြော လာတာကို စောင်းပြောနေတာလား၊ ပြောပုံကိုက မိန်းမလို မိန်းမရနဲ့

ကြည့်လို့ကိုမရဘူး... ဟွန်း”

“ဟောဗျာ... ဖြစ်ပြန်ပြီ”

စကားအဆုံးမှာ ဆိုက်ကားဆရာလေးနေစေး ထ,ရယ်ပါတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... ခုနက ပြောလိုက်ကြတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လေဒီဂါဂါရဲ့ စကားလုံးအရေအတွက်က အတော့်ကို ကွာတာကိုး။

တကယ်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် အသည်းယားပြီး စနေတာပါ။ အသည်းက ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုယားတာလဲလို့တော့ မမေးပါနဲ့။ တချို့စာရေးဆရာတွေ ရေးသလိုပဲ သဘောပေါက်လိုက်ကြပါ။

ပြီးတော့... သူကလည်း ကျွန်တော်သွားနေတဲ့ သန်းဝင်းအောင်တို့လမ်းမှာပဲ တည်းခိုမယ်ဆိုတော့ မတော်တဆ ထပ်တွေ့ရင် ထပ်စုံအခွင့်အရေး ရနိုင်သေးတယ်လေ။ အဲဒီအတွေးနဲ့တင် နဂိုတည်းက အာမပြတ်ပါတဲ တော်တော်အားရှိသွားတယ်။

ခုတော့ လိပ်စာမှားမှာစိုးလို့ ခြိန်ပါတ်တွေကို လိုက်ကြည့်နေရတယ်။ သန်းဝင်းအောင် ပြောထားတဲ့ ခြိန်ပါတ်ကိုတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားပေါ်က ဖတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ရင်း ကျသင့်ငွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီး... ကြောင်တောင်တောင်လေး ကြည့်နေတဲ့ လေဒီဂါဂါကို မျက်ခုံးပင့်ပြရင်း

“ကဲ... လေဒီဂါဂါရေ လစ်ပြီဗျို့”

ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်ရင်းမှ မသိတာကိုး။

အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးဝရောက်တော့ အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

“သန်းဝင်းအောင်ရေ... သန်းဝင်းအောင်”

ကျွန်တော့်အသံပြကြီးကို ဒီကောင် မကြားစရာမရှိပါဘူး။ လာဟော့... လာပြီလို့ အော်ရင်း သန်းဝင်းအောင် ပြေးထွက်လာတယ်။

အနီးနားရောက်တော့ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်ရင်း...

“ဟာ... ငညား ငါက နောက်တယ်ထင်နေတာ၊ မင်းက တကယ်မိန်းမခိုးလာတာကိုး”

ဘာလဲဟာလို့ တွေးရင်း ကျွန်တော် အူတူတူဖြစ်နေချိန်မှာပဲ သန်းဝင်းအောင်က သူ့အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး အသံပြကြီးနဲ့...

“မိန်းမရေ... လာပါဦးဟ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းငညား မိန်းမခိုးလာလို့”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြန်မကျွပ်နဲ့နော်၊ ငါ... ဘယ်မှာ မိန်းမခိုးလာလို့လဲ”

“အောင်မာ... လူတစ်ယောက်လုံး မြင်နေရတာတောင် မင်းက အစွဲလုပ်ချင်သေးတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ ဟိုမှာလေ မင်းနောက်မှာလေ”

ကျွန်တော်လည်း ယောင်ယမ်းပြီး လှည့်အကြည့်...

“ဟင်”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီပြီး မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ငုတ်တုတ် မေ့နေတဲ့ လေဒီဂါဂါကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

သွားပြီ။

အခန်း (၄)

သွားပြီ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တကယ် အဲဒီလို ရေရွတ်မိလိုက်တာပါ။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ကို သူရောက်နေလည်း မသိဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သတိဝင်လာတဲ့သူက ရှက်အင်းနီစွေးတဲ့မျက်နှာနဲ့-

“ကျွတ်(စ်) ဒုက္ခပါပဲ၊ ရှင်းလေ ... ရှင် ရှင်းပြလိုက်”

“ဟာ ... ဘာကို ရှင်းရမှာလဲ”

“အာ ... သူပြောသလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့၊ ခက်လိုက်တာ”

အသံအုပ်အုပ်ကလေးနဲ့ ပြောနေတဲ့သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မယ်

ချင်သွားမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုပေါက်လာလို့ ...

“ခင်ဗျားပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါဗျာ”

“လုပ်လာပြန်ပြီ၊ ရှင် ရှင်းတော့လည်း ရတာပဲဟာကိုး”

“မရဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... လေဒီဖတ်(စ်) ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊
ကဲမီးအွန် လေဒီဂါဂါ”

သူ့စကားနဲ့ သူ ပြန်ခံလိုက်ရလို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သုန်မှုန်သွားလေ
ရဲ့၊ တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ဘေးနားကို တိုးလာပြီးမှ
သန်းဝင်းအောင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ရှင်ထင်သလို မဟုတ်
ဘူးရှင်”

အူကြောင်ကြောင် သန်းဝင်းအောင်ကလည်း ...

“ဟင် ဘယ်လိုလဲ ... ဒီကောင်ဗညားက မိန်းမခိုးလာတယ်ဆို”

“အဲဒါက သူ့ကိစ္စလေ၊ ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထပ်ထွက်လာ
မိတယ်။ အနားရောက်တာနဲ့ ...

“ဟယ် ... မိစ္ဆေပန် ရောက်လာပြီလား၊ မောင် ... ဒါ နိဗ္ဗာန်ငယ်
ရှင်းလေ”

သန်းဝင်းအောင်ကလည်း ရောယောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

သန်းဝင်းအောင်မိန်းမက ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်ရော လေဒီဂါဂါဘက်ကို
ညှိလှည့်ပြီး ...

“အံ့မယ် ... မိစ္ဆေပန် အိမ်က ယောက်ျားပေးစားမယ်ပြော တာနဲ့
တစ်ခါတည်း ယောက်ျားခိုးလာတာလား”

“အာ ... မိခိုင်ကလည်း မဟုတ်က ဟုတ်က”

အရှက်သည်းတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ သူ ပြန်အော်တော့တယ်။ ဗနေ
စက်တဲ့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်ဗျ... သူ ကျွန်တော့်ကို ခိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်... ဘာတွေဝင်ပြောနေတာလဲ”

“ရှင်းပြပေးတာလေ၊ တစ်ခါတည်း ဆက်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ခိုးလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သန်းဝင်းအောင်ဆီကို အလည်လာတာ”

“ကျွန်မလည်း ကျွန်မသူငယ်ချင်း ကြူကြူခိုင်ဆီကို အလည်လာတာရှင်”

အဲဒီတော့မှ သန်းဝင်းအောင်တို့လင်မယား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြတော့တယ်။

ကြူကြူခိုင်က အရင်...

“ဒါနဲ့... မောင့်သူငယ်ချင်း လာမယ်ဆိုတာကို ဘာလို့ကြုံမပြောတာလဲလို့”

“ဪ... ခိုင်ကို အံ့သြစေချင်လို့ပါ၊ ခိုင်ကရော ခိုင်သူငယ်ချင်း လာမှာကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ခိုင်လည်း မောင့်လို့ပဲပေါ့”

အရေးထဲ နှစ်ယောက်သား ပလီနေကြသေးတယ်။ မနေသာတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောရတော့တာပေါ့။

“ကဲ... ကဲ... ခု ရှင်းသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ငါတို့ကို ခြံတံခါးဖွင့်ပေးဦးလေ”

အဲဒီတော့မှ နှစ်ယောက်သား ပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့်ပေးရင်း...

“ဟုတ်ပါရဲ့... မေ့နေလိုက်တာ၊ လာလာ... အိမ်ထဲကို”

တံခါးဖွင့်သွားတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို လေဒီဖတ်(စ်)လို့ ခေါ်တီးတီးလေး ပြောလိုက်တယ်။ သူကလည်း မျက်စောင်းကို ရအောင်ထိုး

ပြီး အရင်ဝင်သွားပါတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခြံထဲရောက်တော့ သန်းဝင်းအောင်တို့လင်မယားက ပြုံးစိစိအမူအရာတွေနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကလည်း ရယ်စရာဖြစ်သွားတာကိုး။

သန်းဝင်းအောင်တို့အိမ်က ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးပါ။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ကြူကြူခိုင်က သူ့ကို အိမ်အပေါ်ထပ်ကိုတက်ဖို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကျတော့ မခေါ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ မေးလိုက်ပါသေးတယ်။

“ဟိတ်... ဟိတ်... ဒီမှာ၊ ဒီမှာ”

သူက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း ဘာလဲလို့ ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ရယ်ဟဟလုပ်ရင်း...

“ဪ... ကျွန်တော့်နာမည်က ဗညားပါ၊ ဒါနဲ့ လေဒီဂါဂါနာမည်က ဟိ... မိရွှေပန်း ဟုတ်လား”

“ရှင်... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကြူကြူခိုင်က ဝင်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူး ကိုဗညားရဲ့၊ ကျွန်မတို့က သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မိရွှေပန်လို့ ခေါ်တာပါ၊ မိပန်ရဲ့နာမည်အရင်းက ရာသက်ပန်လေ”

“မိခိုင်... ဘာမှပြောမနေနဲ့ လာသွားမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်ကို တကယ်တက်သွားပါတယ်။ ရာသက်ပန်လို့ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော် အောက်ထပ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။

ရာသက်ပန်...

ရာသက်မန် ...

ရာသက်မန် ...

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံဆုံရတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ခေါ်
မိတာပါ။ သူ့ကြားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...

တစ်ခါမှ မလင်းပွင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက မဝံ့မရဲ
နဲ့ ခေါ်နေမိတာကြောင့်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်မိုးအောက်ထဲကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်
တည်း ရောက်ရှိခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ...။

မင်းသားခေါင်းပေါင်း မဆောင်းရရင်ထည်း

နေပါစေ...

ဘီထူး မဖြစ်ရင်ဘဲ တော်ပါပြီ...

ပါတာပေါ့။

သန်းဝင်းအောင်ကတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ထူးကျော်တို့ကို
ဖောက်သည်ချနေတယ်။ နားထောင်နေတဲ့ ဟိုကောင်တွေကလည်း တဟီး
ဟီး တဟားဟားနဲ့။

အရယ်ရပ်တော့မှ ထူးကျော်က အရင်မေးလာတယ်။ ကျွန်တော်
ကိုပါ။

“ဒါဆို ... အဲဒီကောင်မလေးက ရန်ကုန်က စလာကတည်းက
မင်းနဲ့ တစ်ခုတည်းမှာ ဘေးချင်းကပ်စီးလာတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ဗညား”

ကျွန်တော် ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်တော့ မောင်ဦးက ...

“ဒါနဲ့ ဗညား ... မင်း ရည်းစားလေး၊ ဘာလေးထားဖို့ ဒီတစ်သက်
မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ဟင် ... ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ဖြစ်ကြတယ်။
အရယ်ရပ်တော့မှ ကျွန်တော်က သန်းဝင်းအောင်ကို ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“သန်းဝင်းအောင် ... မင်း ရာသက်ပန်ရဲ့အကြောင်း ဘယ်
လောက်များ သိထားလဲကွ ... ပြောစမ်းပါ”

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းအော်ကြတာပါ။ ကျွန်တော် ရယ်ကျဲ
ကျဲလုပ်နေလိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ သန်းဝင်းအောင်က ...

“သိပ်လည်း မသိပါဘူးကွာ၊ ရန်ကုန်ကဆိုတာရယ်၊ သူ့အိမ်က
ယောက်ျား အတင်းပေးစားလို့ သူ့သူငယ်ချင်း ငါ့မိန်းမရှိတဲ့ ဒီဗွီကို ခဏ
ရှောင်ပြေးလာတာ၊ ဪ ... ဒါပေမဲ့ ရာသက်ပန် ဒီဗွီမှာ ရှိတန်းလောက်

ဆန်း (၅)

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထောင့်စွန်းက ဆည်းဆာတိမ်တွေဟာ မြို့ကလေး
ရဲ့တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို မိုးအုပ်ထားတယ်။ ညနေရီရဲ့လေပြည်ကလည်း
မြို့ကလေးကို အလျားလိုက်ဖြတ်စီးလို့ပေါ့။

အဲဒီလို တိမ်ရောင်စုံတွေ ဆေးရေးပြိုင်နေတဲ့ ညနေခင်းလေးမှာ
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘီယာဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဆိုင်ထဲလို့ ပြောပေ
မယ့် တကယ်တော့ ဆိုင်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ချထားတဲ့ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ
ပါ။

ကျွန်တော်တို့လို့ ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်ရယ်၊ သန်းဝင်းအောင်
ရယ်၊ ထူးကျော်နဲ့ မောင်ဦးတို့ပေါ့။

အေးစိမ့်ရှုတတဲ့ ဘီယာကို အရသာခံရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီဗွီကို
ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားနေမိတယ်။ ပြီးတော့ မမျှော်
လင့်ဘဲ ဆုံလာရတဲ့ ရာသက်ပန်ဆိုတဲ့ လေဒီဂါဂါလေးရဲ့အကြောင်းလည်း

ထိ ကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဪ... လေဒီဂါဂါရယ်”

ကျွန်တော် ညည်းလိုက်တော့ အားလုံး အူတီးအူကြောင်တွေကို ဖြစ်လို့။ မောင်ဦးက အရင် ...

“ဟေ့ကောင် ဗညား... ဘယ်က လေဒီဂါဂါက ပါလာတာတုံး”

ကျွန်တော် ပြန်မဖြေဘဲ ရယ်နေလိုက်တယ်။ တစ်ဆက်တည်း စကားလမ်းကြောင်းပါ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။

“ပြောရဦးမယ်ကွ... ငါ ဒီမနက် မင်းတို့ဆီမလာခင် မနက်စောစော ဟိုကောင်တွေကို အရူးလုပ်ခဲ့သေးတယ်”

ပြောရင်းနဲ့ မနက်က ကျွန်တော် ကျပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တယ်။ အားလုံးပဲ နားထောင်ရင်း ရယ်ကြပါတယ်။

အရယ်ရပ်တော့မှ သန်းဝင်းအောင်က ခပ်စွေစွေကြည့်ပြီး ...

“ဗညား... မင်း ကျောင်းတုန်းကပဲ လူတကာကို စတာ၊ နောက်တာ ခုထိ မဝသေးဘူးလားကွာ၊ ခုအသက်အရွယ်မှာက ...”

“ဘာလဲ ... တရားရှာသင့်နေပြီလား”

ကျွန်တော် ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ဖြတ်မေးလိုက်တော့ ထူးကျော်က မျက်နှာကြီးကို ရွှဲရင်း ...

“တရားတော့ ရှာမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းပုံစံနဲ့ ရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး မယားလေးပဲ ရအောင်ရှာကြည့်ပါဦး”

“အောင်မာ ... ငါက မရှာချင်လို့ မရှာခဲ့တာကွာ၊ ရှာချင်ရင် အချို့မရွေးပဲ အဲဒီကိစ္စက မိန်းမတွေရဲ့မဟာဗျူဟာကိုသိရင် လွယ်လွယ်လေးပဲ”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ မိန်းမတွေရဲ့ မဟာဗျူဟာဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”
မပြောခင်မှာ ဘီယာတစ်ကွက်မော့သောလိုက်သေးတယ်။ အမြဲ

တစ်ဖတ်ကိုလည်း ဟန်ပါပါ ကောက်ဝါးလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ ... မိန်းမတွေရဲ့မဟာဗျူဟာဆိုတာ သူတို့ဆီ ယောက်ျားတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာရင် ပထမဆုံးမယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ ယောက်ျားလေးက ဆုတ်ခွာပြေးမယ်လည်းကြံရာ အဲဒီပြေးလမ်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“အင်း... မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲကွ”

“ဟုတ်ရမယ်လေ၊ ငါပြောနေတာကိုက ကမ္ဘာကျော် အဆိုအမိန့်တွေကို ကိုးကားပြီး ပြောနေတာပဲဟာကို၊ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်ရပ်ဆို၊ သိပ်လှတဲ့မိန်းမတွေကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ချီးမွမ်း၊ ရွက်ကြမ်းရေကျိုအဆင့်တွေကိုတော့ ချောတယ်၊ လှတယ်လို့ပြော၊ အဲဒါ ဖော်မြူလာပဲ”

“တော်ပါတော့ ဗညားရယ်၊ မင်းဆီက ဒသနတွေ နားမထောင်ချင်တော့ပါဘူး”

မိန်းမရှိတဲ့ သန်းဝင်းအောင်က မျက်နှာမဲ့ခွက်ခွက်နဲ့ ဝင်ပြောလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော်က ...

“အေးလေ ... မင်းတို့က အကျိုးရှိမယ့်စကားဆိုရင် နားမထောင်ချင်တာကိုး၊ ရတယ်လေ ... ငါ လေကုန်သက်သာတာပေါ့”

“ဪ... ဗညား မင်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ်မရှိဘူးမလား”

“အလုပ်ကတော့ ရှိတယ်၊ မရှိဘူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်က အလုပ်ပဲ ကူလုပ်နေတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ၊ သင်္ကြန်ပြီးမှ ပြန်လေ”

မောင်ဦးစကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် တစ်ချက်စဉ်းစားမိတယ်။ အမှန်တော့ တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်နေပြီးရင် ပြန်မယ်လို့ ပထမတွေ့ထားတာ။

ခုတော့ စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာပြီ။ စဉ်းစားတဲ့အထဲမှာ ဟို... ရာသက်ပန်ဆိုတဲ့ လေဒီဂါဂါလေးကြောင့်လည်းပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့ပြီးမှ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေတယ်မသိဘူး။ သူ့ကိုပဲ တွေ့ချင်နေတယ်။ ပြီးရင် စ၊ နောက် နေချင်တယ်။ ချက်ချင်းကြီးလို့ မစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပုရိသတွေက ဒီကိစ္စမျိုးဆိုရင် ကောက်ခါငင်ခါ ဖြစ်တတ်တာ သဘာဝပါ... ဟဲ့ ဟဲ့။

ခုလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“အေးလေ... ပျော်သလောက်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ”

“ဟေ... ဘာလဲ”

“ဒီလိုလေ... ငါက အစီအစဉ်မရှိဘဲ ထွက်လာတာဆိုတော့ အဝတ်အစားတွေလည်း အပိုမပါဘူး”

“ငါ့ဆီက ယူဝတ်ကွာ”

သန်းဝင်းအောင်က ဝင်ပြောလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး...

“ပြီးတော့... သုံးဖို့ပိုက်ဆံလည်း အလုံအလောက် ပါမလာဘူး”

“ဟာ... မင်းကလည်း ငါ့ဆီကပဲ ယူသုံးပေါ့”

ဒါလည်း သန်းဝင်းအောင်ပဲ ရက်ရက်ရောရော အာမခံလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော်က လေသံပျော့ပျော့လေးနဲ့...

“အေးလေ... သုံးတာက သုံးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ ရန်ကုန်ပြန်

ရောက်ရင် ပြန်လွှဲပေးမှာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဗညားရာ... သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတွေပဲဟာကို”

သန်းဝင်းအောင် စွတ်သဘောကောင်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ခုချိန်မှာ ငါ မိန်းမတစ်ယောက်လိုချင်လိုက်တာကွာလို့ ပြောလိုက်ရင်တော့ ငါ့မိန်းမကို ယူလေလို့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ထထိုးမှာ သေချာတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ခု သတိရလာတာနဲ့ ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“သန်းဝင်းအောင်... ငါတို့ ထွက်မလာခင်တုန်းက မင်းတို့တိမ်မှာ အိပ်နေတဲ့ အဘိုးကြီးလေ... သူက”

သန်းဝင်းအောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဖွဖွချတယ်။ ပြီးမှ...

“အဲဒါ... ငါ့မိန်းမရဲ့အဘိုးပါကွာ... ဦးရွှေမိုးတဲ့၊ တစ်ချိန်က ဖြန်မာပညာရှိကြီးပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“မကောင်းဘူး”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခု... တစ်ခါတစ်ခါ သူငယ်ပြန်ချင်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဟေ”

ကျွန်တော် တဟားဟား ထရယ်မိတော့တယ်။ ပြီးမှ...

“အေးပါကွာ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဘိုးနဲ့ အဖျင်းပြေကစားလို့ ရတာပေါ့”

သန်းဝင်းအောင်က...

“မင်းနဲ့တော့ အဆင်ပြေမှာပါကွာ၊ ကဲ... မှာကြဦးလေ၊ တော်ကြပြီလား”

စကားအဆုံးမှာ ထူးကျော်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မှာတာက မှာလို့ရတယ်၊ ငါတို့အားလုံးက လူလွတ်တွေ၊ တော်ကြာ ... မင်းမိန်းမနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

မူးစပ်စပ်ဖြစ်နေတဲ့ သန်းဝင်းအောင်က ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ရင်း-

“ဟေ့ကောင် ထူးကျော် ... သန်းဝင်းအောင်ဆိုတဲ့ ငါက စာမဖွဲ့ဘူးကွ၊ ကျွတ်ကျဲရင် အိမ်မှာပဲ ဘွတ်အဲလို အော်ပြီးနေလိုက်မယ်၊ အာပေးဆေး အေးဆေးပါ၊ ချကွာ ... ဒီကောင် ဗညားရောက်တုန်း ပလပ်ကျွတ်အောင် ချမယ်”

“အေး ... ဆော်မယ်ကွ၊ ညီလေးရေ ... လာဦး ထပ်မှာမယ်ကွ”

မောင်ဦးကပါ မီးလောင်ရာ ဓာတ်ဆီ ဝင်လောင်းတယ်။ ကျွန်တော်မှာ မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ။ ကိုယ်က ဒီနေ့မှ ဒီကောင့်အိမ်မှာ ဧည့်သည်လာလုပ်တာ။

ပြီးတော့ ဒီကောင့်မိန်းမ ကြူကြူခိုင်ဆိုတာကလည်း ဒီနေ့မှ မြင်ဖူးပြီး သိကျွမ်းရတာ။ တော်ကြာ ပြိုင်နေမှဖြင့်။

နောက်တစ်ခု ထပ်စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ရာသက်ပန်ဆိုတဲ့ကောင် မလေးများ ကျွန်တော့်ကို အရက်သမားလို့ ထင်သွားမလား ... ဟာ။

မဆီမဆိုင်လျှောက်တွေးနေမိတာမို့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိသွားတယ်။

ခဏနေတော့လည်း ရောက်လာတဲ့ ဘီယာနဲ့အမြည်းတွေကိုကြည့်ပြီး ကျန်တာတွေ မေ့သွားရတယ်။ တစ်ဖြတ်ပြီး တစ်ဖြတ်မှာရင်း သောက်ရင်းနဲ့ အဲဒီညက မူးလိုက်တာမှ သန်းဝင်းအောင်ပြောသလို ပလပ်ကို ကျွတ်ရောပဲ။

အဲဒီအထိ ပြဿနာမရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သန်းဝင်းအောင်

အိမ်ရောက်အောင် ပြန်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ညစာထမင်းတော့ မစားဖြစ်လိုက်ဘူး ထင်ရဲ့။ အဲဒီအထိလည်း ပြဿနာဆိုတာ ဝေးလာဝေးပဲ။

အဲ ... တကယ့်ပြဿနာက နောက်နေ့မနက်မှစတာ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...။

ဒီကောင်က ဒီမြို့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကြိမ်လုပ်ငန်းလုပ်တာပါ။
အသေးစိတ်တော့ ရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ပတ်မှတစ်ခါလာတဲ့ ကြိမ်ကားတွေဆီကို စောစော
သွားပြီး စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်ရတယ်။ ဒါမှ ... ပစ္စည်းကောင်းကောင်း ရမှာ
ကိုး။

ခုမှပြောလာလို့ ကျွန်တော်က အပြစ်တင်လိုက်တယ်။

“မင်းကွာ ... ကိုယ့်အလုပ်က အရေးကြီးတာကို ညဉ့်နက်အောင်
နေတယ်။ ဘီယာဆိုင်က ထ၊ကတည်းက ပြန်ခဲ့လိုက်ရင် ပြီးရော”

“ဟာ ... ဟိုကောင်ထူးကျော်က သွားချင်နေတာကိုးကွာ”

အမှန်တော့ ဒီကောင် သူများကို အပြစ်ပုံချတာပါ။ ကာရာအိုကေ
ဆိုင်ထဲမှာတုန်းက ဖိုက်ကို မလွှတ်တမ်းခဲ့ပြီး သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်
အော်နေတာက သူ။ ဒါကိုတော့ ပြောမနေတော့ပါဘူး။ အလိုက်အထိုက်
လေးနဲ့ အကြံပေးလိုက်တယ်။

“ကဲကွာ ... ဒါဆိုလည်း မင်းမိန်းမကို ငါးနာရီအမီ နှိုးခိုင်းလိုက်
ပေါ့”

သန်းဝင်းအောင်က စိတ်ညစ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ခေါင်းတဖျင်းဖျင်းကုတ်တော့
တယ်။ ပြီး ...

“အဲဒါမှ ခက်တာကွာ၊ ငါ့မိန်းမက ငါ သောက်လာတဲ့နေ့ဆိုရင်
စကားမပြောတော့ဘူး။ ငါ့ကိုလည်း ပေးမပြောဘူး။ အဲဒါ ... ငါတို့ လင်
မယားကြားက စည်းကမ်းပဲ”

“ဟာကွာ ... မင်းတို့ဟာကလည်း”

ကျွန်တော်ပါ ရောယောင် ခေါင်းကုတ်မိတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှ
အိပ်လို့ကတော့ နှိုးမယ့်သူမရှိရင် ဘယ်လိုမှ ငါးနာရီ နိုးမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

အခန်း (၆)

မနေ့ညက အတော့်ကို မူးခဲ့တယ်လို့ အထက်မှာ ဆိုခဲ့ပြီးပါပြီ။
ဘယ်လောက်ပဲမူးမူး ကျွန်တော် အသိစိတ်တော့ မလွတ်ခဲ့ပါဘူး။ အကုန်လုံး
ကို မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘီယာဆိုင်က ထလာတော့ ညဆယ်နှစ်နာရီ
ခွဲ။

အဲဒါနဲ့တင် အားမရလို့ ထူးကျော်ရဲ့တင်ပြမှုနဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်ကို
ထပ်ရောက်သွားသေးတယ်။ အဲဒီမှာ သီချင်းဆိုရင်း၊ သောက်ရင်း ပြန်ထွက်
လာတော့ နှစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ။

ကျွန်တော်တို့လည်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ
တယ်။ လမ်းမှာ သန်းဝင်းအောင်က ...

“ဗညား ... ငါ မနက်ကို စောစောထရမှာကွာ၊ ကြိမ်ကားက
မနက် ငါးနာရီဝင်မှာ၊ အိပ်ရာက မထနိုင်လို့မဖြစ်ဘူး”

သန်းဝင်းအောင်က ခုမှ သူ့အလုပ်ကိစ္စကို သတိရလာတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ဦးနှောက်ကို ပါဝါသုံးပြီး စဉ်းစားပေးရပြန်တယ်။ မူးစပ်စပ် ဖြစ်နေလို့လား မသိဘူး... ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကလေးကလည်း ထွက်လာ တယ်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ... မင်းအိပ်ရာဝင်ခါနီးကျရင် စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွေ့ ပန်နဲ့ ရေးလိုက်တာပါ။ မနက်ငါးနာရီ အလုပ်ရှိတယ်... နှိုးပါ... လို့လေး ပြီး... အဲဒီစာရွက်ကို သူ့ပြင်သာတဲ့နေရာမှာ ထားလိုက်ပေါ့။ ဒါဆို... စကားပြောစရာမလိုတော့ဘူး”

သန်းဝင်းအောင် ကျွန်တော့်ပန်းကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီးမှ မိမိ မိန့်ကြီးပြီးရင်း...

“ဗညား မင်းတော်တယ်ကွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေးဆယ့်ငါးယောက် ထဲမှာ မင်း အတော်ဆုံးပဲ”

ကျွန်တော် မရယ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒီကောင့်ဟာသက ရှေးခေတ်မြန်မာ ဗီဒီယိုကားတွေမှာသုံးတဲ့ ဟာသကြီးမို့ပါ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ရှေ့ရောက်လို့ အော်ခေါ်လိုက်တော့ ဒီကောင့်မိန်းမက လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဆိုသလို ထလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒီကောင် လမ်းမှာ ပြောခဲ့သလို နှစ်ယောက်သား စကားမပြောကြဘူး။

ကြူကြူခိုင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားဦးမလားလို့ မေးလာ ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမြည်းတွေ မဟားတရားမျိုးဆိုခဲ့တာမို့ ခေါင်း ခါပြလိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ သန်းဝင်းအောင်က ကျွန်တော့်ကို အောက်ထပ်က အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ နေရာချပေးပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားလေရဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဒီကောင့်အိပ်ရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ... အဲလေး

ဖွဲ့စည်းပုံအနေအထားကို တင်ပြပါဦးမယ်။

အိမ်က... နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်။ အပေါ်ထပ်မှာက အိပ်ခန်း နှစ်ခန်း၊ အောက်ထပ်မှာလည်း အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းနဲ့ ငည့်ခန်း၊ မီးဖိုချောင် ရှိတယ်။ အိမ်သာကတော့ အိမ်နောက်ဖေးက ခြံဝင်းထဲမှာပါ။

ခုလည်း အောက်ထပ်မှာက ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရွှေမိုးတို့ တစ်ယောက် တစ်ခန်းစီအိပ်တယ်။ အပေါ်ထပ်မှာက သန်းဝင်းအောင်တို့လင်မယားတစ် ခန်း၊ နောက်တစ်ခန်းမှာက ရာသက်ပန်ဆိုတဲ့ လေဒီဂါဂါလေး စက်တော် ခေါ်မှာပေါ့။ ထားပါတော့လေ... ဒါက သူ့ရဲ့အိပ်မူအိပ်ရာကိစ္စပါ။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အတွက် ပြင်ပေးထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အိပ်မက်တောင် မက်လိုက်သေး တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရာသက်ပန်က ပရိုပိုဆယ် (Proposal) ဇာတ်ကား ထဲက မင်းသမီး ဆန်ဒါဘူးလော့ခ် (Sandra bullock) လို ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေသေးရဲ့။ အိပ်မက်ဆိုတော့လည်း ငွေယူမနေတော့ ပါဘူး။

မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ကျွန်တော် ကြည်ကြည် လင်လင်ပဲ နိုးလာပါတယ်။ ဟိုကောင် သန်းဝင်းအောင်တော့ မနက်ငါးနာရီ ထ၊သွားလို့ ဒီအချိန် ဘယ်လောက်အိပ်ငိုက်နေမလဲ မသိဘူး။

မနော့ကပဲ သန်းဝင်းအောင်ပြထားလို့ အိမ်ရှေ့က မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်မယ့်နေရာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ထက်စောင့် သူက ရှိနေတယ်။ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ပြန်ချင်သလိုဖြင့်နေတဲ့ ကြူကြူခိုင်ရဲ့အဘိုး ဦးရွှေမိုးပါ။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်ရော သူက...

“ဟေ့ကောင်... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သွားပွတ်တံလေးကိုကိုင်ရင်း သတိကြီးစွာထားပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မျက်နှာသစ်မလို့လေ အဘိုးရဲ့”

သူ့မျက်နှာဟာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ခပ်မုန်မုန်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ-

“မျက်နှာသစ်ရအောင် မင်းမျက်နှာက ဟောင်းနေလို့လား”

“အင်”

စောစောစီးစီး ဘာမှမစားရသေးဘဲ ကျွန်တော် နင်သွားရတယ်။ ရုတ်တရက် အာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ သူငယ်ပြန်ပညာရှိဆိုတော့လည်း စဉ်းစားရတယ်။

“ဒီလို အဘိုးရဲ့... မျက်နှာက ဟောင်းနေလို့ မဟုတ်ဘူး၊ နေ့သစ်တစ်နေ့ကို ရောက်လာပြန်ပြီဆိုတော့ မျက်နှာအသစ်နဲ့ ဖြတ်သန်းချင်လို့ပါ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွာ... မင်း ရူးနေလား”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို မေးရပါဦးမယ်၊ နေ့ပြီးရင် ဘာလဲ”

“ညပါ အဘိုး”

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်တယ်။ ပြီး...

“ဒါဆို... ည ပြီးရင်ကော”

မနက်စောစော ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ ရူးနေလားလို့ ပြန်ပြောရမှာလည်း မကောင်းပြန်ဘူး။ သူငယ်ပြန်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ထက် အသက်က ကြီးတယ်လေ။

အသက်ကိုအောင်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ဒါများဗျာ... ညပြီးရင် နေ့ ပြန်လာမှာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ သူက သမိန်ပေါသွပ်ကာတွန်းထဲက အာတာလွတ် ဖြို့စားကြီးအသံနဲ့ ဘူး ထွား... ထွား ထွား လို့ ထရယ်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း စေ့စေ့ပြန်ကြည့်ရင်း...

“မသေမချင်း မှတ်ထား ငတုံးရဲ့၊ ညပြီးရင် တာ့တလင်းဂျိတ် (၄) ကွ၊ တာ့တလင်းဂျိတ် (၄)၊ မင်း ကကြီး ခကွေးတောင် မတတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာရတော့တယ်။ ကကြီး၊ ခခွေးတော့ တတ်တာပေါ့ဗျာလို့လည်း ညောင်နာနာလေး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဒါတောင် ဒင်းက မညှာမတာ ဆက်မေးလာသေးရဲ့။

“တတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဖြေကွာ၊ ကကြီး ခခွေး ဘယ်နှစ်လုံးရှိလဲ”

အောင်မာ လာလာချည်သေး။ ဒီတစ်ခါတော့ သူပြောသလို အရူး ကွက်နင်းပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဒါများဗျာ ကကြီးခခွေးဆိုမှတော့ နှစ်လုံးတည်းပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဒင်းက ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားထဲက ခင်မောင်ရင်လေးသံမျိုးနဲ့ တဟဲဟဲ ရယ်ပြန်တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း မခိုးမခန့်ကြည့်ပြီး...

“မင်းကွာ... ကလေးအထာနဲ့ ကကြီး ခခွေးဆိုတာ ဗျည်းသုံး ဆယ့်သုံးလုံး ရှိတယ်... မှတ်ထား၊ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ အလယ်အလုံးက ထဆင်ထူး (ထ) ... ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် ငိုချင်စိတ် ပေါက်လာရပါပြီ။ အနီးအနားမှာလည်း ကယ်မယ့်သူ မရှိဘူး။ ဒီသူငယ်ပြန်ပညာရှိကိုတော့ ခံစစ်ကနေ လျှပ်တစ်

ပြန် တိုက်စစ်ဆင်ရမယ်လို့ တွေးလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဘိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မေးပါဦးမယ်”

“မေးသာမေးစမ်းပါ သယ်ချင်းရာ”

“ဒီလိုဗျာ ... လူတစ်ယောက်ဟာ ပြောင်းဖူးသုံးဖူးကို ဘုန်းကြီး ကျောင်းသုံးကျောင်းမှာ အညီအမျှကပ်ပြီး ပြန်လာတယ်။ အဲ ... သူပြန်လာ တော့ နှစ်ဖူးပဲ ပြန်ပါလာတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

သူငယ်ပြန်ပညာရှိ မျက်မှောင်ကြီး ကြွတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း ဦးကျောက်လုံးအကြည့်နဲ့ ပြန်ကြည့်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏကြာ တော့ ဒါရိုက်တာ ရွှေခုံးဘီအောင် ရယ်သံမျိုးနဲ့ ရယ်ရင်း ...

“ငါ့ကောင်ရာ ... မင်းမေးခွန်းက လူလည်ကျတဲ့ မေးခွန်းကြီးပဲ။ သူပြန်လာတော့ နှစ်ဖူးပါလာတယ်ဆိုတာ လူနဖူး (နှစ်ဖူး) ကို ပြောတာကွ။ မင်း ဒီအဆင့်လောက်နဲ့ ပဟေဠိနန်းတော် အစီအစဉ်သွားမပြိုင်နဲ့၊ မောင်မောင်အေးတို့၊ ဆန်းထွဋ်တို့ ရယ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ သူ မဖြေနိုင်ရင် ဘီအီးဒီအောင်သိုက်လို ရယ်ပစ်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ခုတော့ သွားပြီ။ အဟင့် ... ရွတ်။

တော်ပြီ။ ထပ်လည်း မမေးချင်တော့ဘူး။ ဖြေလည်း မဖြေချင် တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ...။

“တော်ပြီဗျာ ... ကျွန်တော် သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သွားပွတ်တံလေးထဲ သွားတိုက်ဆေးညှစ်ချလိုက် တော့ ဒင်းက ကမန်းကတန်း ...

“ဟေ့ .. ဟေ့ ... နေဦး ... မျက်နှာသစ်ပြီးမှ သွားတိုက်”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်ကွာ ... စာလေး၊ ဘာလေးလည်း မဖတ်ဖူးလား ဟေ့ဘူး။ သင်၏သွားကျန်းမာရေးအတွက် မျက်နှာသစ်ပြီးမှ သွားတိုက်ပါ ...တဲ့။ အဲဒါ နည်းစနစ်မှန်တဲ့ သွားတိုက်ခြင်းပဲ”

ကိန် ... ကိန်လို့ အော်ပြီးသာ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်တော့တယ်။ ဘယ်နေရာမှ မလွတ်ပါလား။ တော်ကြာ အိမ်သာတက်ရင်တောင် ချေး ပြောင်အောင်ဆိုပြီး အက်စစ်နဲ့ ဖင်ဆေးခိုင်းရင် ခက်မယ်။ မတွေးဝံ့စရာပဲ။ သူပြောသလို နည်းစနစ်မှန်မှန်နဲ့ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး ထွက် လာတော့ ဒင်းက လှမ်းပြောလိုက်သေးတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မနက်စာ စားပြီးရင် ဘယ်မှမသွားနဲ့ဦး”

“ဗျာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ငါ ပါဝါရိန်းဂျားအခွေ ကြည့်မယ် ... ကြားလား”

သေဟ ... သေဟ ... လို့ စိတ်ထဲမှာ အော်ပြီး လှည့်ထွက်လာ ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရင်း မနွေကပဲ သန်းဝင်းအောင်ထုတ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေလဲပြီး ထမင်းစားခန်းကို ထပ်သွားလိုက်တယ်။ ဒီကောင် တွေအိမ်မှာက မနက်စာကို သူ့မိန်းမကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပြီး အိမ်မှာပဲ စားကြ တယ်လို့ မှာထားလို့ပါ။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ မနက်ခင်းနဲ့အပြိုင် နုသစ်လတ်ဆတ်သွားရတယ်။ မနက်စာစားဖို့ ပြင်ဆင် နေတဲ့ ရာသက်ပန်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါ။

ဒီနေ့တော့ ဒင်းကလေးက အနက်ရောင်ကိုင်းတပ် မျက်မှန်အကြည် လေးနဲ့ ခင်ဗျ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့အလှဟာ လျော့မသွားပါ။ စံပယ်လှ လေးလို သွယ်ဖူးလှပနေပြန်တာပဲ။ ကျွန်တော်က ကာလာဘလောင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့အလှကို တိတိပပ မြင်နိုင်ပါတယ်။

ခုလည်း အကြည်ဓာတ်ကလေးနဲ့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“ဟိုင်း ... လေဒီဂါဂါ ... ဂွတ်မောနင်း”

ရာသက်ပန်က မျက်မှန်အောက်က သူ့မျက်လုံးနဲ့ ခပ်စူးစူးလေး မြန်ကြည့်လာတယ်။ ပြီး ... အသံစွာစွာလေးနဲ့ပဲ ...

“ဘာ ... လေဒီဂါဂါလဲ၊ ကျွန်မမှာ နာမည်ရှိတာ ရှင်မသိဘူးလား၊ ရုပ်ကိုက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့၊ စောစောစီးစီး ဘိုရှူးနဲ့ တွေ့နေတယ်”

ဪ ... သူကလေးက ဘိုလိုမှတ်တာ မကြိုက်ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် မြန်မာလို ပြောင်းမှတ် အဲလေ ... မြန်မာဆန်ဆန်လေး ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“မကလာနံနက်ခင်းပါ ရာသက်ပန်၊ ဒီနေ့ ရာသီဥတုသာယာတယ် နော်၊ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေတာပဲ”

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ဟောဗျာ ... ရာသက်ပန်က ဘိုလိုနှုတ်ဆက်တာ မကြိုက်ဘူး ထင်လို့ မြန်မာလို နှုတ်ဆက်တာလေ”

“ဘယ်လိုမှ နှုတ်မဆက်နဲ့၊ စားစရာရှိတာ လာစား”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ကလေးနဲ့ပဲ မုန့်ဟင်းခါး ပြင်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ကြည့်နေချိန်မှာပဲ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်က ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးရောက်ချလာတယ်။

မုန့်ဟင်းခါးတောင် တစ်ဖွင့်ပဲ စားရသေးတယ်။ သူက ...

“ရှင်ကို ပြောရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်က ဧည့်သည်နော်၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်မှပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ငုံ့ပြီး စစ်ဆေးကြည့်မိတယ်။

အောက်စတွေ ဘာတွေများ လွတ်နေလားလို့ပါ။

“ရှင် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဟီး ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ... ဆက်ပြောမယ်၊ ရှင်က ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ မနေ့ကမှ ရောက်တယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှင်ကိုခေါ်ပြီး ဘီယာသွားသောက်တယ်၊ ညနှစ်ချက်ထိုးမှ မူးရှူးပြီး ပြန်လာတယ်၊ အဲဒါ ကောင်းလား”

“ဗျာ”

“ကိုယ်တည်းနေတဲ့ အိမ်ရှင်ကို အားနာမှပေါ့၊ ရှင် ... ဧည့်သည် ဆိုပြီး ခုလို အခွင့်အယူတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဟောဗျာ”

တစ်ဖွင့်ပဲ စားရသေးတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဟာ ငိုက်ထဲထိ မရောက်သေးဘဲ လည်ချောင်းထဲမှာ နင်းနေတယ်။ ငါဟာ နေ့ချင်း၊ ညချင်း တရားခံဖြစ်သွားပါပေါ့လားလို့တွေးပြီး ဆိုနှင့်ကြေကွဲသွားမိတယ်။

ကျွန်တော် ယူကျုံးမကြီးစွာနဲ့ ပြန်မေးလိုက်မိပါတယ်။

“ဒီ ... ဒီကိစ္စကို ရာသက်ပန်ကနေတစ်ဆင့် ကြုံကြုံခိုက်က ပြော ခိုင်းလို့လားဟင်”

စကားအဆုံးမှာ ရာသက်ပန်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း ...

“ဘာမှမပြောခိုင်းဘူး၊ ရှင် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်တတ်အောင် ကျွန်မဟာကျွန်မ သတိပေးနေရတာ”

“ဪ”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေလို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။ မသိရင် ကျွန်တော်

တို့နှစ်ယောက်က ဧည့်သည်လင်မယားပေါ့။ လင်အနေအထိုင်မတတ်လို့ မယားက ကြိတ်ပြီး ဆိုဆုံးမနေသလိုပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်က အဲသလို အကောင်းဘက်က တွေးတတ်သူပါ။

ခုလည်း မျက်စိမျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေတဲ့သူ့ကို ညောင်နာနာအသံလေး နဲ့...

“ဟုတ်ပါပြီ ရာသက်ပန်ရယ်... နောက်ကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ပြီးရော... ပြီးရော”

“ဒါဆို စစားလို့ပြီလားဟင်”

သူ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားတယ်။ လေထဲမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် လက်ထဲက မုန့်ဟင်းခါးစွန်းကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်ပက်ကိုဖြစ်သွားပုံပေါ်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ အပြုံးပါးပါးလေးနဲ့...

“စား... စား”

“ဟုတ်ကဲ့... စားပြီနော်၊ ဒါနဲ့ ရာသက်ပန်ရော တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား”

“ရှင့်ဟာရှင်သာ စားစမ်းပါ”

“လာပါ... ရာသက်ပန်ရဲ့၊ ကျွန်တော် ခွံမကျွေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဝမ်းချင်းဆိုတာမှ မဟုတ်တာ”

“အာ... ရှင့်ဟာ ရှင်ပဲ စားစမ်းပါဆို၊ ဘာတွေ လာပြောနေလဲ မသိဘူး”

သူ့မျက်နှာပေါ်က ရှက်ရိပ်ကပိုကရိုက် ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါ တယ်။ မျက်စောင်းလဲ့လဲ့လေးကလည်း ဝဲပျံ့ရောက်ရှိလာရဲ့။

အဲဒီလို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကြည်ကြည်နူးနူးဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ပူည

ပူညီအသံတွေနဲ့အတူ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတဲ့ သန်းဝင်းအောင်တို့လင် မယားကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် မျက်ခုံးပင့်မိသွားတယ်။

ဒီကောင် မနက်ငါးနာရီထပြီး အလုပ်သွားမယ်ဆိုတာ မသွားဖြစ် ဘူးလား။ သူ့မိန်းမရော မနိုးဘူးလားဆိုတဲ့ အတွေးကလည်း ခေါင်းထဲဝင် လာတယ်။

အနားရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က...

“ဟေ့ကောင်... မင်းမနက် ငါးနာရီထပြီး သွားရမှာဆို မသွား ဖြစ်ဘူးလား”

သန်းဝင်းအောင်က သူ့ချစ်ဇနီးကို ပေစောင်စောင်ကြည့်ပြီးမှ...

“မသွားဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဟိုမှာလေ... ငါ့ကို နှိုးပါလို့ ဒီလောက်မှာ ထားတာကို”

“အောင်မာ... ရှင့်ကို နှိုးသားပဲ၊ ရှင့်ဟာရှင် မထတာကိုး” ကြူကြူခိုင်ကလည်း ပြန်ပက်ပါတယ်။

သန်းဝင်းအောင်က...

“အေး... မင်းနှိုးတဲ့ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ... ငါက နှိုးမှာ လား”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ အလုပ်ရှိရဲ့သားနဲ့ ရှင့်ဟာရှင် ညနက်အောင် နေတာ”

“တော်ကွာ... မပြောနဲ့တော့”

“ဒါဆို... ရှင်လည်း မပြောနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ရာသက်ပန် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေကြတယ်။

ကြာရင်ပိုဆိုးလာမယ့်သဘောရှိလို့ ကျွန်တော်ကပဲ ကြူးဝင်စေ့စပ်

ရတော့တယ်။

“ကဲ...တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ညှဉ်သည်တွေကို ပြန်စေချင်လို့ များ မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ပြနေတာလား”

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ကာခြေ ကာနဲ့...

“ဟာ...မဟုတ်ဘူးနော် ဗညား၊ အဲဒီလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကိစ္စနဲ့ငါတို့ပါ”

သန်းဝင်းအောင်စကားအဆုံးမှာ ကြူကြူခိုင်ကလည်း...

“မိပန်...ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲနော်၊ နင်တို့ကို ပြန်စေချင်လို့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

အဲဒီတော့မှ သန်းဝင်းအောင်က နှာတစ်ချက် မှုတ်လိုက်ရင်း...

“ဒီလိုကွာ...ငါ ညက မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မနက်ငါးနာရီ အလုပ် ရှိတယ် နှိုးပါလို့ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးပြီးထားတာ၊ အဲဒါ...မနက်ရှစ်နာရီမှ နိုးတော့ နောက်စာရွက်တစ်ရွက်ထပ်တွေ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ရေးထားတာက အလုပ်သွားတော့ မနက်ငါးနာရီထိုးပြီတဲ့”

“ဟေ”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းလေး ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ရာသက် ပန်ဆီက မိခနဲ ရယ်သံလေးကို ကြားလိုက်ရတယ်။ မသင်္ကာလို့ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ဒင်းက မချို့မချည်ပုံစံလေးနဲ့။

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ချက်ချင်းပဲ ကြူကြူခိုင်ဘက် လှည့်ပြီး...

“မခိုင်...အဲဒီအကြံအစည်က ရာသက်ပန်ပေးတာ မဟုတ်လား”

ကြူကြူခိုင်က မဖြေသေးဘဲ ပြုံးတုံ့လုပ်နေသေးတယ်။ ပြီးမှ...

“ကဲပါ...ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မလည်း သင်းကို ကြည့်မရ တာနဲ့ မိပန်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာ”

မယားဖြစ်သူစကားအဆုံးမှာ လင်ဖြစ်သူကလည်း...

“ဟေ့ မိခိုင်...မင်းက ငါ့ကို ကြည့်မရအောင် ငါက ဘာလုပ်နေ လို့လဲ”

“အောင်မာ...လာလာချည်သေး၊ ရှင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဘယ် နှရက်ရှိပြီလဲ၊ ညနေဆို ဘီယာလေးတမြေမြဲလုပ်နေတာ”

“ဟ...ဒါကတော့ ငါရှာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါသောက်တာပဲလေ၊ မကျေ နပ်ရင် မင်းပါ လိုက်သောက်ပါလား”

“ဪ...သောက်စရာလား၊ ရှင်နော်...ကျွန်မနဲ့ယူလိုက်လို့ ခုလို ရပ်တည်နေနိုင်တယ်မှတ်ပါ”

“ဟား ဟား...ကြူကြူခိုင်ရာ သန်းဝင်းအောင်ဆိုတဲ့ကောင်က လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းတစ်လုံးရှိရင် ဘယ်နေရာမှာမဆို လုပ်စားလို့ရတယ် ကွာ၊ ဒင်းကသာ ငါ အလုပ်အကိုင်ကောင်းလို့ P.C.O ဖုန်းထိုင်တဲ့ဘဝက လွတ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟင်း ဟင်း...မောင်သန်းဝင်းအောင်ရယ်...ရှင်လည်း ကျွန်မ အိမ်မှာ ခုလိုနေရမှ ဆပ်ပလိုင်ရာ (Supplier) ဘဝက ကျွတ်သွားတာပဲလေ”

“တော်ကွာ...ပီစီအိုမ”

“ရှင်လည်း တော်လေ၊ ဆပ်ပလိုင်ရာကောင်ရဲ့”

“တောက်!...ငါလုပ်လိုက်ရကွာ”

“အောင်မာ...ရှေ့ကို တိုးကြည့်လိုက်လေ”

ငယ်ကျီးငယ်နာတွေ ဖော်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ပွဲက ကြမ်းလာ
တော့တယ်။ သူတို့ မညားခင်တုန်းက ကြူကြူခိုက်က စေးထိပ်မှာ အများဆုံး
ဖုန်း (P.C.O) ထိုင်ခဲ့သလို သန်းဝင်းအောင်ကလည်း ကြိမ်ပစ္စည်းလေးတွေ
လိုက်ကောက်ပြီး ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီမှာ သွားသွင်းနေရတဲ့ဘဝ။ နောက်ပိုင်း
ညားပြီးမှ တော်တော်ကြီးကို အဆင်ပြေသွားတာပါ။

ခုတော့ ဘာပဲပြောပြော အရှေ့အလယ်ပိုင်းပြဿနာလို တင်းမာ
လာကြလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ရာသက်ပန်တို့မှာ ကိုယ်စီဝင်ဆွဲရတော့တယ်။

ကြူကြူခိုက်ကို ဆွဲထားရင်း ရာသက်ပန်က ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်း
ကြည့်ပြီး ...

“အဲဒါ ... ရှင်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ရှင် ဒီကိုရောက်မလာရင် ဒါတွေ
ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... တော်တော် အပြောကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း
ခုလို စာပြန်ရေးဖို့ အကြံမပေးခဲ့ရင် ဒီပြဿနာတွေ မဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်
တယ်လေ တစ်မနက်လုံး ကျွန်တော့်ကိုပဲ သူ စွပ်စွဲနေတာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

အသံနဲ့အတူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသူက ဦးရွှေမိုးပါ။
တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့မျက်နှာတွေကို အရင်လိုက်ကြည့်နေတယ်။

သန်းဝင်းအောင်က အရင် ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အဘိုး”

“အေး ... မဖြစ်ရင်လည်း ပြီးရော၊ ပူညံ့ပူညံ့တွေ လုပ်မနေကြ
အားလုံးထိုင်ကြ၊ မနက်စာ စားမယ်”

အားလုံးမျက်နှာသေလေးတွေနဲ့ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ သူငယ်ပြန်
ချင်သလိုဖြစ်နေပေမယ့် ဦးရွှေမိုးက ဒီအိမ်မှာတော့ ဩဇာရှိနေတုန်းပါ။
တစ်ချိန်တုန်းကလည်း မြန်မာပညာရှိလို့ဆိုပေတာကိုး။

စားသောက်ရင်းနဲ့ ဦးရွှေမိုးက ရာသက်ပန်ကို တစုတစောင်း
ကြည့်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ညည်းက မျက်မှန်တပ်ရတာလား”

“တစ်ခါတလေမှပါ”

“အဝေးမှန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး”

“ဒါဆို အနီးမှန်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင် ... အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ တပ်တာလဲ”

“သူငယ်အိမ် နည်းနည်းစောင်းနေလို့ပါ အဘိုး”

စကားလည်း ဆုံးရော ဦးရွှေမိုးက မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနဲ့-

“ဘာ ... ဘယ်လို ... သားအိမ်စောင်းနေလို့ ... မဟုတ်လား”

“ဟာ”

“အို”

ရာသက်ပန်ရဲ့မျက်နှာဟာ မင်္ဂလာသုတ်ခံလိုက်သလို ရဲရဲနီသွားတယ်။

ကြူကြူခိုက်က ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောလိုက်ရတယ်။

“အာ ... အဘိုးကလည်း သူငယ်အိမ်စောင်းတာပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်
လို့ သားအိမ်က စောင်းရမှာလဲ”

အဲဒီတော့မှ မဟာပညာရှိကြီးက အားနာသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ ...

“အေး အေး ... ငါလည်း နားထဲမှာ ဗလုံးဗလွှေးနဲ့ ကြားလိုက်

မိလို့ဟေ့”

မအောင်နိုင်တော့တဲ့ ကျွန်တော် တဟားဟား ထ၊ရယ်မိတော့တယ်။ အရှက်သည်းနေတဲ့ကြားက ရာသက်ပန်ရဲ့ဒေါသမျက်ဝန်းတွေဟာ ကျွန်တော့် ဆီကို မြားတစ်စင်းလို ရောက်ရှိလာလေရဲ့။ ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုင်နေရာက ထပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြေးသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးရွှေမိုးက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးငါးငါးကြည့်လာပြီး-
“ဟေ့ကောင် ... မင်းရယ်လိုက်လို့ ကောင်မလေး ရှက်ပြီး ထ၊ ပြေးသွားပြီ”

“အာ ... အဘိုးကလည်း ကျွန်တော်က အဘိုးနားကြားလွှဲပြီး ပြောတာကို ရယ်တာပါဗျ”

“မရဘူး ဟေ့ကောင် ... မင်းမှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်၊ ငါ့မှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ... လာ”

ပြောရင်း ဦးရွှေမိုးက ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် သန်းဝင်းအောင်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်တော့ လိုက်သွားလိုက်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မေးဆတ်ပြတယ်။

အိမ်ရှေ့ဥညံခန်းထဲလည်းရောက်ရော ဦးရွှေမိုးက ...

“မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်မေးခွန်းသုံးခုစီ မေးမယ်၊ အနည်းဆုံးဖြေနိုင်တဲ့ကောင်က ဟိုကောင်မလေးရှေ့မှာ ကျွမ်းငါးပတ်ထိုးပြရမယ်၊ ကျေနပ်လား”

ဗုဒ္ဓေါ့။ ကျွန်တော် ဘုရားတစ်သွားတယ်။ သူက သူငယ်ပြန်ချင်သလိုဖြစ်နေပေမယ့် ပညာရှိလေ။ ကိုယ်က ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူး။ ခုလည်း ကလေးကလားအလုပ်တွေ လုပ်နေပြန်ပြီ။

မတတ်သာတဲ့အဆုံး လေပူကြီးကိုပဲ မချီမဆုံမှုတ်ထုတ်လိုက်မိ

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒင်းက ...

“ကဲ ... သယ်ချင်း မင်းအရင်မေးကွာ”

ကျွန်တော့်မှာ ဘာမေးရမလဲလို့ စဉ်းစားရတာ ခေါင်းမူးခါးထွက်မဟုတ်ပဲ။ ဒင်းက ပေါ့တော့တော့ ... တော့မဟုတ်ဘူး။ ဖတ်ထား၊ မှတ်ထားတာတွေကို မင်မိမိပြန်ခေါ်ရင်း ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်ပြီလေ ... အဘိုးက စာတွေအများကြီး ဖတ်ထားခဲ့တာဆိုတော့ စာပေဇုံပတ်သက်တာပဲ မေးမယ်၊ စာရေးဆရာဝန် အားကျခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ”

ဒင်းက တွေခနဲတောင် မစဉ်းစားဘဲ ...

“ဟေ့ကောင်ရာ ... ဒါလေးများ ဆရာဝန် အားကျခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးဟာ ပီမိုးနင်းပေါ့ကွ”

ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားတော့ မလျှော့သေးပါဘူး။ ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“နောက်တစ်ခုဗျာ ... ဆေးလိပ်ဝယ်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်သွားလိုက်တာ ပြန်ရောက်မလာဘဲ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားတဲ့ စာရေးဆရာကိုရော သိလား”

ဒီတစ်ခါတော့ တွေခနဲအဆင့်တင်မဟုတ်ဘူး။ နဖူးကျောကြီးတွေ ထောင်လာတဲ့အထိအောင် စဉ်းစားသွားပါတယ်။ ပညာရှိကြီးတော့ ဂွမ်းပြီထင်ပါရဲ့။ ခဏနေတော့ သူ့ဟာသူ ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်နေပြန်တယ်။

“အင်း ... အဲ ... အဲဒီစာရေးဆရာကို ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ဘာဆိုလား ... အဲ ... သူနဲ့တွဲပြီး မှတ်ထားတာတောင် ရှိတယ်၊ အို မြိုင်ဇူးကတုန်းပဲ ကာတွန်းဆွဲတဲ့ဆရာ၊ ဆရာက ... ဆွေ ... ဆွေမင်း ဟုတ်တယ်။

အဲ ... ဆွေမင်းဆိုတော့”

ပြောရင်းနဲ့ပေါင်ကို ဖြန်းခနဲပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် သိပြီ ... အဲဒါ ဆရာမင်းဆွေပဲ”

ဒါဆိုရင် မောင်လေး အဖြေမှန်ပါတယ်ကွယ်လို့တောင် ကျွန်တော် မှာ မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဆရာမင်းဆွေကို မမှတ်မိလို့ တွတ်ပီဆွေမင်း တွဲမှတ်ထားတယ်ဆိုကတည်းက ဒီသူငယ်ပြန်ပညာရှိကို လျော့တွက်လို့ မရတော့တာအမှန်ပဲ။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံး မေးခွန်းကိုတော့ ကြိုးစားပြီး မေးလိုက်တယ်။ အသံကတော့ သိပ်မလတ်ဆတ်တော့ပါဘူး။

“ဟုတ်ပြီလေ ... ခုနောက်ဆုံးမေးမှာက သူသာ နိုင်ငံရေးမလုပ် ခဲ့ရင် စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဒင်းက မဆိုင်းမတွဘဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုမှာကြည့် ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို လက်ညှိုးနဲ့ ညွှန်ပြတာပါ။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ဓာတ်ပုံကြီး။ ကျွန်တော် သုံးပွဲစလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကြီးကို ရွံသွားခဲ့ပါပြီ။

သူ့အလှည့်ကျတော့ ဦးရွှေမိုးက ကျွန်တော့်ကို မခိုးမခန့်ကြည့်ပြီး ...

“ကဲ ... ငါ့အလှည့်ပေါ့ကွာ၊ သယ်ဂျင်း မင်းပုဆိုး ခါးတောင် ကျိုက်ရင် ကျိုက်ထားပါလားကွ”

“ဗျာ”

“ဪ ... မင်း ကျွမ်းထိုးရင် အဆင်ပြေအောင်လို့ပါ”

“အာ ... အဘိုးကလည်း မေးမှာသာ မေးစမ်းပါ”

ဒင်းက ချက်ချင်း မမေးသေးဘဲ အိမ်အတွင်းဘက်လှည့်ရင်း ပရိသတ်ကို ခေါ်နေပါသေးတယ်။

“သန်းဝင်းအောင်နဲ့မိခိုင်တို့ လာကြစမ်း၊ အဲ ... ဟို ရာသက်ပန် ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့၊ မင်းတို့ကို ငါ မျောက်ပွဲပြမလို့”

ကျွန်တော့်မှာ ဆံပင်မွေးတင်မကဘဲ ရှိသမျှအမွှေးတွေတောင် တက်သွားရတယ်။ ခဏနေရင်ပဲ သန်းဝင်းအောင်နဲ့ ကြူကြူခိုင်အပြင် ရာသက်ပန်ပါ ရောက်လာပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူငယ်ပြန်ပညာရှိ ဦးရွှေမိုးက ကျွန်တော့်ရဲ့အရှက် တော်ခွဲခန်းကို စတင်ပါတော့တယ်။

“အင်း ... မင်းကတော့ ငါ့လိုပညာရှိမဟုတ်တော့ အားနာလို့ လွယ်လွယ်လေးတွေပဲ မေးမယ်ကွာ၊ ကဲ မေးပြီ ... ဆင်တစ်ကောင်လုံးကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘယ်လိုထည့်မလဲ”

ဘာလဲဟ ... ကျွန်တော် အူတီးအူကြောင်ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒီ လောက်လွယ်လွယ်လေးကိုများဆိုပြီး ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဪ အဘိုးရယ် ... ဘာများလဲလို့ အပိုင်းပိုင်းခုတ်ထစ်ပြီး ထည့်မှာပေါ့ဗျ”

“မှားတယ် ... တံခါးဖွင့်ပြီး ထည့်ရမှာ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းလေးကို ပြန်တောင် မပိတ်ရ သေးဘူး။ နောက်တစ်ခု ထပ်မေးလာတယ်။

“ကဲပါလေ ... နောက်တစ်ခုထပ်မေးမယ်၊ ခုနကလိုပဲပေါ့ကွာ ... ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုရော ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘယ်လိုထည့်မလဲ”

အဘိုးကြီး ဒီတစ်ခါလျှော်ပေးတာလားတော့ မသိဘူး ကျွန်တော်
မဆိုင်းမတွဘဲ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဟဲ...ဟဲ... အဘိုးကလည်းဗျာ တံခါးဖွင့်ပြီးပဲ ထည့်မှာဗျေ”

“မှားတယ်... ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဆင်ရှိတယ်လေ၊ ဘယ်လိုလို့
ထည့်လို့ရတော့မှာလဲ”

“အင်”

မှားပြန်ပြီ... မှားပြန်ပြီဆိုတဲ့ တိဗီကြော်ငြာကိုသာ ပြေးမြင်မိတော့
တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကြူကြူခိုင်းနဲ့ ရာသက်ပန်တို့တောင် တစ်ခို
ရယ်နေကြပြီ။ အလိုလိုနေရင်းနဲ့ စောချွေးတွေ ပြန်လာမိတယ်။

ကျွန်တော့်ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ဦးရွှေမိုးက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေ
သေးတယ်။ ပြီးမှ ...

“ကဲ...ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘာကောင်
မထည့်ခိုင်းတော့ပါဘူး။ ဒီလိုကွာ တောအုပ်တစ်ခုမှာ တောဘုရင်ခြင်္သေ့
အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ တိရိစ္ဆာန်တွေအားလုံးကို ခေါ်တယ်။ အကုန်ရောက်
လာပေမယ့် ခြင်္သေ့ကို အာခံပြီးရောက်မလာတာ ဘယ်ကောင်လဲ ပြော

ပြောရရင် ဖြေချင်စိတ်ကို မရှိတော့ပါဘူး။ နှစ်ခါမဖြေနိုင်ကတည်း
က နှုံးနေပြီလေ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘောလုံးပွဲတွေမှာဆိုရင် အချိန်ပြည့်က
သလိုပေါ့ဗျာ။ ဂုဏ်သိက္ခာအရတော့ ဖြေရဦးမှာပဲ။

ထူးနေတဲ့ ဦးနောက်ကိုပဲ မိတာထပ်ဖြင့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း
စာရေးဆရာ မိုးစက်ဝိုင်း သိပ်ရက်စက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့
တာတောင် အဖြေတစ်ခုမှ လှမ်းမပြောဘူး။ သူလည်း ဦးရွှေမိုးဘက်
ထင်ပါရဲ့။

မထူးတော့ပါဘူး။ စဉ်းစားလို့မရတော့တာနဲ့ ဖွတ်မှိတ်ပြောချလိုက်

တယ်။

“အကုန်လာတယ် အဘိုးရာ၊ မလာတာ တစ်ကောင်မှမရှိပါဘူး”

“စဉ်းစားပါဦး၊ ငါ့ကောင်ရဲ့၊ တစ်ကောင်ရှိတယ်လေကွာ”

“မသိဘူးဗျာ... မသိတော့ဘူး”

ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ ပြန်အော်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ဒင်းကြီး
က မျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့ ...

“သယ်ချင်းက သိပ်မေ့တတ်တာကိုးကွ၊ ဆင်လေကွာ၊ ရေခဲ
သေတ္တာထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟိုက်”

သွားပြီ။ သေပြီ ဆရာပဲ။ နံရံမှာ မွေ့ရာခံထားရင်တော့ ခေါင်းနဲ့
သာ ပြေးတိုက်ချင်တော့တယ်။

ခုတော့ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ဝါးလုံးကွဲရယ်နေကြ
မိပြီ။ ခံဟဲ... ခံဟဲလို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေမိတယ်။

အရယ်ရပ်တော့မှ သူငယ်ပြန်ပညာရှိက ...

“ကဲ... သယ်ကျင်းရေ... ဒီမှာ ပရိသတ်လည်း စုံနေပြီဆိုတော့
ကျွန်းလေးထိုးပြပါဦးကွာ”

ဒင်းစကားအဆုံးမှာ ရာသက်ပန်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီးတော့
တောင် မညာမတာ အားပေးလိုက်သေးတယ်။ ရွှေမန်းတင်မောင်လေသံနဲ့
ချင်းချနေလို့လည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အောင်လရဲ့ ‘ငါမှားတာရှိရင် တောင်း
နိပါတယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းလည်း ဆိုပြလို့ တိုးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။

စဉ်းစားတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။

လုပ်စရာက တစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်။ စိတ်ပညာအယူအဆတစ်ခု
စစ်ခု ရှိတယ်မဟုတ်လား။ (Fight or Flight) တဲ့။ တိုက်နိုင်ချင်တိုက်၊

မတိုက်နိုင်ရင် ရှောင်ပြေးဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

သူငယ်ပြန်ပညာရှိကို ပြန်မတိုက်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာတော့ အဲဒီ
စကားလေးအတိုင်း ကျွမ်းထိုးပြဖို့ ပုဆိုးကိုပဲ ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ပါတော့
တယ်။

အခန်း (၇)

“ဟား ... ဟား ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဗညားရာ၊ မင်းတစ်သက်
လုံး လူတကာကို အရှုံးလုပ်ခဲ့သမျှ အဘိုးနဲ့ကျမှ ခံလိုက်ရတာကိုး”

ရယ်သံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ ထူးကျော်ရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ မောင်
မိုးကလည်း ...

“မင်းကလည်း မင်းပဲ၊ အဲဒီ ဟာသပုံပြင်လေးတောင် မသိဘူး
ထား”

“ဖတ်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိသားကွ၊ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ဆိုတော့
မမှန်တာကိုး”

ကျွန်တော် အောင်သီးအောက်သက်နဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ပြန်
စွဲစားကြည့်ရင် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူကောင်မ
လေးတစ်ယောက်ရဲ့မှာ မကြီးမငယ်နဲ့ ကျွမ်းထိုးပြရတဲ့ကိစ္စ။ ပြီးတော့
ကောင်မလေးက လှတပတလေ။ ပြီးတော့ ... အင်း ...။

“ဗညား... မင်း ရာသက်ပန်ရှေ့မှာ ကျွမ်းထိုးပြတာ မျက်နှာ မပူဘူးလားဟင်”

“ဟာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်ကွာ၊ ရှက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မလုပ်လို့မှ မရတာ၊ ဟိုပညာရှိကလည်း ရှိသေးတယ်လေ”

“မင်း... တကယ်ပဲ ရှက်တာလား”

အရေးထဲ ထပ်မေးနေလို့ ကျွန်တော် ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဟာကွာ... ရှက်ပါတယ်ဆို”

စကားအဆုံးမှာပဲ ထူးကျော်က မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးရင်း...

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာပြီကွ... မင်း ရာသက်ပန်ကို ကြိုက်နေပြီ”

“ဟေ”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ကြီး ပြသွားရတယ်။ ထူးကျော်ကိုလည်း မမြင်ဖူးသလို ပြန်ကြည့်လိုက်မိရဲ့။ ပြီးမှ မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ...

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့၊ မင်းဘက်က ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လားဆိုတာကိုပဲ ဝန်ခံ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

မောင်ဦးကပါ စကားလိုက်ထောက်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး မနေ့ကပဲ ဖိတ်စာတစ်ဝက်ရှိက်ထားပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးသေးတဲ့ လူမျိုးဖြစ်လေးဆိုတော့လည်း မူရသေးတယ်လေ။

“ဟဲ... အဲ... ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုရင်

မင်းတို့သိတယ်မလား၊ တချို့ကိစ္စတွေမှာဆိုရင် ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ စကား တစ်ခွန်းဟာ တစ်ဖက်လူကို ဘယ်လို သက်ရောက်သွားမလဲ၊ ကဲ... ပြီးတော့ တစ်ဖက်လူရဲ့ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား၊ ဉာဏ်ရည်ချိန်... အိုကွာ”

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင် တော်တော့... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါတို့မေးတာက မင်း ရာသက်ပန်ကို ကြိုက်လား၊ မကြိုက်ဘူးလားပဲ မေးတာ”

အောက်သို့သွားလေသံနဲ့ ထူးကျော်က ပြောလာတာပါ။ ဒီမေးခွန်းကိုဖြေဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရသေးတယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူကမှ ချောင်နားထောင်နေမှာ မဟုတ်သလို ကန့်ကွက်မယ့်သူ၊ ထောက်ခံမယ့်သူတွေလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် စိတ်မလုံဘဲ အဖြစ်သည်းနေတာပါ။

ကျွန်တော့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မောင်ဦးက...

“ဗညား... မင်း ဘာတွေလိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“အဟီး... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဟိုလေ ငါ... ငါ ရာသက်ပန်ကို ကြိုက်နေပြီကွ”

ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော် ရှက်နေမိသေးတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေကြိုက်နေမိပြီဆိုတဲ့စကားမျိုးက ခုအရွယ်ရောက်မှ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြဖူးတာကိုး။ တခြားလူတွေအတွက်တော့ ရယ်စရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါဟာ မဟာအရေးတော်ပုံကြီးပါ။

ခုလည်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး နှစ်ကောင်စလုံးက မပြောမဆို ထ၊ရယ်ကြပါတော့တယ်။ သေသေချာချာမတ်တတ်ထရပ်၊ သတိပွဲပြီး ရယ်တာမျိုးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ရုတ်တရက်ကြီး ဗြုန်းဆို ခယ်ချလိုက်တာ

မျိုးပေါ့။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတဲ့ကောင်က ခုမှ ရည်းစားစကား ပြောခံလိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေးလို ရှက်ပြနေလို့ ... ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင် ... မင်းမျက်နှာကြီး နီနေတယ်ကွ”
မောင်ဦးစကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တစ်ရှူးဘူးထဲက တစ်ရှူးစတွေ ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို ပွတ်သုတ်မိတယ်။ ဆိုင်၊မဆိုင်တော့ မသိဘူး။

အဲဒီတော့မှ ထူးကျော်က ...
“ကဲပါကွာ ... ဒီကောင်ကို စမနေပါနဲ့တော့၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ ရည်းစားစထားဖူးတုန်းကလည်း အဲဒါမျိုး ကြုံဖူးတာပဲ”

ချက်ချင်းဆိုသလို နှစ်ကောင်စလုံး ဆရာကြီးအထာ ဖမ်းလိုက်ကြတယ်။ နှစ်ကောင်စလုံးက ရည်းစားထားဖူးကြတာကို။ ရည်းစားမထားဖူးသေးတဲ့ ကျွန်တော့်မှာပဲ ဒင်းတို့ရဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့တပည့်လေးကိုဖြစ်လို့။

မောင်ဦးက စကားတစ်ခွန်းထပ်ပြောလာတယ်။
“ဒါနဲ့ ဗညား ... မင်း ရာသက်ပန်ကို ကြိုက်နေပြီဆိုတာ သန်းဝင်းအောင် သိပြီးသွားပြီလား”

ကျွန်တော် ကယျာကယာ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...
“ဟေ့အေး ... မသိသေးဘူးကွ၊ မင်းတို့လည်း သွားမပြောနဲ့ဦးနော်”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ကျွန်တော်က စဉ်းစားဟန်လေးနဲ့ ...
“မကောင်ဘူးလေကွာ၊ သူ့အိမ်ပေါ်တက်နေပြီး သူ့မိန်းမရဲ့သူငယ်

ချင်းအပေါ် ငိုစိတ်တွေ ဒီလိုဖြစ်နေတာ သိသွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“မင်းကလည်းကွာ ... သူ့မိန်းမအပေါ် ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ”
“အေးလေ ... ကဲ ... ဒီလိုဆို မင်း ရာသက်ပန်ကို မကြိုးစားတော့ဘူးလား”

ကျွန်တော် တွေခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒီကောင်တွေ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ်ရှိသေးတယ်လေ။ အဲဒါကို ထပ်ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဒီလိုကွာ ... ငါ အခု ဒီမှာနေနေသေးတာကလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီမှာနေတုန်း သူ့ဆီက ခင်မင်မှုတွေ ရအောင်ယူမယ်ကွာ၊ သူလည်း ရန်ကုန်ကပဲလေ၊ လိပ်စာစုံစမ်းထားပြီး ရန်ကုန်ရောက်ရင် ထပ်လှုပ်ရှားတာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ထူးကျော်က မျက်နှာကို မဲ့လိုက်ရင်း ...

“ငါ့လခွီးမှပဲ ဗညားရာ၊ မင်း ရာသက်ပန်က အိမ်ကပေးစားတဲ့ ဇယာကျွန်းကို မယူချင်လို့ ပြေးလာပါတယ်ဆိုမှ ... မင်းနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ပြန်တွေ့တဲ့အချိန်ဆိုရင် ယောက်ျားတောင် ရနေလောက်ပြီ”

ဟုတ်သားပဲလို့ စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အံ့ပျသွားတယ်။
“ဒါ ... ဒါဆို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်”

နှစ်ကောင်စလုံးက ကျွန်တော့်ကို သနားစရာ ငါးသတ္တဝါလေး ကြည့်သလို ကြည့်နေကြသေးတယ်။

ထူးကျော်က အရင် လေယူကြီးကို မှတ်ချလိုက်ပြီး ...
“ဗညားရာ ... မင်းနဲ့တွဲလာခဲ့တဲ့တစ်လျှောက်မှာ ငါက မင်းကို ရည်းစားမထားဖူးပေမယ့် ဆရာကြီးလို့ ထင်ထားတာ”

ဘေးနားက မောင်ဦးကလည်း ...

“အေးကွာ... ဒီကောင် ဗညားက ဆရာတော့ ဆရာကြီးပဲကွ၊
ဒါပေမဲ့... ရွံစရာကြီးကွ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

တက်ညီလက်ညီကို နှစ်ကောင်သား ဟားတိုက်နေကြတာပါ။
တစ်သက်လုံး သူများတကာတွေကို အရှားလုပ်လာခဲ့သမျှ ဒီကိစ္စနဲ့ကျမှ လှိမ့်ခံ
နေရတယ်။ အင်းပေါ့လေ... ကိုယ် မကျွမ်းကျင်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတာကို။
ပြီးတော့... ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
ကြိုတင်ပြီး အစမ်းလေ့ကျင့်လို့မှမရတာ။ ဒီတော့ ခံပေါ့။

ခုလည်း မျက်နှာကို ပိုပိုသာသာလေးငယ်ပြီး ကျွန်တော် နေပြ
လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ ထူးကျော်က...

“ကဲပါကွာ... ငါပြောပြမယ်၊ မင်း ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဒီမှာ
ရှိနေတုန်းသာ ကျိတ်ပြီး လှုပ်ရှားတော့၊ သန်းဝင်းအောင်ဆိုတဲ့ကောင်က
အိပ်မှာ တစ်ရက်လုံးရှိနေတာမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့... သူ့မိန်းမလစ်တဲ့
အချိန်လည်း ရှိမှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကို အသုံးပြုပေါ့ကွာ၊ ဟေ့ကောင်... အဖျို
နဲ့လူဖျိုပဲ၊ ဘယ်မျက်နှာကိုမှ ကြည့်မနေနဲ့၊ ခုကိစ္စက မဟုတ်တာ လုပ်တာမှ
မဟုတ်တာလေ”

“ဟုတ်တယ် ဗညား၊ အလုပ်တစ်ခုကို စလုပ်တဲ့လူဟာ လုပ်ပြီးမှ
ငါနောက်ကျနေပါလားဆိုတဲ့အသိကို ခံစားရတယ်တဲ့၊ ခု မင်းကိုလည်း
နောက်မကျစေချင်လို့ ပြောနေတာကွ”

ဒီကောင်တွေ ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ သန်း
ဝင်းအောင်က သူ့ကြိမ်ကိစ္စတွေကြောင့် တစ်ရက်လုံး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့
ပြေးနေရတာ။ ကြွေးကြွေးခိုင်းခိုင်းလည်း ဈေးသွားတာတို့ တခြား ဗဟိရကိစ္စတွေ

နဲ့ အပြင်ထွက်တာမျိုး ရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့... သူငယ်ပြန်ပညာရှိကိုလည်း
ပါဝါမိန်းဂျားတို့၊ ဘန်တန်းတို့နဲ့ ထိန်းထားလို့ ရလောက်တယ်။

တွေးရင်းနဲ့ အရေးကြီးတာတစ်ခုကိုတော့ ကျွန်တော့ ပြောလိုက်
သေးရဲ့။

“မင်းတို့ကို တစ်ခုတော့မှာမယ်ကွ၊ ဒီကိစ္စကို သန်းဝင်းအောင်
လုံးဝမသိစေနဲ့ကွာ၊ ငါလည်း သူတို့လင်မယားရှေ့မှာဆိုရင် ရာသက်ပန်ကို
မကြိုက်သလို နေပြမယ်... လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဟာ... ဒါတော့ စိတ်ချကွာ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်”
ထူးကျော်စကားအဆုံးမှာ မောင်ဦးကလည်း ပြုံးစစနဲ့ ခေါင်းညိတ်
ပြတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းထပ်ဆို
ဖြစ်တယ်။

“တာဝန်ကျပါစေ ရဲဘော်တို့”

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေကြပြီးမှ ထူးကျော်က အရင် ဟီးခနဲ
ရယ်လိုက်ရင်း...

“အေး... ခုမှပဲ ငါတို့သူငယ်ချင်း ဗညားအစစ်ပုံစံပေါက်သွား
တော့တယ်၊ မင်းလည်း တာဝန်ကျပါ ရဲဘော်”

“ရက်(စ်)ဆား”

ကျွန်တော် ပြောင်စပ်စပ်ပြောလိုက်မိတယ်။

ကဲ... ကောင်မလေးရေ... တချို့ကတော့ ပြောနေကြပြီ အဲဒီ
တာဝန်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မထမ်းနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ယောက်
စလုံး ခွဲဝေယူမှ ပြည့်စုံလှပမယ့် တာဝန်မို့ပါ။ အဲဒါက ချစ်ခြင်းနဲ့ဝေယူ
ဝတ္တတာဝန်တွေပေါ့။

ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်
တည်း ဖတ်လို့ရမယ့် စာမျက်နှာအသစ်ကို ဖွင့်လိုက်ချင်ပြီ။
ကဲရိုးအွန် ... မိုင်ဂဲလ်ဖရန်(စ်) ...။

အဲဒီထေညင်းလေးပေါ့...။

ပျိုရဲ့တစ်ကိုယ်စာ မက်မက်မှူးမှူးလေးညင်းလေးပေါ့၊

ဖြစ်နိုင်ရင် ပျိုရဲ့ညညဒိုင်ယာရီထဲ

တိုးတိုးလေး သိမ်းထားချင်လိုက်တာ၊

တစ်ယောက်ယောက်ကို
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချစ်မိသွားတာဟာ
မျက်နှာပေါ် တက်တူးထိုးလိုက်ရသလို
ဘယ်တော့မှ ပြန်ကျက်လို့မရအောင်
ကျိန်စာတွေ နူးနူးညံ့ညံ့သင့်နေရသလိုမျိုး...။

ပန်းစိုက်သမားတစ်ယောက်က
ခက်မာယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ နှင်းဆီတစ်ထက်ကို
အစူးဆူးခံပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် အထံလို စိုက်လိုက်ရသလိုမျိုး။

အဲဒီကောင်မလေးဟာ...

ဟိုးအဝေးက

မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ရွှေ့လျားလာတဲ့

ကျွန်တော်စိတ်တွင်း၊ နက်နက်ကလေးပေါ့

ကျွန်တော် အလိုဆန္ဒလေးပေါ့

ပြီးတော့...

ကျွန်တော်ပင်လယ်ရေဘဝဲမလေးပေါ့...။

အခန်း (၈)

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာက ခပ်စောစောနိုးပေ
မယ့် စိတ်ထဲက တွေးထားတဲ့အတိုင်း မထသေးဘဲ နှပ်နေဖြစ်တယ်။ နား
တော့ စွံ့ထားရတာပေါ့။ ခဏနေရင်ပဲ ကြူကြူခိုင်း ဈေးဝယ်ထွက်သွားတဲ့
အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအသံတွေနဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ဗညား ... ထ၊လေကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား
ဏှိ”

သန်းဝင်းအောင် လာနှိုးနေတာပါ။ ဒီကောင်က ဟိုတစ်ခါ သူ့မိန်းမ
နဲ့ စကားများပြီးကတည်းက အိပ်မှာ မနက်စာမစားဘူး။ အပြင်မှာပဲ ထွက်
စားနေတာ။ ညစာတော့ စားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ခုလည်း ကျွန်တော့်ကို မနက်
စာစားဖို့ လာနှိုးနေပြန်တယ်။

ကျွန်တော်က အိပ်ချင်မူးတူးအသံကြီးလိုလိုပဲပြီး ...

“ဟာ ... ငါ အိပ်ချင်သေးတယ်ကွာ၊ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး”

မင်းကလည်းကွာ... ဆိုပြီး သန်းဝင်းအောင်က ခပ်တိုးတိုး ညည်းတယ်။ ပြီးမှ...

“မထချင်သေးရင်လည်း နေကွာ၊ အိမ်မှာပဲ စားချင်စားပေါ့၊ မစားချင်ရင်လည်း နီးမှ အပြင်ထွက်စား၊ ငါတော့ သွားပြီ”

“အေး... အေး”

မှောက်ခုံကြီးမှောက်ရင်း ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အပြင်ထွက်သွားတဲ့ ဒီကောင်ဆိုင်ကယ်သံကြားမှပဲ ကျွန်တော် အိပ်ရာက သွက်သွက်လက်လက် ထလိုက်တယ်။ သိတယ်မလား။ ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ်လေး

ပြီး... ကပ်လျက်ဘေးခန်းက ဟိုသူငယ်ပြန်ပညာရှိ မနီးအောင်လည်း ခြေသံခပ်ဖွဖွနဲ့ ထွက်လာရသေးတယ်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုတာကိုလည်း အန္တရာယ်ကင်းကင်း လုပ်နိုင်လိုက်ပါတယ်။

အားလုံးပြီးတော့မှ ထမင်းစားခန်းထဲကို မယောင်မလည်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ လှေကားပေါ်က တင်းလားခြေသံဖွဖွကို ကြားလိုက်ရလို့ လှမ်းကြည့်မိတော့...

အားပါးပါးလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိလိုက်တယ်။ ဆံနစ်လေးတွေကို ခေါင်းစည်းကြိုးနဲ့ စုစည်းရင်း ဆင်းလာတဲ့ ရာသက်ပန်တွေလိုက်ရလို့ပါ။ ဒီနေ့တော့ မျက်မှန်အကြည်လေးကို တပ်မထားတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုနေနေ သူ တရိတသေလှနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ပိုတယ်ထင်မှာစိုးလို့ ထပ်မပြောတော့ဘူးနော်။

တွေ့တွေ့လိုက်ရချင်းပဲ ကျွန်တော်က မျက်နှာပေါ်က အပြေဆယ်ခြောက်ခုသုံးကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟော... ရာသက်ပန်က အစောကြီး နီးနေသားပဲ”

နှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူက ခပ်မုန့်မုန့်လေး ပြန်ကြည့်

တယ်။ ပြီး...

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ နီးနေတာ ကြာပြီ၊ ဘုရားဝတ်ပြန်လို့ ခုမှ ဆင်းလာတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ကိုသန်းဝင်းအောင်နဲ့ အပြင်ကို လိုက်မသွားဘူးလား”

မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်ကိုစုရင်း သူ ပြန်မေးလာတာပါ။ ဒီလိုလေးလည်း လှနေတာပါပဲလို့ ကျွန်တော် ခဏခဏ မပြောချင်တော့ဘူး။ ပြောစရာရှိတာပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“လိုက်မသွားဖြစ်ပါဘူး၊ ခုနကမှ အိပ်ရာက နီးလို့လေ၊ အဲဒါအိမ်မှာပဲ မနက်စာ စားတော့မလားလို့ လာကြည့်တာ”

“ဘာမှမရှိသေးဘူး၊ ခုနကမှ မိခိုင် ဈေးသွားတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း စောင့်တာပေါ့”

“စောင့်မနေနဲ့ ဒီရက်ပိုင်း ရှင်တို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ထွက်စားနေတော့ ရှင်တို့အတွက်လည်း ဝယ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားပြီး လေပြေလေး ထပ်ထိုးရတာပေါ့။

“ဒါဆိုလည်း ရာသက်ပန်ရဲ့ကိုတာထဲက နည်းနည်းခွဲကျွေးပေါ့၊ ကျွန်တော်က အစားနည်းပါတယ်”

“ကျွေးနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့... ရှင်ကိုလည်း စေတနာမရှိဘူး၊ သိပြီလား”

အောင်သက်သက်နဲ့ ခံလိုက်ရပြန်တယ်။ တော်တော် ဝာနာသနား

တတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲလို့လည်း ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အပြစ်မမြင်ရက်တဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်ခင်စိတ်ကလေးနဲ့ ဖြေဆိုညှပ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခွန်းတော့ ထပ်ပြောလိုက်သေးရဲ့။

“အဲဒါဆိုလည်းဗျာ... ရာသက်ပန်စားတာကို ထိုင်ကြည့်မယ်လေရတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်နော်... ဘာစကားပြောတာလဲ”

အသံစူးစူးလေးထဲမှာ ဒေါသအရောင်တွေက ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်က မပွင့်တပွင့်ဖြိုးရင်း...

“ဪ... ရာသက်ပန်စားတာကို ကြည့်နေရင် ကျွန်တော်မိမိကို ပြည့်မလားလို့ပါ”

“ရှင်တော့ ငမေပဲ”

“အင်”

နင်ပြန်ပြီ။ တော်ပြီ... အစားအသောက်အကြောင်း ထပ်မပြောတော့ဘူး။ တော်ကြာ ငတ်ကြီးကျနေတဲ့ကောင်လို့ ထင်သွားဦးမယ်။ ဒါနဲ့ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်တယ်။ သူ့အနားမှာလည်း နေချင်သေးတာကိုး။

“ဒါနဲ့ ရာသက်ပန်ကို မေးရဦးမယ်။ ဟိုလေ... ရာသက်ပန်က မိဘတွေပေးစားတဲ့လူကို မယူချင်လို့ ဒီကို ရှောင်လာတာဆို”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတယ်။ ပြီး... ကျွန်တော့်ကိုလည်း...

“နေစမ်းပါဦး... အဲဒါက ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“အဟဲ... ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါ”

“မမေးနဲ့... မကြိုက်ဘူး”

“ဪ... အဲဒီလူကို တကယ်မကြိုက်ဘူးပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်

အဲဒါထောင်တစ်ခုမှာ အချစ်မပါဘူးဆိုရင် ဆားမပါတဲ့ ဟင်းလိုပဲတဲ့”

“ဘာဆားလဲကွ... ရိုးရိုးဆားလား၊ အိုင်အိုင်ဒင်းဆားလား”

အဲဒီစကားက သူပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကျောဘက်က ထွက်လာတာပါ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးရွှေမိုး ဖြစ်နေတယ်။

ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ဒင်းကြီးကပဲ...

“ဟေ့ကောင်... ငါ မေးနေတာကို ဖြေဦးလေ”

ကျွန်တော် အူလိုက်သည်းလို့ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ နားသယ်စက်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ကုတ်လိုက်ရင်းက...

“အဲဒါက အဘိုးရယ်... ကျွန်တော်က ဟိုဒင်း... တင်စားလိုက်တာပါ”

“တင်စားတယ်ဟုတ်လား၊ ဖို့... တော်တော် ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ကောင် ပဲ”

“အာ... ကျွန်တော်က စကားအဖြစ်ပြောတာပါဗျ”

“ဪ... ဒါဆို အတည်မပြောတတ်ဘူးပေါ့”

စိတ်ကတော့ မဟားတရားကို ညစ်သထက် ညစ်လာရပါပြီ။ ရာသက်ပန်ဆီကလည်း မိမိပြီး ရယ်သံလေး ကြားလိုက်ရတယ်။ အတော်ဆားရသွားပုံပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးရွှေမိုးက မသင်္ကာတဲ့အကြည့်နဲ့...

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ကောင်မလေးအနားမှာ ဘာဖြစ်လို့ မနက်စောစော ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေရတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲပဲ...

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်စာစားဖို့ လာကြည့်တာပါ”

“ဘာကွ... သူက မင်းရဲ့ မနက်စာဖို့လို့လား၊ ဟေ့ကောင်...

သူက ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းနော်၊ ရိုးတီးယားတားတော့ မလုပ်နဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ အဘိုးရာ ... ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ သွားပြီ ... အပြင်မှာ သွားစားတော့မယ်”

“အေး ... ပြီးရော၊ အပြင်မှာ စားပြီးရင်လည်း အိမ်မှာ ချော့လာမလားနဲ့၊ အပြင်မှာပဲ ပါခဲ့၊ ကြားလား”

ကျွန်တော် မအိမ်မလည်ကြီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လောက်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ အဘိုးကြီးဆိုတာ ပရိသတ်ကြီး စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့ လူငယ်တွေရဲ့ ဘာသာဘာဝကိုလည်း နားမလည်ဘူး။ အင်းလေ ... ဒင်္ဂါး သူငယ်ပြန်ချင်သလို ဖြစ်နေတာကိုး။

စိတ်ကို လျော့ထားရတယ်။ သူက အိမ်ရှင်လေ။ ဒါနဲ့ပဲ အချို့သလို့ စကားတစ်ခွန်းတော့ လှည့်ပြီး ပြန်မေးမိရဲ့။

“အဘိုး ... ကျွန်တော်နဲ့ ပါဝါရိန်းကွား ကြည့်ဦးမလား”

သူကလည်း ပြန်ပြောပါတယ်။ အားရစရာပါပဲ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို ငပေါများ မှတ်နေလားကွ”

သွားပြီ။ လုံးဝ ဂွမ်းပြီ။ ဒီနေ့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ တာသိလို့ စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ခြံဝရောက်တော့ ဈေးကပြန်လာတဲ့ ကြူကြူခိုင်နဲ့ တန်းတိုးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ သူက အရင်မေးတယ်။

“ဪ ... ဗညားပါလား၊ ကျွန်မက မောင်နဲ့ အပြင်လိုက်သွားပြီ ထင်နေတာ”

“မလိုက်ဖြစ်ဘူး မခိုင်ရဲ့၊ အိပ်ရာက မနိုးလို့လေ၊ ခုမှ မနက် စားဖို့ ထွက်မလို့ဗျ”

“အင်း ... အင်း သွားလေ”

သွားပြန်ပြီဗျာ။ ကျွန်တော်က အိမ်မှာပဲ စားပါလားဆိုတဲ့စကား ထွက်အောင် စကားခေါ်လိုက်တာ။ ခုတော့ သွားလေတဲ့၊ ပြီးရော ... ပြတ်ကရော။

ကျွန်တော် စိတ်ကို အပြတ်အသတ် လျော့လိုက်ပါတယ်။ သန်းဝင်းအောင်ရဲ့မဒင်ကိုတော့ သိချင်တာလေး မေးလိုက်သေးရဲ့။

“ဒါနဲ့ မခိုင် ... ဟို ... အဘိုးက တကယ်ပဲ သူငယ်ပြန်နေတာလားဟင်”

ကြူကြူခိုင်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ...

“ဟင်း ဟင်း ... ဒီလို ဗညားရဲ့ ... အဘိုးက သူငယ်ပြန်ချင်သလိုဖြစ်နေပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း လူကောင်းလိုပါပဲ၊ အမြဲတမ်း ကြီး ဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဲ ... အင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သွားပြီနော် မခိုင်”

ကြူကြူခိုင်က ကျွန်တော့်ကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားလာမိတယ်။

ရာသက်ပန်ရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ ဦးရွှေမိုးကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ လိုလာပြီလို့လေ။

သိတယ်မလား။ သူက ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှ သူငယ်ပြန်တဲ့ မြန်မာပညာရှိလို့ သိလိုက်ရတာကိုး။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မြန်မာပညာရှိရယ်လို့ပဲ ကျွန်တော် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ကျုံးဝါးနိုင်ပါတော့တယ်။

အင်း ... ဒီကနေတော့ ဝမ်းမီးနဲ့ရှုံးခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

အခန်း (၉)

အဲဒီအကြောင်းတွေကို ထူးကျော်နဲ့ မောင်ဦးကိုတော့ ပြောပြဖြစ်တယ်။ ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ဆိုလို့လည်း ဒီနှစ်ကောင်ပဲ ရှိတာကိုး။ ဒါတောင် သန်းဝင်းအောင် လစ်တဲ့အချိန်မှာ ပြောပြရတာ။

ခုလည်း ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ထူးကျော်က စားပွဲပေါ်က ရေနွေးခွက်ကို အရင်ယူသောက်လိုက်သေးတယ်။

ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို စွဲကြည့်ရင်း...

“အင်း... မင်းကိစ္စကတော့ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီကွ”

ကျွန်တော်က လေပူကြီးကို မချီမဆုံမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် ထူးကျော်၊ ဟိုကောင်တွေလင်မယား လစ်တဲ့အချိန် ရှိပေမယ့် ခုနက ငါပြောသလို ဦးရွှေမိုးကြောင့် ခက်နေတာ”

“အေးလေ... သူကလည်း အချိန်ပြည့် သူငယ်ပြန်နေတာ

မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မင်းကို ဘယ်လိုအကြံပေးရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

မောင်ဦးစကားကို ကျွန်တော်ရော ထူးကျော်ပါ ခေါင်းညှိတ်မိကြတယ်။

ပြီးမှ ထူးကျော်က ...

“ဒါနဲ့ ... မင်း စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာကိုရော ရာသက်ပန် သိနေပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို မယားဘဲနဲ့ တဖျင်းဖျင်းကုတ်မိတယ်။ အဝေးက ဖြတ်စီးတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့သောကကို မလျော့စေနိုင်ပါဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ ခပ်တိုးတိုးဆိုမိတယ်။

“မပြောတတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ငါ့အကြည့်တွေကို သူ ဘာသာပြန်တတ်ရင်တော့ သိလောက်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဟာ... ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွ မင်း လှုပ်ရှားရမှာကလည်း ဟိုကောင်အိမ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုအဘိုးကြီးကလည်း အချိန်ပြည့်နီးပါး အိမ်ထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတော့ ...”

စကားကိုဖြတ်ထားပြီးမှ ထူးကျော်က ...

“ဗညား... မင်းလုပ်ရမှာက အိမ်ထဲမှာပဲ အဘိုးကြီးကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မှရမယ်၊ ဒီတော့ သူဘာဝါသနာပါလဲဆိုတာ မင်သိလား”

ကျွန်တော် တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“လောလောဆယ် ငါသိထားသလောက်တော့ ... ဟိုကွာ ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံရင် ဉာဏ်စမ်းသလိုလို ပေါက်တတ်ကရတွေလိုလို မေးတတ်တယ်ကွာ သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိဆိုတော့ ငါ့ကို ပညာစမ်းချင်တာနဲ့ပဲပါတယ်”

ထူးကျော်က ရှေ့စားပွဲခုံကို ဖြန်းခနဲ လက်နဲ့ ဖုတ်လိုက်တယ်။

“အဲဒါပဲ ဗညား... မင်းလည်း သူ့ကို အဲဒီလို ဉာဏ်စမ်းတွေနဲ့
ဦးနှောက်စားခိုင်းပြီး ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ သူက စာတွေ တော်တော်များများ ဖတ်ထား
တာကွာ၊ အရင်အကြိမ်တွေကလည်း ငါချည်းပဲ ခံခဲ့ရတာ”

“စိတ်မလျှော့စမ်းပါနဲ့ ဗညားရာ၊ မင်း တိုက်စစ်ဆင်ဖို့အတွက်
အကူအညီပေးနိုင်မယ့်နေရာရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... မင်းကိုယ်တိုင် အားထုတ်
မှရမှာနော်”

ကျွန်တော် နည်းနည်းအားတက်သွားတယ်။ ရာသက်ပန်နဲ့ နီးခွင့်
ရဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အဲ... ကျားကို အစာခွံကျွေးရတာ
မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် မိကျောင်းကို သွားတိုက်ပေးရတာမျိုးတော့ မဖြစ်လောက်
ဘူးထင်ပါရဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက်ပြောလိုက်တယ်။

“ကဲ ပြောကွာ... ငါ့အတွက် အကူအညီပေးနိုင်မယ့်နေရာက ဘယ်
နေရာလဲ”

“စာကြည့်တိုက်ပေါ့၊ ငါ့ကောင်ရဲ”

စိတ်ထဲမှာ လင်းဝင်းသွားရတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဟိုပညာရှိနဲ့ယှဉ်
ဖို့အတွက် ကျွန်တော် အဲဒီနေရာကို သွားမှဖြစ်မယ်။

တွေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လို့ မောင်ဦးက လှမ်း
ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် ဗညား... မင်းက ခုချက်ချင်းကြီး စာကြည့်တိုက်
ကို သွားတော့မလို့လား”

“ဟေ့အေး... ဟိုပညာရှိက အပြင်မှာစားပြီးရင် အပြင်မှာစွန့်ခဲ့
တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ အိမ်သာသွားတက်မလို့ကွ”

“ဟေ”

နှစ်ကောင်သား မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က
ဘိုထိုင်ထဲမှာပဲ အစာဟောင်းတွေကို ပုံစံပြောင်းပြီး မွေးဖွားသန့်စင်လိုက်ပါ
တော့တယ်။

အချစ်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အဲဒီလို ရဲရင့်တဲ့ကောင်ပါ။

အဲဒါကိုလည်း ရာသက်ပန်တစ်ယောက် သိစေချင်လိုက်ပါဘိဗျာ။

ဒါပေမဲ့လည်း....

နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... မင်းကလည်း မင်းအလုပ်နဲ့ မင်း မဟုတ်လား၊
ငါလည်း အိမ်မှာနေတာ ပျင်းတာရယ်၊ ပြီးတော့ ...”

စကားကို ဖြတ်ထားပြီးမှ ရာသက်ပန်ကို မသိမသာ စွေကြည့်ရင်း-

“ငါ အိမ်မှာနေရင် မျက်စိရှုပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့
ပါ”

စကားအသွားအလာကို ရိပ်မိတဲ့ ရာသက်ပန်က မျက်စောင်းကို
လေးလေးနက်နက် ထိုးလာတယ်။ အကင်းပါးတဲ့ ခေတ်မိန်းကလေးဆိုတော့
လည်း သဘောပေါက်သွားပုံပဲ။

သူ့ထက်ပိုပြီး အထူအပါး နားလည်ပုံရတဲ့ ဦးရွှေမိုးက စောင်းငမ်း
ငမ်း ကြည့်လာရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို စောင်းပြောနေတာလားကွ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရ၊ အဘိုးကို ကျွန်တော် စာရင်း
ထဲတောင် မထည့်ဘူး”

“ဘာကွ”

အဘိုးကြီး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကွဆိုတော့လည်း
‘မက်(စ်)’ လို့ အချို့ရည်ကြော်ငြာလို ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့်
အားနာတာနဲ့ အပြစ်ကင်းစင်ဟန်လေးလုပ်ပြီး ...

“ဪ ... ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက အဘိုးလို လူကြီးလူ
ကောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပါ့မလားလို့ပါ”

မဟာပညာရှိက ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး မျက်စောင်းကြီးကို တံးဟိ
တံးထိုးတယ်။ သန်းဝင်းအောင်တို့လင်မယားကတော့ ပြုံးစိစိနဲ့ ခေါ်၊ ဒီတစ်
ဖက်မှာတော့ ကျွန်တော့်အတွက် တော်တော်ခက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ

အခန်း (၁၀)

“ဗညား ... မင်း တစ်ရက်တစ်ရက် ဘယ်တွေများ သွားနေတာ
လဲ၊ နေ့လယ်စာလည်း လာမစားဘူးဆို”

ဒီနေ့တော့ မျက်နှာစုံညီ အိမ်မှာ မနက်စာစားရင်း သန်းဝင်းအောင်
က မေးလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးဟန်နဲ့ပဲ ...

“ငါလား စာကြည့်တိုက်ကိုသွားပြီး စာဖတ်နေတာပါ”

အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ကျွန်တော့်ဆီကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလာ
ကြတယ်။ စူးစမ်းတဲ့အကြည့်တွေပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ ရာသက်ပန်ဆိုတဲ့ ကျွန်
တော်ရဲ့ပင်လယ်ရေဘဝမလေးလည်း ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သန်းဝင်းအောင်က ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းတွေ့လာ
အကြည့်မျိုးနဲ့ ...

“ဟာ ... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားကွ၊ ဘာတွေများ သွားလေ့လာ

ဆိုတော့ ခုတလောမှာမှ ဒင်းကြီးက ပုံမှန်ဖြစ်နေလို့လေ။ ပါဝါရိန်းကျားတွေ ဘန်တန်းခွေတွေ ကြည့်တာလည်း မတွေ့မိဘူး။

စားသောက်ပြီးတော့ သန်းဝင်းအောင်က သူ့ဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်တိုက်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်ရှေ့ရောက်လို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ချိန်မှာပဲ ...

“ဗညား”

“ဟေ ... ဘာလဲ”

သန်းဝင်းအောင်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးထေ့ထေ့နဲ့ ကြည့်ရင်း -

“မင်း ပုံမှန်တော့ ဟုတ်ပါသေးတယ်နော်”

ကျွန်တော် ကြောင်အမ်းသွားတဲ့ အမူအရာကို အမိအရလုပ်ပြီး-

“ဟင် ... ငါက ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေလို့ စိတ်တည်ငြိမ်အောင်များ ဒီမှာ စာလာဖတ်နေတာလားလို့ပါ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း စိတ်တည်ငြိမ်ချင်ရင် တရားထိုင်နေမှာပေါ့၊ ငါ ... အခု ဒီကို လာလာနေတာက ဒေတာတစ်ခု လာရှာနေတာ”

“ဒေတာ ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကျွန်တော်က မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ငါ့အတွက် လိုအပ်လို့ပေါ့ကွာ၊ လူတစ်ယောက်ကို နည်းနည်း ဦးနှောက်စားချင်လို့လေ”

စကားအဆုံးမှာ သန်းဝင်းအောင် မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။ ပြီး ... သက်ပြင်းချရင်း ဆိုင်ကယ် ပြန်မောင်းမထွက်ခင်မှာပဲ စကားတစ်ခွန်းကို သတိပေးသလိုလို ဆိုသွားရဲ့။

“အေး ... ကြည့်လုပ်ပေါ့ကွာ၊ တော်ကြာ သူများတွေကို တစ်

ဆက်လုပ်၊ အရှုံးလုပ်လာတဲ့ မင်း ဒီတစ်ခါ သွက်သွက်ခါသွားဦးမယ်”

ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်သွားတယ်။ ဘာလဲဟာလို့ စဉ်း

စားရင်း ကျွန်တော့်အတွေးတွေ ပလုပ်စီကုန်တယ်။ ဒီကောင် ဘာကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောသွားတာလဲ။ ကျွန်တော် မသိဘူး။

ခေါင်းရှုပ်မခံချင်တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။

စာကြည့်တိုက်ဆိုတဲ့အတိုင်း လူသူကျပ်ပါးနေပါတယ်။ ခုခေတ်ကလေးတွေလည်း စာသိမ်မဖတ်ကြတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကြည့်လိုက်ရင် ဂိမ်းဆိုင်တို့ အင်တာနက်ဆိုင်တွေမှာချည်းပဲ။ အိုင်တီခေတ်ဆိုတဲ့အတိုင်း အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်တာ ကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ မသိမမိလိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ ပြီးတော့ သမိုင်းဆိုတာက စာပေဖတ်မှ သိရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါကို သူတို့ မှေးနေကြတယ်။ ခုခေတ်ကလေးတွေ တကယ်တန်မိုးရီတဲ့ စာပေတွေဖတ်ဖို့ မှေးနေကြတယ်။ ဒါ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။

ခုဆိုရင် နိုင်ငံတော်ကလည်း ကျေးလက်တောရွာအနှံ့ စာကြည့်တိုက်တွေဖွင့်ဖို့ အားပေးကူညီနေကြပြီ။ စာပေမြတ်နိုးတဲ့ လူငယ်တချို့ဆိုလည်း ကိုယ့်ဒေသမှာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စာကြည့်တိုက်လေးတွေ ဖွင့်လို့။ ဒါကို သတိပြုသင့်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ခေတ်စနစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက်တိုးတက်ပါလေ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့စာပေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဟာ ဘယ်တော့မှ ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လာတစ်သန်းကြေး လောင်းရဲပါတယ်။ စဉ်းစားရင်း သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ချဖြစ်တယ်။ ကောင်းနိုးရာရာ စာအုပ်တွေကို ဆွဲယူဖတ်ရှုလေ့လာရင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားမဂ္ဂဇင်းအမျိုးမျိုးတစ်ထပ်

ကို သွားတွေ့တယ်။ 1980 လောက်က ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ Discovery မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းတွေပါ။ အတော့်ကို ဟောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ် မဟုတ် စပ်စပ်စုစုနဲ့ယူပြီး လှန်လှောကြည့်မိတယ်။

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ရဲ့ အလယ်နားရောက်တော့ ပြုံးချင်စရာလေးတစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်။ ကြည့်ရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ဆက်စပ်စဉ်းစားမိပြီး ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားရတယ်။

ဒါ... ငါလိုချင်တာပဲလို့ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒါကတော့ ...

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆန်း (၁၁)

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ညနေခင်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ တိမ်ဖြူတိမ်ပြာတွေ ယက်ဖောက်လို့ ကဗျာဆန်ဆန် စတင်နေပါပြီ။ အချိန်က ငါးနာရီကို ငွေ့ငွေ့လေး စွန်းကာစ။ တစ်နေ့တာ အလင်းအားပေးခဲ့တဲ့ နေမင်းကြီးကလည်း ကောင်းကင်ပင်လယ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းစပ်ဆီကို စာရွှေရွှေ ခရီးဆက်နေတယ်။ ညနေရီနဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်တဲ့ လေပြည့်တွေကလည်း နွေဦးရဲ့အပူဒဏ်ကို လျှော့ချပေးနေရှာတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ပေရယ်ရဲ့ညနေခင်းဟာ ညိုလင်းလှပနေတာ အမှန်ပါပဲ။

အိမ်ထဲဝင်သွားလိုက်တော့ သန်းဝင်းအောင်ရဲ့ ဖုန်းပြောနေသံကို အရင်ကြားလိုက်ရတယ်။ အေးပါ ... အေးပါလို့ ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်တာ ဟိုလည်း တွေ့လိုက်တယ်။ အနားရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်နှာမိနွမ်းနွမ်းနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“ဗညား... ငါ ခရီးထွက်ရမယ်ကွ”

“ဟေ... ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ပြန်မေးလိုက်တော့ သန်းဝင်းအောင်က သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်း ချလိုက်ရင်း...

“ငါတို့ မြို့ကိုကွ၊ ဟိုမှာ အဖေဆုံးပြီလို့ ခုပဲ ဖုန်းလာတယ်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်ပါ ထူပူသွားမိတယ်။ အဖေတစ်ယောက် ဆုံးတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။

သန်းဝင်းအောင်ကတော့ ဒီကိစ္စကို မျှော်လင့်ထားပြီးသားပုံစံနဲ့-

“အဖေက နာတာရှည်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီလေ၊ ခုတော့လည်း ဝဋ်ကျွတ်သွားတော့ပေါ့ကွာ”

ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းရဲ့ပန်းကိုပဲ ခပ်တင်းတင်း ဖက် လိုက်မိတယ်။

ညစာ ထမင်းစားပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောဖြစ် ကြတယ်။

“ငါနဲ့ ခိုင်နဲ့ကတော့ နာရေးအတွက် ငါတို့မြို့ကို သွားရမှာပဲ၊ အဲ... ဗညား မင်းတို့ ဒီမှာနေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

စကားအဆုံးမှာ ကြူကြူခိုင်ရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ရာသက်ပန်ကို အရင်ကြည့်မိတယ်။

“ဖြစ်တာကတော့ ဖြစ်ပါတယ် သန်းဝင်းအောင်ရာ၊ ဒါပေမဲ့... ဟို... ရာသက်ပန်ဘက်က တစ်မျိုးဖြစ်နေရင်လည်း ငါ ထူးကျော်တို့အိမ်မှာဖြစ် ဖြစ် ခဏသွားနေလိုက်မယ်လေ”

“အာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အဘိုးက ဒီနေ့မှ ကောက်ခါင်ခါ ရောဂါပြန်ထ၊ အဲ... အရင်လိုပြန်ဖြစ်နေတာလေ၊ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်

တည်း ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

အဲဒီစကားက ရာသက်ပန် ဝင်ပြောလိုက်တာပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တီဗွီရှေ့မှာ ပါဝါရိန်းဂျာခွေကြည့်နေတဲ့ မဟာပညာရှိကို လန့်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ ဦးရွှေမိုးကလည်း ဒီနေ့မှ သူငယ်ပြန်ချင်သလို ပြန်ဖြစ်နေတာကိုး။

ရာသက်ပန်စကားဆုံးတော့ ကြူကြူခိုင်က သဘောပေါက်တဲ့ပုံစံနဲ့ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချပြီး...

“အင်း... မိပန်ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်လေ၊ မိပန်က ခါတိုင်းလိုပဲ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ပေါ့၊ ဗညားနဲ့အဘိုးက အောက်မှာ အိပ်လို့ရတာပဲ၊ အရေးအကြောင်းဆိုရင် ဗညားလို ယောက်ျားတစ်ယောက် နှိုးဖြစ်မှာ”

ကျွန်တော့်မှာ မာန်တက်ရမလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ မောင်ဗညားလေးရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက အရေးကြီးလာပြီလေ။ ဖုလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် ရာသက်ပန်ကို သနားလို့ မူဖြစ်လိုက်ဘူး။ အဲ... တစ်ခွန်းတော့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ထားပါတော့... အစားအသောက်ကိစ္စကျတော့ ဘယ်သူစီစဉ် ပေးမှာလဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတော့ ရာသက်ပန်က ဆတ်ခနဲ ရှုတင်းတင်း ကြည့်လာပြီး...

“အဲဒီကိစ္စတော့ မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးမယ်”

ပြီးရောဆိုတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ရာသက်ပန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ သန်းဝင်းအောင်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့... မင်းတို့က ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အင်း... ရက်လည်ပြီးရင် ပြန်လာမှာပေါ့ကွ၊ ဒီမှာလည်း အလုပ်

တွေ ရှိသေးတယ်။ အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပေါ့ကွာ၊ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်လေး ပြန်ရောက်မှာပေါ့”

အဲဒီတော့မှ သင်္ကြန်ကျဖို့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာကို သတိသွားရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ သူငယ်ချင်းဆို တော့လည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ သန်းဝင်းအောင်တို့လင်မယား စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် နဲ့ ခရီးထွက်လို့ရအောင် ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ ... စိတ်ချလက်ချနဲ့သာသွားပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းတို့မျိုး တဲ့အချိန် ငါ အားလုံးကို စောင့်ရှောက်ထားပါမယ်”

စကားအဆုံးမှာ ရာသက်ပန်က မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ ထိုးတယ်။ စကားထဲမှာ အားလုံးလို့ ပါသွားတာကို။ ကျွန်တော်ကလည်း အားလုံးထဲမှာ မှ ရာသက်ပန်ကို ပိုစောင့်ရှောက်ချင်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

နောက်တစ်နေ့ သန်းဝင်းအောင်တို့လင်မယား ခရီးထွက်သွားတော့ မှ ကျွန်တော့်ခမျာ ဘာတွေ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်သလဲဆိုတာကို ...

ပရိသတ်ကြီးရေ ... ရှုစားကြည့်လိုက်ပါဦး။

အခန်း (၁၂)

“ဈေးသွားမယ် ... ဆိုင်ကယ် ထုတ်ထားလိုက်”

မနက်စောစော မျက်နှာသစ်နေတုန်း အဲဒီအသံလေးကို ကြား လိုက်ရတာပါ။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ရေခွက်ဟာ လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွား ရတယ်။ ပြောလိုက်တဲ့သူက ရာသက်ပန်ဖြစ်နေတာကို။

စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားမိတယ်။ အပျော်စက်လက်နဲ့ သူ့မျက်နှာလေး ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်တည်လေးနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် တက်ကြွစွာနဲ့ပဲ ဆိုင်ကယ်ထုတ်ပြီး စောင့်နေလိုက်တယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ပုံတူရေးတဲ့ပန်းချီဆရာတွေ ငုတ်တုတ်မေ့သွားစေ မယ့်အလှမျိုးနဲ့ သူထွက်လာပါတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ဈေးခြင်းတောင်း လေးကို ကိုင်လို့ပေါ့။

ကျွန်တော်က ခပ်ဖြိုးဖြိုးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သွားတော့မလား ရာသက်ပန်၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပဲ”

သူကတော့ မရယ်မပြုံးတဲ့မျက်နှာတည်လေးနဲ့၊ ဒါဆိုလည်း သွားမယ်လို့ ပြန်ပြောလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အိုကေလို့ ရေရွတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ခွရင်း စက်နှိုးလိုက်တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ သူဆိုင်ကယ်ပေါ် ဘယ်လိုတက်ထိုင်လာလေမလဲလို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။ အမှန်တော့ သူ တင်ပါးနဲ့ပဲ တက်ထိုင်မှာပေါ့။ ကျွန်တော် ရင်ခုန်နေမိတာက သူ့လက်မောင်းသားလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကိုများ လာထိမလား။

ဒါမှမဟုတ် သွယ်ကိုင်းပြေပြစ်တဲ့ သူ့လက်ကလေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ပန်းစွန်းကို လာကိုင်လေမလား။ အို ... နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ခါးကိုပဲ အားကိုးတကြီး လာဖက်တွယ်ထားမလား။ ကျွန်တော် အကောင်းဘက်က နေ အမျိုးမျိုးတွေ့နေမိတယ်။

ကျွန်တော် တွေးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ သူတက်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို စာရေးဆရာမိုးစက်ပိုင်ကံ ဘယ်လိုမှာလိုက်လဲမသိဘူး။ သူ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ ဈေးခြင်းတောင်းကို တံတိုင်းလို ကာလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝ အသားချင်းမထိအောင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် တက်ထိုင်လိုက်တာပါ။ အသား၊ သူ့ချင်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ နင်သွားရတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒအရဆိုရင် ခါးလေးကိုဖက်ထားစမ်းပါ။ ရင်ထဲက စကားတွေ ပြောချင်လို့ဆိုပြီး ခပ်အိအိပြောချင်တာလေ။ ခုတော့ သွားပြီပေါ့။

လမ်းမှာသွားရင်းနဲ့ တော်ကီပစ်ကြည့်ပါသေးတယ်။

“ရာသက်ပန် ... ဘာချက်မလဲလို့ စဉ်းစားထားလဲဟင်”

“ဘယ်သိဦးမှာလဲ၊ ဈေးရောက်မှ ကြည့်ပြီးဝယ်ရမှာပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဝယ်လို့မှ မရတာဘဲ”

“ဘာရှင့်”

“ဪ ... ကြည့်ကျက်ပြီး ဝယ်ပေါ့လို့ ပြောတာပါ”

“ဟွန်း”

သူ့ဆီက နာမူတ်သံလေး ကြားလိုက်ရပါတယ်။ လှည့်မကြည့်မိပေမယ့် မျက်စောင်းထိုးမှာပဲဆိုတာကိုလည်း သိနေပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ဆိုင်ကယ်တည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားရတာကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ကြည်နူးစရာပါပဲ။

သူ့ဘက်ကရော ဘယ်လိုတွေးနေမလဲမသိဘူး။ ခုလိုနေတိုင်း (ဟိုလင်မယား ပြန်မရောက်သေးခင်အထိ) ဈေးသွားဈေးပြန်လိုက်ပို့ခွင့်ရမှာကို တွေးရင်း ကျွန်တော် မြူးထူးနေမိတယ်။ ဈေးခြင်းတောင်းလေးကိုငိုပြီး သူနဲ့ ဈေးထဲတွဲသွားလိုက်ဦးမှပဲဆိုတဲ့ အတွေးက မဆုံးလိုက်ဘူး။

“ရပ် ... ရပ် ... ဟိုနားက ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်”

သူ့စကားသံလေးထွက်လာလို့ ကျွန်တော် အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ဖူးလိုက်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဈေးထိပ်မှာဖွင့်ထားတဲ့ ဆန်ဆိုင်ကြီးဖြစ်နေတယ်။

သူကတော့ ဆိုင်ထဲကို ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နဲ့ ဝင်သွားပြီး ဈေးဝယ်နေပြန်တယ်။ ခဏနေတော့ ဆိုင်ထဲက အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ထမ်းလာတဲ့ ဆန်အိတ်ကြီးကို ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နောက်ဘက်နံရံမှာ တင်လိုက်လေရဲ့။

“ဟာ”

ကျွန်တော် ကြောင်ပြီး ကြည့်နေချိန်မှာပဲ နောက်က လိုက်ထွက်လာတဲ့ ရာသက်ပန်က ...

“ကဲ ... ရှင်ပြန်လို့ရပြီ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆန်အိတ်သယ်ရင် ဆိုက်ကားသောက်သာ အောင်ဆိုပြီး ရှင်ကို ခေါ်လာတာ၊ ကဲ ... သွားတော့”

ကျွန်တော် ရင်ခံသွားရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကြည့်ကြည့်နူးနူးနဲ့ တွေးလာလိုက်ရတာ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာတာ ဆိုက်ကားခကုန်မှာစိုးလို့တဲ့။

မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ မဝံ့မရဲ ထပ်မေးလိုက်မိတယ်။

“ဟိုလေ ... ပြီးရင် ရာသက်ပန်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာ ကြိုပေးရမလားဟင်”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ လမ်းလျှောက်ပြန်လာမှာပေါ့၊ ခုတောင် မတတ်သာလို့ ခေါ်လာတာပါဆိုနေ”

အဖြေကတော့ အားရစရာပါပဲ။ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ထပ်မေးမိပြန်တယ်။

“ဒါနဲ့ ... နောက်နေ့တွေမှာရောဟင်၊ ခုလိုပဲ လိုက်ဖို့”

“ဪ ... ခက်တော့တာပဲ၊ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ နေတိုင်း ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ဈေးသွားချင်နေတယ်လို့များ ထင်နေတာလား”

“သိဘူးလေ ... ရာသက်ပန်ဘက်က အဲဒီလိုများ တွေးထားလားလို့ပါ၊ အဲဒီလိုဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဝေးပါသေးတယ်၊ ခုတောင် ... နောက်နေ့ဈေးမသွားရအောင် တစ်ပတ်စာ ဈေးဝယ်ထားမလို့ သိပြီလား”

“ဪ”

သူ့ခမျာ ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်တွဲသွားတွဲလာ အတော်လုပ်ချင်တာပဲလို့ မချီတင်ကဲ တွေးမိလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဟယ် ... မိပန် ... နင် ရာသက်ပန် မဟုတ်လား”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ရာသက်ပန်ကလည်း ပြန်ကြည့်ပြီး မျက်နှာပေါ် ဝမ်းသာရိပ်တွေနဲ့-

“ဟယ် ... နင် ... နင် ... မိယု ... ယုယုနွယ်”

“အောင်မာ ... နင်က ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ဒါနဲ့ နင် ဘယ်တုန်းက ငါတို့မြို့ကို ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီဟ”

“ဟင် ... ဒါနဲ့တောင် ငါတို့ဆီ မလာဘူး”

“လာမလို့ပါပဲ ... မအားသေးတာနဲ့၊ ဟို ... စုစုတို့၊ မာလာတို့ရော”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ်၊ ဟိုကောင် ... နင်းဖြူတစ်ကောင်ပဲ ဟိုတစ်လောကမှ အိမ်ထောင်ကျသွားတာဟ”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ထင်ပါတယ်။ ခုမှ ပြန်တွေ့လို နှုတ်ဆက်နေကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ရာသက်ပန်ကလည်း ဒီမြို့မှာ ရှစ်တန်းအထိ ကျောင်းတက်ဖူးတာကိုး။ ဘော်ဒါတွေ ရှိဦးမှာပေါ့။

စကားပြောရင်းနဲ့ ယုယုနွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စပ်စပ်စုစုနဲ့ ကြည့်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ဆန်အိတ်ကြီး တင်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ဘေးမှာရပ်လို့၊ ဘေးမှာက ဈေးဆွဲခြင်းတောင်းကို ဟန်ပါပါကိုင်ထားတဲ့ ရာသက်ပန်ကလည်း ရှိနေတော့ ဘယ်လိုထင်သွားလဲလဲ မသိပါဘူး။

“ဟဲ့ ... မိပန် နင်လည်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာဆောင်တာတောင် မဖိတ်ဘူး”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ရှက်ဝါးဝါးနဲ့ ရာသက်ပန် ပြန်အော်တော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝင်ရှင်းမနေတော့ဘူး။ အသာလေးပဲ မိန်းမနေလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ လေဒီဖတ်(စ်)ပဲဟာကို။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပုံစံကလည်း ဈေးဝယ်ထွက်လာတဲ့ လင်မယားလို ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီနေတာကို။ ကျွန်တော်ဟာ အကောင်းပဲ မြင်တတ်တဲ့သူလို့ ခဏခဏ ပြောဖူးပါတယ် ... အဟဲ့။

ခုလည်း ရာသက်ပန်က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှရှ ကြည့်လာပြီး -

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ရှင် သွားတော့လေ”

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုကိစ္စတွေကို ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ လူနိုး လေးပုံစံဖမ်းပြီး ...

“မသိဘူးလေ၊ ရာသက်ပန် ဘာပြောဦးမလဲဆိုပြီး စောင့်နေတာ”

“မစောင့်နဲ့ ... ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် သွားနှင့်မယ်၊ လာမကြို တော့ဘူးနော်”

ခပ်တည်တည်နဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောပြီး ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက် စက်နှိုးလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက သတိရသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ ...

“ဒီမှာ ... ခဏ ... ခဏ”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူကပဲ ...

“ရှင်ပြန်ရင် ... လမ်းမှာ အဘိုးမနက်စာ စားဖို့ တစ်ခုပယ်သွား”

လိုက်လေ၊ ပြီးတော့ ... ရှင် ထမင်းအိုးတစ်လုံး တည်ထားလိုက်၊ အဲ ... အချိန်ရရင် ကြက်သွန်တာဖြူနဲ့အနီ လေးငါးဥလောက် နှာထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဖြစ်ရဲ့လား”

ကျွန်တော် ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်တော့ သူက မျက်စောင်းကို မောင်း ဖြုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... ဒီလောက်လေးတောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ... ဘာကိုရယ်တာလဲ”

“ဪ ... ပြောစရာမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ခုတော့လည်း မှာလိုက် တာ အမျိုးမျိုးပဲလို့၊ ခေါင်းတောင် မူးတယ်”

“အောင်မာ ... အောင်မာ ... ရှင်က ဒါလေး လုပ်ပေးရတာကို

များ ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”
ဟုတ်ပါတယ် ... မိန်းမရယ်လို့သာ ပြန်ပြောလိုက်ချင်တော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သေးတော့လည်း ဆွဲကိုင်လို့ မရသေးဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ပြောတော့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ရပါတယ်ဗျာ လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ မိန်းမတွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးဆိုတာ နားလည်ပါတယ်”

“ဘာရှင့်”

တစ်ဆွေ နှစ်ဆွေလို့ မတိုင်ဘဲ သူ ဆွေဆွေနှုတ်ဖို့ ဟန်ပြင်ပါတော့ တယ်။ သူ မခုန်ခင်မှာပဲ ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာကတော့ မိန်းမတွေဟာ အဲဒီလိုပဲတဲ့၊ ပုံမှန်အခြေအနေမှာတောင် ရစ်ချင်တဲ့သဘောနဲ့နေတာကိုး”

“အောင်မာ ... ဘာမှမဆိုဘူး”

“ဆိုပါသဘောဗျာ၊ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ဟာ ပုံမှန်အခြေအနေမှာ တောင် ရမ်သုံးပက်စာလောက် မှူးနေတဲ့အနေအထားရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီလောက် ဆိုရင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်၊ သွားပြီ ... တဲ့တာ”

“ဘာ ... ဘာ”

ဆိုင်ကယ်ကို ဂူးခနဲမောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ခမျာတော့ တစ်ဆွေ နှစ်ဆွေတင်မကဘဲ သုံးလေးငါးဆွေလောက် ခုန်ပြီး ကျန်နေခဲ့မှာ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်တက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်။ တစ်ဆွေနှစ်ဆွေလို့ မတိုင်တည်ပေမယ့်လည်း သူ့ကို ဆွေဆွေခုန်အောင် ချစ်ပါတယ်လို့။

အဲဒါလေးကိုပဲ ရာသက်ပန်တစ်ယောက် တိတိပပ သိစေချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၁၇)

အဲဒီမနက်က သူ့ခိုင်းသမျှကို ကျွန်တော် ရက်ရက်ရောရော လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပေါင်းအိုးနဲ့ ထမင်းတည်ပြီး ကြည်သွန်ဥတွေပါ နှာထားပေးလိုက်တယ်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆန်အိတ်မချလို့ ခါးနည်းနည်းမျက်သွားတာတော့ သူ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ထားပါတော့လေ။

ဒီကြားထဲ ရောဂါပြန်ထနေတဲ့ မဟာပညာရှိက ကျွန်တော် ဝယ်လာတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို မစားချင်ဘူးဆိုလာလို့ သူစားချင်တဲ့ အအေး၊ ကိတ်မုန့်နဲ့ ပီကေတစ်တောင့်ပါ ဝယ်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ အံ့မယ် ... ဒင်းက မနက်စာ စားရင်း စပိုက်ဒါမန်းဇာတ်ကားတောင် ကြည့်လို့။

အားလုံးလုပ်ပေးပြီးသွားတော့ ထူးကျော်နဲ့ မောင်ဦးတို့ထိုင်တတ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ရောက်တော့ သင်္ကောင့်သားနှစ်ကောင်ကို လေပန်းနေရင်း အနေအထားနဲ့ပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ထူးကျော်က အသံပြကြီးနဲ့ လှမ်း အော်တယ်။

“ဟာ ... ဗညား ... လာ ... လာ ... ငါ့ကောင်ကြီးကို စောင့် နေတာကွ၊ လာမှလာပါ့မလားလို့”

ပြုံးတုံ့တွံနဲ့ပဲ ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားလိုက်တယ်။ သန်းဝင်းအောင်တို့ လင်မယား ခရီးထွက်သွားတာတော့ ဒီကောင်တွေ သိပြီးပါပြီ။ ခုလည်း ခုံ တစ်ခုံဆွဲယူပြီး ထိုင်လိုက်တော့ ထူးကျော်ကပဲ မျက်နှာစပ်ပြီးပြီးနဲ့ ...

“ဟေ့ကောင် ... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ”

“ဟ ... ဘယ်အခြေအနေက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်တော့ မောင်ဦးက သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို အားပြပြီး ပုစွန်ပြီးနဲ့ ထပ်မေးလာတယ်။

“ဝေ့လည်ကို ကြောင်ပတ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ခုဆို ... မင်း ဟိုလင် မယားမရှိတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ရပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ဘာထူးသေးလဲလို့ မေးတာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို တဗျဉ်းဗျဉ်းကုတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာမှမထူးပါဘူးကွာ၊ ခု ဒီမနက်ကတောင် ငါ့အဖြစ်က ကဗျာ မဆန်ဘူးကွ”

စကားကို အစချီရင်း မနက်က ကြုံခဲ့ရသမျှကို ပြန်ပြောပြလိုက် တယ်။ စကားအဆုံးမှာ ထူးကျော်က အားမလို အားမရဟန်နဲ့ ...

“မထူးပါဘူးကွာ၊ အတင်းသာ ဝင်လုံးတော့၊ လူကြုံကြုံလို့မရရင် ဆင်ကြံ၊ မြင်းကြံ ကြံကွာ၊ အဲဒါမှမရရင် ခွေးကျင့် ခွေးကြံ ကြံတော့”

“ဟာ ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ထူးကျော်ရာ၊ မင်းဟာလေ နာမည်နဲ့ ကို လိုက်တယ်”

ကျွန်တော် အောင့်သက်သက်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ နှစ်ကောင် စလုံး ရယ်ကြတော့တယ်။

“ဟား ... ဟား ... နောက်တာပါ ဗညားရာ၊ ခုလို မင်း အခွင့် အရေးလေးရတုန်းမှာ အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ဖို့ ပြောနေတာပါကွ”

“အေးပါ ... အဲဒါကို ငါ သိပါတယ်၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ယူတိုင်း ထည်း မကောင်းဘူးလေ၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိုကြည့်ရသေးတယ် ကွ၊ တော်ကြာ ငါ့ကို အထင်သေးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်တာအမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ... မင်းစာကြည့်တိုက် သွားသွားနေတာ ဘာ တွေထူးသေးလဲ”

ကျွန်တော် လှစ်ခနဲ ပြုံးမိတယ်။ တကယ့်တော့ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ် ရထားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေကို ထုတ်မပြချင်သေးဘူး။

“ထူးတာတော့ ထူးပါတယ်၊ အဲ ... ဘာမှမထူးရင်တောင် ငါ စာတွေဖတ်ဖြစ်တယ်ကွ၊ ကဲ ... ကဲ ... ငါ လစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ ... ဘယ်လဲ၊ အိမ်သာသွားတက်ဦးမလို့လား”

လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို ကျွန်တော် လက်စသတ်မော့ချလိုက်၊ ရင်း ...

“အာ ... ဘယ်က အိမ်သာတက်ရမှာလဲ၊ မင်းတို့က ငါ့ကို ချေး ဆရေဖီလို့များ ထင်နေလား၊ အိမ်ပြန်မှာကွ၊ သူကလေး ချက်ထားတဲ့ နေ့ လယ်စာကို ပြန်စားမလို့ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟား ဟား ... မင်းတော့ ရူးတော့မှာပဲ ဗညားရာ၊ အေးလေ ... နေမပြင်ခင် အိမ်ပြန်ပေါ့၊ တော်ကြာ ... အရူးရင်နေဦးမယ်”

“ရင့်ပါစေကွာ၊ လစ်ပြီ ... လက်ဖက်ရည်ဖူးတော့ မင်းတို့ ရှင်း လိုက်ကြတော့”

ပြောရင်းနဲ့ ထိုင်ခုံက ထလိုက်တော့ ထူးကျော်က ကံကောင်းပါစေကွာဆိုပြီး လှမ်းရိုလိုက်သေးတယ်။ ရပါတယ်။ အဲဒီအပြောလောက်တော့ စာမဖွဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မဟာပညာရှိကို အခွေကြည့်နေရင်းပုံစံနဲ့ ပြန်တွေ့ရတယ်။ အံ့မယ်... ဒင်းက စပိုက်ဒါမန်း ပြီးလို့လား မသိဘူး။ ငါကလေးနီမို ကာတွန်းကားတောင် ထပ်ကြည့်နေသေးရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲထိ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ နေ့လယ်စာဟင်းတွေ ကျက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ရာသက်ပန်က ဟင်းပန်းကန်တွေကို ထမင်းစားစားပွဲပေါ်မှာချရင်း ပြင်ဆင်နေတယ်။

ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဒီနေ့... ဘာတွေချက်ထားလဲ ရာသက်ပန်”

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခပ်စွေစွေ ပြန်ကြည့်လာတယ်။ ပြီး...

“ဒီနေ့လား... အဟင်း... အာလူးချက်တယ်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တယ်။ ပြီးတော့ အရေသောက်က ချဉ်ပေါင်ဟင်းချက်ထားတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် မသိမသာ ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း...

“ဟာ... ဗီတာမင်တွေချည်းပါလား။ နောက်ရက်တွေတော့ ဖရိုတင်းလေး ဘာလေး ချက်ကျွေးပါဦး မမရယ်”

“အံ့မယ်... သူများအိမ်မှာ ဧည့်သည်လုပ်နေပြီးတော့ ဂျီးယားမနေနဲ့၊ ဒီလောက်စားနေရတာကိုက ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ”

ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။ ဗီတာမင်ကျွေးတော့လည်း ဗီတာမင်ပဲ စားရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ရပ်နေတုန်းမှာပဲ သူက စကားတစ်ခွန်း ဆိုလာတယ်။

“ရှင်... နေ့လယ် အပြင်ပြန်ထွက်ဦးမှာလား”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာလေး ညှိသွားရှာတယ်။ ငြိမ်ပြောချင် ပြောချင်ပုံစံလေးနဲ့...

“ဖြစ်နိုင်ရင် အပြင်မသွားပါနဲ့လား။ ဟိုလေ... အိမ်မှာ ကျွန်မနဲ့ အတိုး နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် သူက ဘာတွေ လာလာမေးမှန်းမသိဘူး။ သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် မဖြေတတ်တော့ ကျွန်မလည်း စိတ်ညစ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

သူက ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... သူက တစ်ခါတလေသာ သူငယ်ပြန်ချင်နေတာ။ သူ့ကိုယ်သူ စာတတ်ပေတတ်ပညာရှိလို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာလေ၊ မနက်ကလည်း မဆီမဆိုင် ဘာလာမေးတယ်မှတ်လဲ၊ အာကာသမှာ ငိုလို့ရလားတဲ့”

“ရာသက်ပန်က ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်လဲ”

သူက စိတ်ရှုပ်သွားတဲ့ပုံစံလေးနဲ့ ခေါင်းခါပြီး...

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ မသိဘူးပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဪ... ရာသက်ပန်ရယ် အာကာသမှာ ဘယ်လိုလုပ် ငိုလို့ရမှာလဲ”

“တကယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... လေဟာနယ်မရှိတဲ့အတွက် အာကာသမှာ ငိုလို့မရဘူး”

ရာသက်ပန်က လေပူသေးသေးလေးကို အရင်မှတ်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ...

“မသိတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ... ပေါက်ပေါက်ရာရာ မေးသေးတယ်၊ ကမ္ဘာကြက်ဥများနေ့ကို သိလားဆိုပဲ”

ကျွန်တော်က ခပ်ဟဟရယ်ရင်း ...

“ကမ္ဘာကြက်ဥများနေ့က နှစ်စဉ် အောက်တိုဘာလ (၁၃) ရက်နေ့လေ ရာသက်ပန်ရဲ့”

သူ ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မခိုးမခံလေး ကြည့်လာရင်း ...

“ရှင် ... အဲဒီလောက် သိနေရင်လည်း သူ မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေ ရှာကြံမေးပြီး စဉ်းစားကြည့်ခိုင်းထားပါလား၊ ကျွန်မကို ဦးနှောက်လာမစားရင်ပြီးရော၊ မဟုတ်ရင် စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့”

လှစ်ခနဲ ကျွန်တော် ပျော်သွားမိတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအစီအစဉ်က ကျွန်တော် လုပ်မယ်ဆိုပြီး အစောကြီးကတည်းက ဆွဲထားတာ ခုတော့ သူ့ဘက်က လိုလိုလားလားတောင်းဆိုလာပြီ။

သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ ရာသက်ပန်၊ ရာသက်ပန် မပြောလည်း အဘိုးကို အလုပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးသားပါ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“သိဘူးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ပုံစံလေးကတော့ တကယ်မသိလို့ အရိုးခံနဲ့ ပြန်မေးလာတဲ့ပုံပါ။ ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေတဲ့ သူ့ပုံစံလေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မအော်နိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ခနဲ ပြောမိသွားတယ်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ရာသက်ပန်ကို ရည်

စားစကားပြောဖို့ ကြံစည်ထားတာမျိုး၊ အဘိုးက ဝင်ဝင်ရှုပ်တတ်လို့ သူ့ကို ဦးနှောက်စားဖို့ စီစဉ်နေတာ”

မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အရိပ်အမျိုးမျိုး ယှက်ဖြာသွားပြီးမှ ဘာပြောတယ်လို့ သူ အော်တော့တယ်။ ရည်းစားစကားကို ပရီ (Pre) အပြောခံလိုက်တာကိုး။

ရဲရဲနီသွားတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လာပြီး -

“ရှင် ... ရှင် ... အဲဒါ ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ၊ အဟီး ... ပြောမယ်လို့ ကြံပြောထားတာ”

“တောက်! ... ကဲဟာ ... ကဲ ... ကဲ”

သူ ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပုံရတယ်။ တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပန်းနဲ့ ဖစ်ပေါက်ပါတော့တယ်။

ပန်းနဲ့ ပေါက်တယ်ဆိုပေမယ့် နာတယ်မျိုး။ သူ ရမိရရာဆွဲယူပြီး ပေါက်လိုက်တာ ဂေါ်ဖိပန်းပွင့်ကြီး။ ကျွန်တော့်မှာ အီစလံကို ဝေသွားတာပဲ။

နောက်တစ်ပွင့် လှမ်းယူနေချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် တစ်ချိုးတည်း လှည့်ပြေးထွက်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့က သူချက်ထားတဲ့ ဗီတာမင်တွေလည်း မစားလိုက်ရတော့ဘူး။

ပန်းနဲ့ပေါက်တာလောက်ကိုတော့ မနာဘူးဆိုတဲ့ ... လူတွေကို အံ့သြမိတယ်များ။ အင်း ... ကျွန်တော့်လို ဂေါ်ဖိပန်းပွင့်ကြီးနဲ့ မတိုးဘူးသေးလို့ ထင်တာပဲ။

တယ်။

“ရာသက်ပန်”

“ရှုန် အဘိုး”

“ညည်း... ငှက်ပျောသီးအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”

ဗုဒ္ဓေါ... မနက်စောစောကောင်မလေးကို ဘာတွေ သွားမေးနေ
မှန်းမသိဘူး။ ရာသက်ပန်လည်း အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပုံရတယ်။

“အာ... အဘိုးကလည်း ငှက်ပျောသီးက... ငှက်ပျောသီးပေါ့၊
ဘာသိရမှာလဲ”

ဒါကိုတောင် မဟာပညာရှိက မလျှော့သေးဘဲ...

“ညည်းတို့ဟာလေ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးတော့၊ မိန်းကလေးဆို
ရင် ငှက်ပျောသီးအကြောင်း သိထားသင့်တယ်ဟ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငှက်ပျောသီးက အသားအရေကို စိုပြည်စေ
တယ်၊ ပြီးတော့... အသားအေးပြီး ကြည်လင်တယ်”

“ဘယ်လို... ငှက်... ငှက်ပျောသီးစားရင် ဝတ်ယံ မဟုတ်လား
အဘိုး”

သူပြန်မေးလိုက်တဲ့စကားက မဟာပညာရှိကို ငှက်ပျောသီးတရား
အညွှာမတာ ဆက်ပွားဖို့ အခွင့်အရေးပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

“ငါပြောပြမယ် နားထောင်၊ ငှက်ပျောသီးက ပိန်သူကိုဝပြီး ဝသူ
ကို ကိုယ်ရည်စစ်စေတယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ရခိုင်ငှက်ပျောသီးပဲ၊
အဲဒီငှက်ပျောသီးက ကိုလက်ထရာဓာတ်တွေ ကျဆင်းစေတယ်လေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

“အေး... ပြောတာကို မှတ်ထားပေါ့၊ ဒါနဲ့... ညည်း ခရမ်းသီး

အခန်း (၁၄)

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ ကျွန်တော် ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ အိပ်
ရာက နိုးလာပါတယ်။ ပိုပြီး စိတ်ကြည်အောင် အန်နာဗွန်စီတစ်လုံးတောင်
ထပ်သောက်လိုက်သေးတယ်။ ဆိုင်မဆိုင်တော့ မသိဘူး။ ဆေးသောက်ပြီး
ရာသက်ပန်ကို သတိရသွားတယ်။ မနေ့က သူ့ကို ရည်းစားစကားပြောမယ်
ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေမလားမသိဘူး။

မယောင်မလည်နဲ့ မီးဖိုခန်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိရိယာ
ဇာတ်လမ်းတွေတွေထဲက အိမ်ရှင်မတွေလို သခွားသီးတစ်လုံးကို ရွရွလေး
လှီးနေတယ်။ ဒါတင်မကဘူး သူ့ဘေးနားမှာလည်း စကားနဲ့ ပါးပါးလှီးမယ်
သူတစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ။ စောစောစီးစီး အိပ်
ရာကနိုးနေတဲ့ မဟာပညာရှိပေါ့... ရာသက်ပန်ကို ဘာတွေမှန်းမသိ မေး
လေရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း အခန်းအပြင်ဘက်က မသိမသာ နားစွဲနေ

အကြောင်းရော သိချင်သေးလား။”

လုပ်လာပြန်ပြီလို့ ကျွန်တော် အပြင်ကနေ တွေးရင်း စိတ်ညစ်သွားမိတယ်။ ရာသက်ပန်ခမျာ ငှက်ပျောသီးတရား နာပြီးရင်တောင် ခရမ်းသီးကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရတော့မယ့်ပုံပဲ။ အဲဒါကြောင့် မဟာပညာရှိကို စိတ်ညစ်နေတာဖြစ်မယ်။

ဘယ်အနားမှာထားရမှန်းမသိတဲ့ ဗြဟ္မာဦးခေါင်းကြီး။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ဝင်မှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သမိုင်းပေးတာဝန်တစ်ရပ်လို ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူလိုက်ပါတယ်။

အခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက်ဝင်သွားလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ အဘိုး ...”

မဟာပညာရှိက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရဲ့မျက်ပေတုံးကြီး လှန်ကြည့်လာပြီး ...

“ဪ ... ဗညားပါလား။ မင်းကရော ဘာသိချင်လို့လဲကွ”

အောင်မာ ... လာလာချည်သေး။ ဒင်းကပဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှအကြောင်းတွေကို သိနေသလိုလိုနဲ့။ ရတယ်လေ။ မေးဆိုတော့လည်း မေးရတော့မှာပေါ့။ ခုလို ‘ဟ’ ပေးလာမှာကို စောင့်နေတာ။ ကျွန်တော်က အသင့်ဖန်တီးထားတဲ့ လက်ထဲက ပုံလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ဒီပုံလေးကို အရင်ကြည့်ပါဦး အဘိုး”

“ဟင်”

သူ့မျက်ခုံးအစုံဟာ မြင့်တက်သွားလေရဲ့။ ပြီး... ကျွန်တော့်ကို ကြောင်စီစီကြည့်လာရင်း...

“ဒါ... ဒါက... ဘာပုံမှီလို့လဲ”

ကျွန်တော် ရာသက်ပန်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီးမှ မဟာပညာရှိကို...

“ဒီပုံက ပန်းသီးကြွေကျတာကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတဲ့ပုံလေး၊ အဲ... နယူတန်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူက တခြားအတွေးအခေါ်တစ်မျိုးနဲ့ စဉ်းစားနေတာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... အဘိုးက အကုန်သိတဲ့ ပညာရှိမဟုတ်လား။ ဒီကက တွန်းပုံလေးမှာ နောက်ဆက်တွဲပုံ သုံးပုံရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုပုံတွေ ဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာ စဉ်းစားပေးပါလား”

“ဪ... ဒါလား”

အသံကတော့ သိပ်မလတ်ဆတ်တော့ဘူး။ ခရမ်းသီးပုပ်လို ရှုံ့တွ တွဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ကာတွန်းပုံလေးကိုလည်း 3D ကြည့်သလို ကြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆီကို လျှောက်သွားလေရဲ့။ အားရပါးရ စဉ်းစား တော့မယ့်ပုံပဲ။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ရာသက်ပန်ကို မျက်ခုံးပင့်ပြပြီး...

“ရာသက်ပန်... ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပါတယ်နော်”

သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှပြန်မပြပါဘူး။ ခပ်တည်တည် လေးပဲ ပြန်ကြည့်လာရင်း...

“ကျေးဇူးတော့ တင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အဝတင်သင့် မတင်သင့် စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်ရှင်”

ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရည်းစားစကားမပြောဖို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး သတိပေးလိုက်တာလား။ မရဘူး။ ပြောတာတော့ ပြောရမှာပဲ။ ချစ်မိနေတာ က စက္ကန့်နဲ့တွက်ရင် အချိန်မနည်းတော့ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ သူ့အနားမှာ သခွားသီးလေးငါးလုံး ရှိနေလို့ ကျွန်တော် တခြားစကားပဲ အရင်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကျေးဇူးကို ခဲရဲကြီးသာ တင်လိုက်ပါ ရာသက်ပန်ရယ်၊ ကျေးဇူး မတင် လင်မရဆိုတဲ့စကားပုံတောင် ရှိတယ်မလား”

“ဘာ”

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူဟာ သခွားသီးကို လက်နက်ပုန်းအဖြစ် သုံးဖို့ ဟိုက်စပိနဲ့ လှမ်းယူလိုက်ချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က ခြေထောက်ကို လီ တတပ်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ကို ရောက်ရှိနေပါပြီ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ရပ်နေရင် သခွားသီးနဲ့ ကျွန်တော့်နဖူး မိတ်ဆက် တော့မှာကို သိနေသားပဲ... ဟဲ... ဟဲ။

အနီး (၁၅)

“ကောင်းတယ်ကွာ ... မင်းအကြံကတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက် ပြတ်ပဲ”

မွန်းလွဲနေရဲ့အရိပ်ကျကျအောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေးထိုင်နေကြတာပါ။ ရာသက်ပန်အရေးတော်ပုံကို ကိုပေါ့။ မောင်ဦးက ...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်း ရာသက်ပန်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရည်းစားစကားပြောလို့ရပြီပေါ့ ဗညားရ”

ထူးကျော်က သူ့မျက်နှာပေါ်က ဝက်ခြံအမှတ်စဉ်ဆယ့်ငါးကို ပြည်မှည့်နေပြီလားဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ညှစ်ဖို့ တယုတယစမ်းနေတယ်။

ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... ရည်းစားစကားက ပြောလို့တော့ ရပါပြီ သူ အပြောမံ မှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာ”

“ခု အနေအထားကကော ဘယ်လိုလဲကွ”

“မှည့်နေပြီ”

“ဟေ ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

“ဪ ... ဟိုကောင် ထူးကျော်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က ဝက်ခြံကို ပြောတာ”

မောင်ဦးက သူ့ရဲ့ခေါင်းစုတ်ဖွားကြီးကိုကုတ်ရင်း ...

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း ... ငါက မင်းကောင်မလေးကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မှာလဲလို့ မေးနေတာကွ”

“ညှစ်ပစ်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီလောက် စုထွက်နေတာ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဗညား၊ ငါမေးနေတာကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ...

“အဟဲ ... ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ငါ ထူးကျော်ရဲ့ဝက်ခြံကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ”

“ငါ့လခွေးမှာပဲ တစ်ခုပဲ မေးတော့မယ်ကွာ ... မင်း ရာသက်ပန်ကို ဘယ်တော့ ပရိုပိုစ် လုပ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်တွေတွေဝေဝေလေး စဉ်းစားပြီးမှ စကားကို မပြတ်သား ဆိုဖြစ်တယ်။

“ဒီနေ့ပဲ ပြောမလို့ကွ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ထူးကျော်ဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်က ဝက်ခြံကို နှားသိုးကြိုးပြတ် ညှစ်ချလိုက်ပါတယ်။ ဗျစ်ခနဲပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ...။

အခန်း (၁၆)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် အလစ်ချောင်းနေမိတယ်။ သူများ အိမ်က ပစ္စည်းတစ်ခုခုနီးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာသက်ပန်ကို ရည်းစားစကား ပြောဖို့အနေအထား ကြည့်နေတာပါ။

ဒီနေ့မှ ဆဌမအာရုံရနေလို့လားမသိဘူး ဒင်းကလေးက ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတယ်။ အရင်နေ့တွေက ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေတာမျိုး မရှိပေမယ့် ဒီနေ့ ပိုပြီးရှောင်နေတယ်လို့ ထင်မိတာအမှန်ပဲ။

ညနေထမင်းစားတော့လည်း ဟိုမဟာပညာရှိက ရှိနေလေတော့ အခွင့်အရေးက မရပြန်ဘူး။ ထမင်းပိုင်းမှာတော့ ရာသက်ပန်က တစ်ခွန်း တည်းသော စကားကိုဆိုလာတယ်။

“မိခိုင်တို့လင်မယားက ကိစ္စတွေမပြတ်သေးလို့ သကြန်ပြီးမှ ပြန်ရောက်မယ်တဲ့၊ နေ့လယ်က ဖုန်းဆက်တယ်”

ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ အသိပေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။

ကျွန်တော်က ...

“ရာသက်ပန်ရော ဘယ်တော့ပြန်ဖြစ်မှာလဲဟင်”

“မသိသေးဘူး”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအချိန်လောက်မှာမှ ပြန်ဖြစ် ဖယ်ထင်တယ်”

ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လာလို့ ကျွန်တော် ဟီးခနဲရယ်ပြရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း မသိသေးဘူးလို့ ပြောတာပါ”

မရိုးနိုင်တဲ့ မျက်စောင်းလေးကို ထောင့်မှန်ကျကျ ထိုးလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ကို လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီလောက် ဟပြီး ထပ်ပြီးပြ လိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးရင်း သူခေါင်းပြန်ငုံသွားတယ်။ ပြီးတာ လား။ မဲ့လိုက်တာလား မသဲကွဲလိုက်ဘူး။ ခေါင်းငုံသွားတာကတော့ ရှက်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ထမင်းပြန်စားဖို့ ငုံ့လိုက်တာကိုး။

ထမင်းစားပြီးတော့လည်း ရာသက်ပန်က သူ့ပန်းကန် သူဆေးပြီး သူ့ခြေထောက်နဲ့သူ လှစ်ခနဲ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွားတယ်။ ထမင်း မစသေးလို့ ဆက်စားနေတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ နင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒင်းက လေး ရှောင်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ အသေအချာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း၊ ရှိနေတဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်ပြီး ရည်းစား စကားပြောမယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ တော်တော်လည်တဲ့ ခွေးမ လေး။

ကျွန်တော်လည်း ပရိတင်းအပြည့်အဝပါတဲ့ ဘဲဥချဉ်ဟင်းနဲ့ပဲ ထမင်းတွေ နင်းကန်စားသောက်ပစ်လိုက်တယ်။ မှတ်ပြီလား။

အဘိုးကတော့ သူ့စားရိတ်နဲ့သူပဲ ...။ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ကျွန် တော်ပေးထားတဲ့ ကာတွန်းပုံလေးကိုကိုင်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ် ပြန်စဉ်းစားနေ

တယ်။ အဖြေလည်း ရပ်မပေါ်သေးဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဒီဗွတ်ကုလို့ ထင်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် နေတော့တာပဲ။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဂူငူကြီးဖြစ်နေရတာက ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ သနားစရာ ဗညားလေးပါ။ ဒီနေ့တော့ သူကလေးကို ရည်းစားစကားပြော ဖြစ်အောင်ပြောမယ်ဆိုပြီး သံဓိဌာန်ချထားတာ ... ခုတော့ သွားပြီး။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို မထင်ထားတဲ့နေရာကနေ ဒိုင်လူကြီးယောင်ဆောင်ပြီး ပင်နယ်တီပေးလာပါတယ်။

အဲ ... ကျွန်တော် အလွတ်တည်ကန်ရတဲ့အချိန်က ညဘက်ကြီး ဗူး ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင်နေတဲ့အချိန်ပဲ ဆိုပါတော့။

အခန်း (၁၇)

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံဟာ မတိုးမကျယ်နဲ့ မှန်မှန်လေး ပေါ်ထွက် လာတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးလာရပြီး -

“ဘယ်သူလဲ ... အဘိုးလား”

တံခါးခေါက်သံဟာ ရပ်သွားပြီး ခဏပြန်တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ပြီးမှ စကားသံလေး ထွက်လာတယ်။

“ဗညား ... နိုးပြီလား ... ကျွန်မပါ။ ခဏလောက် ထွက်ခဲ့ပါဦး”

“ဟင်”

ဒါ ရာသက်ပန်ရဲ့အသံပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသံမှာ ထိန်းချုပ်မှုတစ်ခုခု ပါဝင်နေသလို တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ အထဲဝင်လာခဲ့လေလို့ ပြောလို့မကောင်း တာမို့ ကျွန်တော်ပဲ လူးလဲထပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ အင်း ... ညဘက်ကြီး

ကျွန်တော့်ကို မတော်မတရားကြံစည်ဖို့ ဒင်းကလေး ဆင်းလာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ လုံးဝသိပါတယ်။

အခန်းအပြင်ရောက်လို့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ရာသက်ပန်ရဲ့မျက်နှာလေးဟာ မီးရောင်ပျူပျူအောက်မှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေတယ်။ ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရပြီး အသံ၊ သတိနဲ့ ထိန်းချုပ်နေရတဲ့ပုံပဲ။

ထွက်လာတဲ့စကားသံကလည်း မချီမဆုံလေး။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဗိုက်တွေရစ်ရစ်ပြီး တအားနာနေလို့ အိမ်သာ လိုက်ဖို့ပေးစမ်းပါ”

“ဟင် ... ရာသက်ပန်က မသွားရဲဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ခြံထဲမှာဆိုတော့ ကြောက်လို့ လုပ်ပါ ... အင်း”

အင်း ... ဆိုတဲ့ ညည်းသံလေးကို ဖျော့လိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်းစာလိုရပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲက အိမ်သာက အိမ်နဲ့ပေ အစိတ်လောက်ကွာနေတော့ သူ ကြောက်မှာပေါ့။

“လာ ... လာ ... ကျွန်တော် လိုက်ဖို့မယ်”

လိုက်ဖို့မယ်သာ ပြောလိုက်တာ ကိစ္စထိပ်ဝရောက်နေတဲ့သူကပဲ ရှေ့က စိုက်စိုက်၊ စိုက်စိုက်နဲ့ အရင်ထွက်သွားတာပါ။ အင်း ... ကျုံ့ထားတဲ့ ကြွက်သားတွေရဲ့ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား လျော့ကျလာပြီထင်ရဲ့။ အနေအထားကတော့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပေါက်ကွဲတော့မယ့်ပုံပဲ။

ကျွန်တော်လည်း အိမ်သာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စောင့်နေလိုက်တယ်။ မလိုလားအပ်တဲ့ အသံတွေကို မကြားရက်လို့ပါ။ သူ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ ဖက်(စ်)ရောင်း၊ ပထမအကျော့ပြီးချိန်လောက်ထိ ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

သူ့ဗိုက်ထဲက ရန်သူတော်တွေကို အတော်အသင့်တိုက်ထုတ်ပြီး

လောက်တဲ့အချိန်ကျမှ စကားသံလေး ထွက်လာတယ်။ အသံက အတော်လေး ပေါ့ပါးနေပါပြီ။

“ဗညား ... ဗညား ... ရှင် ဘယ်အနားမှာလဲ”

အန္တရာယ်ကို သိပ်လွယ်မထားရတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ အသံက ပေါ့ပါးပေမယ့် ကြောက်ရွံ့သံလေး ရောစွက်နေရဲ့။

ကျွန်တော်က ...

“ဒီဘက်နားမှာဗျာ ... ရှိတယ် ... ရှိတယ်”

“ထွက်မသွားနဲ့ဦးနော်၊ ဒီဘက်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ဝေးလဲဟင်” အရေးထဲမှာ ပေကြိုးယူပြီး တိုင်ပေးရတော့မယ့်ပုံစံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျေနပ်အောင်မှန်းပြီး ဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ ... ဒီဘက်ဆိုတာ ရေထွက်ပင်ရင်းနဲ့ အိမ်သာ အနည်းဆုံး ရှိသင့်တဲ့အကွာအဝေးရဲ့ ငါးပုံတစ်ပုံလောက်မှာ ရှိတယ်”

“ခီ ... ဒါဆို ဆယ်ပေပေါ့”

သူ ရယ်ပါတယ်။ ဒါမျိုးကျတော့လည်း သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ။ ညဘက် အိမ်သာတွေ ဘာတွေတက်ရင် ကြောက်တတ်တဲ့သူဟာ အပြင်က စောင့်နေတဲ့သူကို ခုလို စကားလှမ်းလှမ်းပြောတာ သဘာဝပါပဲ။ ကြောက်စိတ်ကို လျော့စေတဲ့နည်းပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားရတော့တယ်။ ဒါ အခွင့်အရေးပဲလေ။ အမိအရ ဖမ်းဆုပ်မှဆိုပြီး ...

“ရာသက်ပန်”

“ရှင် ... ဘာလဲ”

အံ့မယ် ... ခုကျ ရိုးကျိုးနေလိုက်တာ။ ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲမှာ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

“ရာသက်ပန် ... ဟိုသတင်း ကြားပြီးသွားပြီလား”

“ဘာသတင်းလဲ”

“ဟို ... အိုစမာဘင်လာဒင်ကို ဖမ်းမိတဲ့သတင်းလေ”

“ကြားသားပဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိတာမှ အသေဖမ်းမိတာဗျ”

“အင်း”

“အဲဒါလေ ... ရာသက်ပန်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

“အောင်မာ ... ဘာမှလည်း မဆိုဘူး”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ကျွန်တော့်အသိ စာရေးဆရာ လူနေ ခုလာမယ့်သင်္ကြန်မှာ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ့်သတင်းရော”

“အာ ... ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ တစ်နှစ်လုံး မဟုတ်တာတွေ လုပ်ထားလို့နေမှာပေါ့”

“မသိရင်လည်း အဖြေပေးတော့”

သူ အိမ်သာထဲကနေ တခစ်ခစ်ရယ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ အိမ်သာထဲက သူ့ကို ဖွဲ့နွဲ့ပြီး ကဗျာဆန်ဆန်ပြောလိုက်ရတာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ ခုလို ချောင်ပိတ်မိနေတုန်း ဆက်တွန်းရပါတယ်။ အိမ်သာကြီး ကိုတော့ လက်နဲ့ တွန်းတာ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ တော်ကီဆက်ပွားတာကို ပြောတာ။

“ယုံပါ ရာသက်ပန်ရယ်၊ ကျွန်တော် ရာသက်ပန်ကို စတွေ့က တည်းက ချစ်မိသွားတာပါ။ ကျွန်တော်လေ ...”

“ခဏလေး ... ခဏလေး ... ရှင် ကျောင်းတုန်းက လူတွေကို တော်တော်အရှုံးလုပ်တာဆို”

သူ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပြီး ကျွန်တော် စိတ်ရှည်သည်းနပ်ပြီး

လမ်းကြောင်းမှန်ကို ပြန်ယူလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို ရာသက်ပန်အပေါ်ထားတဲ့ စိတ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ အဖြေပေးပါတော့နော်”

“ရှင်ကလည်း လုပ်လာပြန်ပြီ”

“မရဘူးဗျာ၊ အဖြေမပေးရင် ထပြန်လိုက်မှာနော်”

ပြောရင်း ကျွန်တော် လှုပ်ရှားသံလေး ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ သူက စိတ်ညစ်သံလေးနဲ့ (ဟိုကိစ္စကလည်း မပြတ်သေးသလို)

“ကျွတ် (စ်) ခက်တာပဲ၊ ဒီမှာ ဗညား ... ဒီစကားမျိုးက ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ စကားလေး၊ အဲဒါကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အိမ်သာထဲမှာ တစ်ထိုင်တည်း စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးရမှာလား”

ဟုတ်သားပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ သူ့ခမျာ အင်းအင်းကိစ္စကို ဝါယမစိုက်ထုတ်နေချိန်မှာ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ် ရင်ခုန်ပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလဲ။ အဲဒီလို စိတ်ကောင်းလေးဝင်လာပြီး ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဒါဆို ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာလဲ”

သူ့အသံတိတ်သွားတယ်။ ပြီး ... ရေသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာတယ်။ ခဏနေတော့ သူဟာ အိမ်သာထဲက လင်းလင်းဝင်းဝင်းထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အနားရောက်တော့ ...

“မသိဘူး”

အဲဒီလို တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ပေါ့ပါသွက်လက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် ပြေးလိုက်ဖို့ ကြံစည်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဗိုက်ထဲက အစာဟောင်းတွေက ဂွီခနဲ သတိပေးလာတယ်။ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်မှ ကျွန်တော် အိမ်သာတက်ချင်လာတာပါ။

တောက်! ...။

ဗိုက်ထဲက ထိုးထွက်လာတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ချစ်မှုရေးရာကိစ္စကို ခဏထားပြီး အီးမှုရေးရာကို ဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်တော် အိမ်သာပေါ် တက်လိုက် ရတယ်။ အိမ်သာထဲမှာ သူ့အငွေ့အသက်လေးတွေ ကျန်နေဆဲပဲလေဆို တဲ့ အတွေးကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝဖယ်ထုတ်ထားရတယ်။ ခံစားရတာ လုံးဝ ကဗျာမဆန်ဘူးလေ။

ဒါ... သူ့ချက်တဲ့ ဘဲဥချဉ်ဟင်း တန်ခိုးပြတာ အသေအချာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိမှိတ် အံ့ကြိတ်ပြီး အချိန်မဆွဲဘဲ တစ်ခါတည်း ဖွင့် ချလိုက်ပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကို ပြုံးမိသွားတာပဲ။

ကိစ္စရှင်းပြီးတော့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ တံခါးပေါက်လည်း ရောက်ရော ဗိုက်ကို လက်နဲ့နှိပ်ပြီး ဒုက္ခဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ မဟာပညာရှိကို တွေ့လိုက် ရတယ်။ ဒင်းလည်း အပ်ကွက်မိသွားပြီထင်ရဲ့။

ဒင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင်... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ခုနက ဟိုကောင်မလေး လည်း အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွားတယ်၊ ခုလည်း မင်းက နောက်ဖေ့ အမှောင်ထဲက ပြန်လာတယ်ဆိုတော့ ... မင်း... မင်းတို့”

လက်ညှိုးတထိုးထိုးလုပ်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် သက်ပြင်းကြမ်း ကြမ်းချလိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ကြပဲ”

“ဘာ”

“ဪ... အိမ်သာသွားတက်ကြတာလို့”

အခန်း (၁၈)

ဒီကိစ္စဟာ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးမသွားပါဘူး။ ဘယ်ပြီးမလဲ။ ကျွန်တော့် မှာ ရည်းစားစကားပြောထားပြီးပေမယ့် အဖြေမှ မရသေးတာလေ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ ကျွန်တော့်သဘောထားကိုတော့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိသွား ပါပြီ။ အဖြေပေးရမှာက သူ့အပိုင်ပဲ။

ဒီနေ့လည်း မနက်စာ ထမင်းစားကြတော့ သူ့မျက်နှာလေးဟာ မချိုမချင်လေး ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ သူ့ချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေဟာ လည်း အသီးအရွက်တွေချည်းပဲ။ ပရိတင်းကိုလန့်ပြီး ဗီတာမင် ပြန်ပြောင်း ချက်လိုက်ပုံရတယ်။

ထမင်းစားရင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး စကားကို ဟုတ်တိပတ်တိ မပြောဖြစ်ကြဘူး။

စားပြီးသွားမှ ကျွန်တော်က မဟာပညာရှိကို စကားစလိုက်တယ်။

“အဘိုး... ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ပုံရဲ့နောက်ဆက်တွဲစိတ်ကူး

ကို စဉ်းစားလိုပြီလား”

သူ တစ်ချက်တော့ တွေ့ခဲ့ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေနပ်ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံကို ထိန်းလိုက်ပြီး ...

“ရတော့မှာပါကွာ၊ ငါလည်း မြန်မာပညာရှိပါကွာ”

“သေချာလို့လား”

“ဘာကွာ”

ကျွန်တော့်စကားဟာ သူ့အရှိက်ကို ထိသွားပုံပေါ်တယ်။ မျက်နှာကြီး အစ်ပြီး မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးထွက်လာလေရဲ့။

ကျွန်တော်က ...

“ပညာရှိဆိုတာကတော့ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုး ခုလို ဝတ်စားထားတာက မြန်မာစစ်စစ်လို့ ပြောလို့မရသေးဘူးဗျ”

“အောင်မာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဘိုးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဘိုးခေါင်းမှာ ညှပ်ထားတာ ဘာကလဲ”

“ဘိုကလေ”

“ဟုတ်ပြီဗျာ ... အဲဒါပဲလေ၊ ပြီးတော့ ... အဘိုးဝတ်ထားတာ ရှုပ်အင်္ကျီနော်၊ ရှုပ်ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စကား၊ အင်္ကျီဆိုတာက အူရုဒ္ဒစကားဗျ”

အောင်သက်သက်ပုံစံကြီးကို ဖြစ်သွားရှာတာ။ ပညာရှိကို ပညာပြုရတာတော့ မြန်သားဗျ။

“အဟဲ ... ရှုပ်အင်္ကျီမှာ အိတ်ထောင်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အိတ်ဆိုတာ မြန်မာစကား၊ ထောင်ဆိုတာက မွန်စကားလေ”

“အဲ”

“လာဦးမယ် ... အဘိုးအိတ်ထောင်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိလား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ”

“အဲဒီပိုက်ဆံဆိုတာက ဟင်ဒီစကားလေ၊ အိပ်မှာထိုးထားတဲ့ ဖောင်တိန်ကလည်း အင်္ဂလိပ်စကားပဲ၊ ဒါနဲ့ အဘိုးအောက်မှာ ဘာဝတ်ထားလဲ”

“လုံချည်ပေါ့ကွာ၊ မင်း မမြင်ဘူးလား”

“မြင်ပါတယ်၊ အဲဒီ လုံချည်ဆိုတာက ပါရှင်ဘာသာစကား၊ လုံက ဆင်းသက်လာတယ်လို့ ဆိုတယ်ဗျ”

“အိုကွာ”

“မပြီးသေးဘူး၊ အဘိုးအပြင်ထွက်ရင် စီးစီးနေတဲ့ ဖိနပ်ကရော မွန်ဘာသာစကားပဲ၊ ကဲ ... ခု အဘိုး မြန်မာစစ်ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟာ ... ဒါတော့ မင်းစကားကို ကတ်ပြီး ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်မရလို့ ‘ဖွဲ’ လိုက်တာ။ ကိုယ့်အလှည့်ကျ ခံပေါ့။ ဟွန်း။

ရာသက်ပန်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိဖြစ်နေတယ်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်က ကာတွန်းပုံဆွဲထားတဲ့ စာရွက်လေးနှစ်ရွက် သွားယူပေးလိုက်ပြီး ...

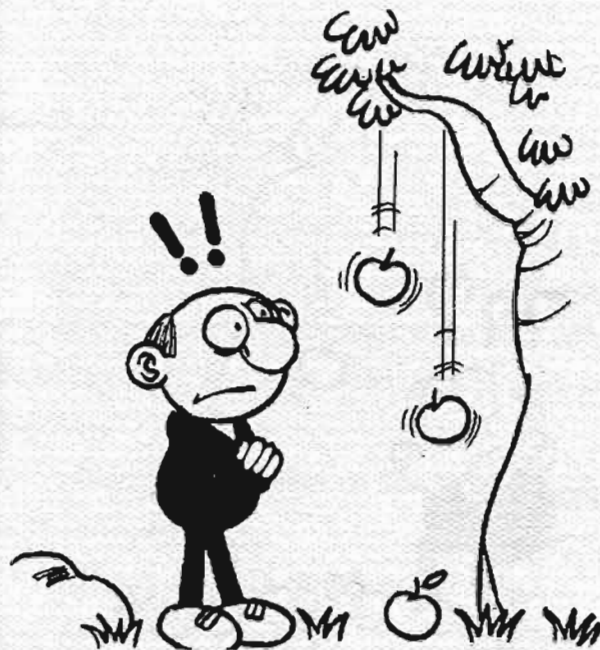
“ရှေ့ အဘိုး ... ဒါတွေက အဘိုးကို ပေးထားတဲ့ ပထမပုံနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ နှစ်ပုံ၊ နောက်ဆုံးတစ်ပုံကိုတော့ ဘာဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာ ရအောင် စဉ်းစားကြည့်တော့ ...”

“ဒါလေးများ ... ရပါတယ်ကွာ၊ ပေး ... ပေး”

အောင်သီးအောင်သက်ပုံစံနဲ့ သူ လှမ်းယူပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ သိပ်မထင်လှဘူး။ ကျွန်တော် ပေးလိုက်တဲ့ ပုံလေးနှစ်ပုံကို ရာသက်ပန်ကလည်း သိချင်စိတ်နဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။

ပုံလေးတွေကို ဒီအတိုင်း ကြည့်ရင်တော့ ထူးခြားမှာ မဟုတ်ဘူး။
အဟဲ ... ခေါင်းသုံးပြီးတော့ နောက်ဆုံးတစ်ပုံဟာ ဘာဖြစ်နိုင်လဲလို့ စဉ်း
စားရမှာလေ။

ခုပေးလိုက်တဲ့ နံပါတ်နှစ်နဲ့ သုံးပုံတွေကတော့ ...။

ပုံလေးနှစ်ပုံကိုင်ပြီး မဟာပညာရှိ ထထွက်သွားတော့ ရာသက်ပန် ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာတယ်။

“ဗညား ... ရှင် ခုနက အဘိုးကို အကျီတွေ့ လုံချည်တွေ အကြောင်းပြောလိုက်တာ တကယ်ပဲလား”

“ဟာ ... တကယ်ပြောတာပေါ့ဗျ၊ ငြီးငြီးပြောရမှာလား”

“ရှင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဪ ... ဒီကလေးမ ခက်နေပါပြီ။ မယုံသင်္ကာပုံစံလေးနဲ့ လာ မေးနေတယ်။

ကျွန်တော်က ...

“အဲဒါ ... ဆရာကြီးဦးတင်လှ ပြောခဲ့တဲ့စကားဗျ၊ လူအမျိုးမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ နီးစပ်ရာကို ရောနှောပေါင်းစပ်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဥပမာပေးပြီး ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောခဲ့တာဗျ၊ ကျွန်တော် ဆရာမော် မော်အောင်ရဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်လာရလို့ အဘိုးကို နောက်သလို ပြောလိုက်တာ”

အဲဒီတော့မှ ရာသက်ပန်က ခေါင်းလေးညိတ်တယ်။ ပြီး ... ကျွန် တော့်ကို ထပ်မေးလာသေးရဲ့။

“ဒါနဲ့ ... ဟို ... ပထမသုံးပုံနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ပုံက ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်”

“ချေးပုံတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ... ဗျာ”

“ဘာရှင့်”

“ဪ ... ရာသက်ပန် သိချင်လို့လားလို့”

“အင်း”

ထပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလာတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်က စူးစိုက်ကြည့်

လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဲဒီပုံ ရှိတယ်ဗျ”

“ဒါဆိုလည်း ပြလေ”

သိပ်ကြည့်ချင်နေပုံရတဲ့သူ့ကို ကျွန်တော် အပေးအယူစကား ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဟင့်အင်း ... ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူး၊ အဖြေပေးမယ်ဆိုမှ ပြမယ်”

“အာ”

သူ နာခေါင်းလေး ရှုံသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲ ထိုးလာပြီး ...

“တော်ပြီ ... အဲဒါဆို မကြည့်တော့ဘူး”

ပြောရင်း ခြေဆောင့်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားလေရဲ့။ ဟောရာ ... သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီး ဖြစ်ရတယ်လို့။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ခပ် တိုးတိုးရယ်လိုက်မိပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ရာသီဥတုက သာယာနေသလိုပါပဲ။

အဆင့် (၁၇)

အဲဒီလို တစ်ရက်တစ်ရက်နဲ့ပဲ နွေရာသီဟာ တန်ခူးလေနဲ့အတူ သင်္ကြန်ရက်တွေကို ဝတ္တရားမပျက် ကိုက်ချီလာပါတယ်။ ရက်တွေ ရွေ့လာ လေမယ့် မဟာပညာရှိ ဦးရွှေမိုးတစ်ယောက် နောက်ဆုံးကာတွန်းပုံဟာ ဘယ် လိုဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာ ခုထိ စဉ်းစားလို့မရသေးဘူး။ ကောင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီထက်ဆိုးတာက ကျွန်တော့်လည်း ရာသက်ပန်ဆီက အဖြေမရသေးတာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ကျလိကျလိဖြစ်နေမိတယ်။ အားမလို အားမရနဲ့ပေါ့။

ခုလည်း နှစ်စဉ်ကြုံရတဲ့ သင်္ကြန်ကို ရင်ဆိုင်လာရပြန်ပြီ။ သင်္ကြန် ခိုတာ ကျန်တဲ့လူတွေအတွက် ကဲဖို့ အားခဲထားတဲ့ပွဲတော်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပေ မယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ထူးထူးခြားခြား မရှိလှပါဘူး။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ခိုလို သင်္ကြန်ဆိုရင် အိမ်မှာပဲ နေဖြစ်တယ်။ စာဖတ်၊ အခွေတွေကြည့်ပြီး သင်္ကြန်ရက်တွေကို ကုန်ဆုံးစေလိုက်တာပဲ။ ခုလို နယ်မြို့လေးမှာတော့

ကျွန်တော့်အတွက် ပိုပြီး အေးဆေးမှာပါ။ အဲဒီလိုပဲ ထင်ထားခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ သင်္ကြန်အကျနေ့မှာပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကြုံလာတယ်။ ရာသက်ပန်ကို မြို့မှာရှိနေတဲ့ သူငယ်သူငယ်ချင်းက ရေကစားဖို့ လာခေါ်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်နဲ့ ရာသက်ပန်ဟာ တိုက်ရိုက်ကြီး မပတ်သက်သေးသေပေမယ့် သူ့ကို လိုက်မသွားစေချင်ဘူး။

“မသွားပါနဲ့လား၊ ရာသက်ပန်ရယ်... တော်ကြာ ပျော်ရတာ နည်းနည်း စိတ်ညစ်ရတာများများ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ထားလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရာသက်ပန်က မဲပြုံးလေးနဲ့ အရင်ကြည့်တယ်။ ပြီး...

“သင်္ကြန်တွင်း အပြင်ထွက်တာလောက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာလဲ... ရှင်တို့အတွက် အစားအသောက်စီစဉ်မပေးခဲ့လို့လား”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ရေခဲလိုက် နေပူခံလိုက်နဲ့ ပျားမှာစားလို့ပါ။ ပြီးတော့ အသားတွေလည်း နေလောင်လိမ့်မယ်”

“အို... သွားမှာပဲ၊ အစောကြီးကတည်းက မိယုတို့နဲ့ မဏ္ဍပ်မှာ ရေကစားဖို့ ပြောထားပြီးသား”

ပြောနေရင်းကပဲ ဂျင်းဘောင်ဘီကျပ်ကျပ်ကလေးနဲ့ သူ ထွက်သွားပါတယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဟာတာတာကြီးနဲ့။

နေ့လယ်ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ မနေနိုင်ဘူး။ ဆိုင်ကလေး ယူပြီး အိမ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပြီး... ဘယ်သွားရမှန်းမသိတာနဲ့ ထူးကဲတို့ရှိနေမယ်ဆိုတဲ့ ဘီယာဆိုင်ကို သွားလိုက်တယ်။

အဲဒီဆိုင်ရောက်တော့ အဆင်သင့်ပဲ တွေ့ပါတယ်။ ဘီယာသောက်နေကြတဲ့ ထူးကျော်၊ မောင်ဦးနဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကတော့ အဆင်မပြေဘဲ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ ဘီယာသောက်တာ မူးစပ်စပ်ဖြစ်နေကြပြီလို့

လိုတာပါ။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့ဝိုင်းကိုဝင်ပြီး တစ်ခွက်နှစ်ခွက်သောက်ဖြစ်တယ်။ သောက်နေရင်း ထူးကျော်က ဦးဆောင်ပြီး ဘီယာဖူးတွေ ပါဆယ်မှာ လိုက်တယ်။

ပြီး... ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း...

“ဗညား... ငါတို့မြို့စွန့်က ရေကန်နားကို သွားမလို့ လိုက်ဦးလား၊ အဲဒီအနားမှာက လူစည်တယ်ကွ”

“အေး... လိုက်ခဲ့တာပေါ့”

သွားစရာမရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်သွားလိုက်ပါတယ်။ ထူးကျော်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကန်ပတ်ပတ်လည်မှာ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနဲ့ လာကြတဲ့ လူငယ်တွေ အဖွဲ့လိုက် အများကြီးပါပဲ။ တချို့ကတော့ သမီးရည်းစားအတွဲတွေပါ။ အားလုံးဟာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်နေရာမှာ အုပ်စုဖွဲ့စခန်းချလိုက်ကြတယ်။ ဘီယာသောက်ရင်း အတော်လေးကောင်းလာတော့ ကျွန်တော်လည်း အပျော်ဆွဲကူးစက်လာရတယ်။

အဲဒီချိန်မှာပဲ သတိရမိတ်တွေနဲ့ တွေ့ချင်လာမိတာက ရာသက်ပန်ကိုပါ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့တာနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ မြို့လယ်က ရာသက်ပန်ရှိနေမယ့် မဏ္ဍပ်ကိုပေါ့။

မဏ္ဍပ်ရှေ့ရောက်တော့ ရေကစားနေတဲ့ ရာသက်ပန်ကို ရေခဲအလှူမဏ္ဍပ်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ လှမ်းကြည့်ရင်းနဲ့ မိဝေနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဟာ သူနဲ့ စကားပြောချင်စိတ်ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း အကြံထုတ်တယ်။ အဲဒီအကြံကို ကိုယ်ဟောကိုယ်ပဲ အတည်ပြုလိုက်ပြီး မဏ္ဍပ်နားသွားလိုက်တယ်။ ရှေ့ရောက်

တော့မှ ကျွန်တော် ရာသက်ပန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“ရာသက်ပန် ... ရာသက်ပန် ... ခဏ ... ခဏ”

သူ မကြားဘူး။ သူ့ဘေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကြားပြီး လက်တို့ပြောလိုက်လို့ လှမ်းကြည့်လာတယ်။

ကျွန်တော်က အရေးကြီးတဲ့ပုံစံနဲ့ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်တော့ သူ အောက်ကိုဆင်းလာတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း မှုန်တေတေလေး ကြည့်လာပြီး ...

“ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“အရေးကြီးလို့ ... ဟိုလေ ... အဘိုးအိမ်က ဘယ်အချိန် ထွက်သွားမှန်းမသိဘူး။ အဲဒါ အနီးအနားကိုတော့ လိုက်ရှာပြီးပြီ၊ မတွေ့တာနဲ့ လာပြောတာ”

“ဟင် ... တကယ်လား”

သူ တကယ်စိုးရိမ်သွားတဲ့ပုံ။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး ပိုပိုလာသလား ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ မခိုင်တို့ လင်မယားက အဘိုးကို ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သေသေချာချာ အပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ သူက တော်ကြာ ကောင်းလိုက်ဖောက်လိုက်နဲ့ တစ်နေရာရာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေမှာစိုးလို့လေ”

“ဒါ ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“လိုက်ရှာရမှာပေါ့၊ ရာသက်ပန်က ဒီမြို့ကို ပိုကျွမ်းတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် လာခေါ်တာ”

သူ တစ်ချက်တော့ တွေ့ခနဲ စဉ်းစားသွားတယ်။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ...

“ဒါဆိုလည်း သွားရှာမယ်လေ၊ ရှင် ဆိုင်ကယ်ယူလာတယ်လား”

သူလာတာဟာ ဟိုနားမှာ ရပ်ထားတယ်”

ဆိုင်ကယ်နားရောက်တော့ ကျွန်တော်က တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက ဘောင်ဘီနဲ့ကြောင့်လားမသိဘူး။ နောက်တစ်မှာ ခွပြီးတက်ထိုင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူပြောတဲ့ လမ်းတွေအတိုင်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ လျှောက်ရှာကြတယ်။ သူကသာ စိတ်ပူနေတာ။ မဟာပညာရှိက အိမ်မှာလေ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ သင်္ကြန်လည်နေရသလို ခံစားနေရတယ်။

လမ်းမှာ ကျွန်တော်က ...

“ရာသက်ပန် ... သင်္ကြန်ဆိုရင် ပျော်လားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပျော်ရင်လည်း ... ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးပါတော့လားဟင်”

“အာ ... အဘိုးပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေရတဲ့ကြားထဲမှာ ရှင်က တစ်မျိုး”

“ဪ ... ရာသက်ပန်ကလည်း ပျောက်သောသူပဲ ရှာရင်တွေ့မှာပေါ့၊ မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဥစ္စာ”

“အာ ... မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကို ပြန်ပြောဖို့အတွက် ကျွန်မဆီမှာ ဘာစကားမှ မရှိဘူး”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

“ရာသက်ပန်ရယ် ... ကျွန်တော့်မှာ ဘာအားနည်းချက်များ ရှိလို့လဲဗျာ၊ ရှိရင်လည်း ပြင်ပါမယ်၊ ရာသက်ပန်ကို ကျွန်တော် တကယ်မြတ်နိုးနိုးနိုးနဲ့ ချစ်မိသွားတာပါ”

သူ ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ သက်ပြင်းချော့ပါးပါးလေး

ကိုလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ရေစိုခန္ဓာကိုယ်က ထွက်နေတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကြောင့် ကျွန်တော် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရောက်နေရသလိုပဲ။ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့လို့ လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ဆိုင်ကယ်ကို တံခနဲ ရပ်လိုက်မိတယ်။

“အို ... အမေ့”

ရုတ်တရက် ဘရိတ်ဆောင်နှင်းလိုက်လို့ နောက်ဘက်က သူ့ကိုယ်လုံးလေးဟာ ကျွန်တော့်ကျောပြင်နဲ့ ပူးကပ်သွားလေရဲ့။ ကျွန်တော့်ရင်နဲ့ သံတွေဟာလည်း နှစ်ဆလောက် မြန်သွားရတယ်။

အရင်ကြားလိုက်ရတာက သူ့ဆီက ရုက်ရွံ့တဲ့ အသံလေး။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဆိုင်ကယ်ကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရတာလဲ”

ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့ကို တရှိုက်နှင့်နှင့် အရင်ကြည့်မိပါတယ်။ နှလုံးသားရဲ့တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က မယွန်ဆန်နိုင်တော့ဘူးလေ။

“ရာသက်ပန် ... ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောပါလားဗျာ”

ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီးမှ သူ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွေဆီ ပြန်စိုက်ကြည့်လာရင်း ...

“ဗညား ... ရှင် အရက်သောက်ထားတာလား”

မထင်မှတ်ထားတဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မညာဘဲ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဘီယာနည်းနည်းသောက်ထားတယ်။ ရာသက်ပန် မကြိုက်လို့လားဟင်”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေသေးဘဲ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချပါတယ်။ ပြီး ခေါင်းကိုလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါတယ်။

“သင်ကြန်တွင်းမို့ သောက်ဖြစ်တာပါ။ ပြီးတော့ ရာသက်ပန်ကို ဝန်ခံစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဟင် ... ဘာများလဲ”

“ဟိုလေ ... အဘိုး အိမ်က ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရာသက်ပန်နဲ့ ခုလို စကားပြောချင်လို့ ညာခဲ့တာပါ”

ဆတ်ခနဲ ကြည့်လာတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ခပ်စူးစူး ထိုးခွဲဝင်ရောက်လာလေရဲ့။ ပြီး ... ပြောလာတဲ့စကားသံထဲမှာလည်း အစိမ်းရောင်တွေ ရိပ်ဝဲ ယက်ဖောက်ထားသလိုပဲ။

“ကျွန်မကို ခုချက်ချင်း မထွပ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါ ဗညား”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့သွားသလို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ခံစားလိုက်ရပြီး ...

“ရာ ... ရာသက်ပန် ... ကျွန်တော့် ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်”

သူ လက်ကာပြရင်း စကားကို ခပ်တင်းတင်း ဆိုလာတယ်။ မျက်နှာလေး နီရဲနေသလို စကားသံကလည်း ဒေါသကို မျှီချနေရတဲ့ပုံပဲ။

“တော် ... တော်တော့ ဗညား၊ ရှင် ကျွန်မကို အရူးလုပ်တာ၊ လိမ်ညာပြီး ခေါ်လာခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလေ၊ ရှင်အတွက် ပြောစရာ စကားမရှိပါဘူးလို့၊ ကဲ ... ခုပြန်ပို့ပေးပါ၊ ပြန်မပို့ပေးရင်လည်း ကျွန်မ ဘာသာပဲ ပြန်တော့မယ်”

သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားလို့ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ကယ်ကို ကွေ့ပြီး နောက်က ပြန်လိုက်သွားလိုက်တယ်။

သူ့အနားရောက်တော့ ဘေးမှာရပ်လိုက်ရင်း ...

“လာပါ ရာသက်ပန် ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး အရင်ကြည့်တယ်။
... စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆိုလိုက်တယ်။

“ခုပြန်တဲ့လမ်းမှာ ရှင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါနဲ့၊ ပြောရင် ကျွန်မ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က တကယ် ခုန်ချပစ်လိုက်မယ်၊ သဘောပေါက်ပါတယ် နော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ရာသက်ပန်”

သူ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကိုခွပြီး တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ပြိုကျလာတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေအတွက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုပဲ ဆွဲဆွဲ ငင်ငင်ချလိုက်မိပါတော့တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ...

ဆောရီးပါ ... ရာသက်ပန် ... မင်း အဲဒီလောက် တင်းမာပြတ်သားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ ... တကယ် ထင်မထားလို့ပါ။

အခန်း (၂၀)

သင်္ကြန်အကြတ်နေ့မှာ တစ်ရက်လုံး ကျွန်တော် အပြင်မထွက်ဖြစ်ဘူး။ ထမင်းတောင် မစားဖြစ်ဘဲ အခန်းအောင်းနေမိတယ်။ ရာသက်ပန်ကတော့ မနက်မဏ္ဍပ်သွားလိုက်၊ ညနေပြန်လာလိုက် လုပ်နေမှာပေါ့။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ မနေ့က ဖြစ်ရပ်အတွက် အားနာနေမိတာကလွဲရင် မှားတယ်လို့တော့ မခံစားရပါဘူး။ သူ့ကိုမုန်းလို့ လှည့်စားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ခုလို သူ့စိတ်ဆိုးနေတာကိုလည်း ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်။ နာကြည်းမုန်းတီးမသွားရင် ပြီးတာပါပဲ။

သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ တစ်ရက်လုံး သူနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိဘူး။ အတက်နေ့မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာကထတော့လည်း သူ အပြင်ထွက်သွားပြီထင်တယ်။ မတွေ့မိဘူး။ ထမင်းစားခန်းက စားပွဲပေါ်မှာတော့ အသင့်ထည့်စားလို့ရအောင် မနက်စာ မုန့်ဟင်းခါးပြင်ပေးထားခဲ့တာကို လွှဲလိုက်ရတယ်။

မဟာပညာရှိအဘိုးကတော့ စားပြီးလို့ အိမ်ရှေ့မှာ တိဗ္ဗိကိမ်းတောင်ဆော့နေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ ဘယ်မှမထွက်တော့ဘဲ အဘိုးနဲ့ ဂိမ်းဆော့နေမယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မနက်စာစားနေတုန်းမှာပဲ အိမ်ရှေ့က ဆိုင်ကယ်သံတွေနဲ့အတူ အော်ခေါ်သံတွေကိုပါ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဗညားရေ ... ဗညား”

“ဟေ့ကောင်ကြီး ... အိမ်ထဲမှာလားကွ”

ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီစီးလာတဲ့ ထူးကျော်နဲ့ မောင်ဦးတို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါက်ဝကနေ ဆီးပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဝင်ခဲ့လေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟာ ... မဝင်တော့ဘူးလေကွာ၊ လာလေ ... အပြင်သွားရအောင်၊ အိမ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကုတ်နေတာလဲ”

ထူးကျော်စကားကြောင့် ကျွန်တော် မချီပြီးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း-

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပျင်းနေတာနဲ့ မထွက်ဖြစ်တာ”

“မင်းကွာ ... ပျင်းစရာလားကွာ၊ ဒီနေ့ သင်္ကြန်နောက်ဆုံးနေ့လေ၊ လာစမ်းပါကွာ၊ မင်းမလာရင် ငါတို့ဝင်လာပြီး ဆွဲခေါ်မှာနော်”

ပြောရင်း နှစ်ကောင်စလုံး အိမ်ထဲဝင်လာကြတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ငြင်းလို့မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ အဝတ်အစားလဲပြီး မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နဲ့ ကျွန်တော် လိုက်သွားရတာပေါ့။

ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘီယာဆိုင်ကို အရင်ဦးတိုက်ပါတယ်။ ဘီယာသောက်ရင်းနဲ့ မသားမယာဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော် မျက်နှာကို သတိထားမိသွားလားမသိဘူး။

ထူးကျော်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ...

“ဗညား ... မင်းပုံစံကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... သူများတွေ ဒီလောက်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ လဒ်ပိုင် လာပိုင်နေတယ်”

“အေးလေ ပြောစမ်းပါဦး ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ”

ခေါင်းအသာခါရင်း ကျွန်တော် လက်ကျန်ဘီယာကို မော့ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ထူးကျော်က ...

“ဟေ့ကောင် ... မှန်မှန်ပြော၊ မင်း ရာသက်ပန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ခံစားနေရတာမလား”

လေပူကြီးကို အရင်မှတ်ထုတ်မိတော့တယ်။ ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဆိုသလို ကျွန်တော် မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေ ပွင့်ထွက်ကုန်တော့တယ်။

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ထူးကျော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ... မင်းဘက်ကလည်း သူ့ကို နစ်နာအောင် လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲလေ၊ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့၊ နောက်တော့ သူ နားလည်သွားမှာပါ”

“ဟုတ်တယ် ဗညား ... မင်းက ဒီလိုကိစ္စတွေ မကြုံဖူးတော့ ဒီလောက်ဖြစ်တာလေးနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခံစားပစ်လိုက်တာကိုး”

ဒီကောင်ပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်တော်က အချစ်ဆိုတဲ့ဘာသာရပ်ကို ရာသက်ပန်နဲ့ တွေ့မှ သင်ကြားဖူးတာ။ ပြီးတော့ သူ့တစ်ယောက်ကိုပဲ မချစ်ဖူးတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်မိသွားတာဆိုတော့ ခံစားရတာပေါ့။

“ကဲပါကွာ ... အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်၊ သောက်မှာသာ သောက်စမ်းပါ၊ ပြီးရင် ... ရေကန်ဘက်ကို သွားကဲရအောင်”

“ဪ ဗညား ... ဒါနဲ့ အဘိုးဦးရွှေမိုးရော မင်းဦးနှောက်စား ထားတာကို အဖြေရှာလို့ရပြီလားကွ”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိရင်း ခပ်ဟဟရယ်ဖြစ်တယ်။

“မရသေးပါဘူးကွာ၊ ခုထိကို အဲဒီပုံ သုံးပုံနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းပါ ဝ”

နှစ်ကောင်စလုံးကို လိုက်ရယ်ကြပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်စိတ်တွေ နည်းနည်းပေါ့ပါးလာတာအမှန်ပဲ။

ရေကန်ဘက်ရောက်တော့ သင်္ကြန်နောက်ဆုံးနေ့ကြောင့်လား မယ်ဘူ။ အရင်နေ့တွေထက် ပိုစည်နေပါတယ်။

ထူးကျော်က ...

“ငါတို့မြို့မှာက ဒီအတိုင်းပဲကွ၊ နောက်ဆုံးနေ့ဆိုရင် မြို့ထဲမှာ တောင် လူသိပ်မစည်တော့ဘူး၊ ဒီရေကန်နားမှာပဲ ပျော်စွမ်းလာထွက်ကြတာ များတယ်၊ ဓလေ့တစ်ခုလိုတောင် ဖြစ်နေပြီလေ”

ဟုတ်မှာပါ။ ဒီရေကန်က မြို့အစွန်မှာ ရှိနေပေမယ့် သာယာတာ တော့ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကမ်းစပ်နားမှာထိုင်ရင်း ဘီယာဗူးကိုယ်စီ သောက်နေကြတယ်။

မောင်ဦးက ...

“ဗညား ... မင်း ဘယ်တော့ ရန်ကုန်ပြန်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ၊ ငါပြောတာက ဖြစ်နိုင်ရင် အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦးလားလို့ ပြောမလို့”
ကျွန်တော်က ရီဝေသက်ပြင်းကိုချရင်း ...

“ပြန်တာတော့ ပြန်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါက ဧည့်သည်ပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ မပြန်ခင်မှာတော့ ရာသက်ပန်ဆီက တစ်ခုခုသိသွားချင်တယ်”

“မင်းကလည်း ဒါပဲ”

နောက်သလိုပုံစံလေးနဲ့ ထူးကျော်က ဝင်ပြောလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက အော်သံတွေကို စူးစူးငါးငါး ကြားလိုက်ရတယ်။

“လုပ်ကြပါဦး ... ဒီ ... ဒီမှာ ရေနစ်နေလို့”

“ဟာ ... ရေနစ်လို့တဲ့ကွ”

မောင်ဦး စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး အသံ လာတဲ့ဆီကို ဝန်းခနဲ ပြေးသွားလိုက်ကြတယ်။ အနားရောက်တော့ ရေကန် ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ အော်ဟစ်နေတာကလည်း မိန်းကလေးတွေ ချည်းပဲ။

ကျွန်တော် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ရေကန်ထဲ ခိုင်မာထိုးချလိုက်တော့တယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ကောင်မလေးက လုံးဝ မြှုပ်သွားတာမျိုး မဟုတ်သေးဘူး။ လှမ်းဆွဲရင်းနဲ့ သတိတော့ထားရတယ်။ ရေနစ်တဲ့သူက ကြောက်လန့်တာကြားနဲ့ ဆင်းဆယ်တဲ့လူကို အတင်းတွယ် ကပ်တက်တတ်တာမို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်သွားတာမျိုးလည်း ကြားဖူးထားတာကိုး။

အဲဒါကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ထိမိတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် ကမ်းစပ်ဘက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ ကန်စပ်နားရောက်မှ ငှူးဖူးငါးငါး ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကိုချုပ်ပြီး နည်းနည်းကူးခတ်လို့တာတော့ ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးထောက်လို့မိတဲ့နေရာကို ရောက်သွားလေရဲ့။

ရေနစ်သူကောင်မလေးကို ပွေ့ချီရင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိလိုက်တယ်။

“ဟင်”

ရာသက်ပန်ပါလား။ ကျွန်တော့် ဖိုးရိမ်စိတ်တွေဟာ ငယ်ထိပ်တက်ကပ်ကုန်တယ်။ စိတ်ထဲမှာထူပူပြီး ကန်ပေါင်ပေါ်ကို ပွေ့ချီလာခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့ပျော့ဖတ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မြေကြီးပေါ်ချလိုက်ပြီး-
“ရာသက်ပန် ... ရာသက်ပန်”

ကျွန်တော် တတွတ်တွတ်ခေါ်ရင်း သတိရလာအောင် ကြားထားဖူးသမျှ လုပ်ကြည့်မိတယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ကိုလက်နဲ့ ဖိလိုက်တော့ ပါးစပ်က ရေအချို့ ထွက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ဗိုက်ထဲဝင်နေတဲ့ ရေတွေ ထပ်ထွက်အောင် လုပ်ရတော့တာပေါ့။

သူ့ပါးစပ်က ရေတွေတော့ အတော်ထွက်ကုန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိမလည်လာသေးလို့ မြေကြီးပေါ် ပြန်ချပြီး ကျွန်တော် အသက်ဝဝရှူသွင်းလိုက်တယ်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ မောက်တူမောက် (Mouth to mouth) ဆိုတဲ့နည်းနဲ့ သူ့အဆုတ်ထဲ လေဝင်အောင် လုပ်ရတော့မှာပဲ။

သူ့ပါးစပ်လေးကို လက်နဲ့ဟလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းထိတွေ့တယ်ဆိုရုံလေးမှာပဲ ...

“အင်း ... အား ... အား”

ညည်းသံလေး ထွက်လာပြီး သူ သတိရလာပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာချင်းကပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းထိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အလန့်တကြား တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ရာသက်ပန် ... သ ... သတိမေ့နေ ...

နေ”

စကားဟာ မဆုံးလိုက်ပါဘူး။ ရဲရဲနီနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ စူးစူးပါးပါး ကြည့်လာပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ဟာလည်း မြောက်တက်သွားလေရဲ့။

“ဖြန်း”

“ဟာ”

“အို”

ကျွန်တော့်ပါးတစ်ခြမ်းဟာ နာကျင်မှုနဲ့အတူ ထူပူသွားရတယ်။ ရုတ်တရက် မှင်တက်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေ အနားကို ဝိုင်းအုံလာပြီး ...

“ဟယ် ... မိပန် နင် သတိရပြီနော်”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဟိုတစ်ယောက်က နင့်ကို ဆင်းကယ်ပြီး သတိရအောင် လုပ်ပေးနေတာဟာ”

သူဟာ ဘာမှမလုပ်မိလိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ အနီးအနားက လူတွေကို ကြောင်စီစီလိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီး ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း မမြင်ဖူးသလို ကြည့်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှပြောမနေတော့ပါဘူး။ လုပ်သင့်တာတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အဲဒီနေရာက လှည့်ထွက်လာခဲ့တာပါပဲ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ကျွန်တော့်ပခုံးနှစ်ဖက်စလုံးကို သိုင်းဖက်လာတဲ့အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရတယ်။

တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်သိန်တဲ့အပြုံးပါးပါးတွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရသူတွေက ထူးကျော်နဲ့ မောင်ဦး။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပြိုင်တူ ခပ်မွေ့ ဖျစ်ညှစ်

လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့တင်းကျပ်နေတယ်။ ဘာ
စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောထွက်ခဲ့တာလည်း တကယ်ပါပဲ။

အခန်း (၂၃)

အဲဒီညနေက ကျွန်တော် အိမ်မပြန်ဖြစ်ဘူး။ သန်းဝင်းအောင်တို့
အိမ်ကိုပေါ့။ ဘာမှမသိချင် မခံစားချင်တော့လို့ အရက်ပြင်းတွေ မူးအောင်
သောက်ပြီး ဆိုင်မှာပဲ မှောက်သွားတယ်။

အိပ်ရာက နိုးလာတော့ ညဘက်တောင် ရောက်နေပြီ။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အနားမှာ ထူးကျော်နဲ့ မောင်ဦးတို့ကို တွေ့လိုက်
ရတယ်။

မောင်ဦးက ...

“မင်း ... မူးပြီး မှောက်သွားလို့ ငါ့အိမ်ကိုခေါ်လာပြီး သိပ်ထားတာ
ကွ”

ခေါင်းက တစ်ဆစ်ဆစ်ကိုက်နေလို့ ကျွန်တော် နားထင်ကို လက်နဲ့
ဖျပ်ညှစ်မိတယ်။ ပြီးမှ ...

“အေး ... အေးကွာ ... ကျေးဇူးပါပဲ”

အဲဒီတော့မှ ထူးကျော်က ...

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ဪ... မင်းအိပ်ပျော်နေတုန်းက ငါတို့နှစ်ယောက် ဟိုကောင်အိမ်ကို သွားလိုသေးတယ်ကွ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းဆန့်ဖြစ်သွားရတယ်။ ချက်ချင်းပဲ သတိရသွားပြီး ...

“ဟုတ်လား... ဟို... ဟို... ရာသက်ပန်ရော ကောင်းကောင်းနေကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းနေပြီလို့တော့ ပြောတာပဲ၊ ငါတို့နဲ့တော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သန်းဝင်းအောင်တို့လင်မယား ပြောလိုက်တာလေ”

“ဟင် ... သူတို့ ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“အေး ... နေ့လယ်ကပဲ ပြန်ရောက်တယ်ပြောတယ်”

“ဪ”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးပဲ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ပြန်ပြောစရာစကားမှ မရှိတော့တာပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာလို့ မောင်ဦးက သူ့အိမ်ဖုန်းကို သွားကိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဗညား ... မင်းဖုန်း သန်းဝင်းအောင်ဆက်တာ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချပြီး ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟဲလို”

“အေး ... ဗညားလား၊ ငါ့ပါ ... အေးကွာ၊ မင်းတို့ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ငါ အကုန်ကြားပြီးပါပြီ ခု ... မင်းကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာများလဲ”

“ခု ... ရာသက်ပန်က သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် မင်းကို အားနာပြီး

မိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အားနာရုံပဲတဲ့လား”

“မငေါ့စမ်းပါနဲ့ ဗညားရာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲကကိစ္စကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ပိုသိမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ... ရာသက်ပန်ဘက်ကလည်း လူကြားထဲမှာသို့ မှန်ထူပြီး လုပ်လိုက်မိတာလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ ... မင်းကို စောင်းပန်ချင်လို့တဲ့”

“ရပါတယ်ကွာ ... ပြီးသွားပြီပဲ”

ကျွန်တော် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြောလိုက်တော့ သန်းဝင်းအောင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံနဲ့ ...

“ဟေ့ကောင် ... မူမနေနဲ့၊ မနက်ဖြန်ညနေ ငါးနာရီလောက်သူ ရေနစ်ခဲ့တဲ့ ကန်ပေါင်နားမှာ မင်းကို စောင့်နေမယ်တဲ့ ... ဒါပဲ၊ မင်းသွားချင်ရင်လည်းသွား၊ မသွားလည်းနေ”

ပြောပြီး ဖုန်းချဖို့ ပြင်နေလို့ ကျွန်တော်က ကမန်းကတန်းပဲ ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ခဏလေး ... ခဏလေး”

“ဘာလဲပြော”

“ဪ ... ငါ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ... ငါ အိပ်တဲ့အခန်းထဲက ခေါင်းအုံးအောက်မှာ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ယူလာခဲ့ပါလို့ ရာသက်ပန်ကို ပြောပေးပါ ... ကြားလား”

“ကြားတယ် ... ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“အေး”

စကားအဆုံးမှာ ဖုန်းတကယ်ချသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေဟာ တလုပ်လုပ်ခုန်နေလေရဲ့။ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာသာပေး ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့နော်။

အဲဒီလို ထင်ထားခဲ့တယ်။

အဲဒီလို တကယ်ထင်ခဲ့မိတယ်။

အဲဒီလို တကယ်ထင်ခဲ့မိပေမယ့်လည်း ...

အနီး (၂၂)

ညနေခင်းက အလင်းသန့်သန့်နဲ့ တောက်ပနေတယ်။ တိမ်ဖြူတိမ်
ကွဲကွဲကလည်း ကောင်းကင်လွင်ပြင်မှာ လေဟာနီစီးနေလေရဲ့။ နေဝင်လု
ပြီး မကြာခင်မှာ ဆည်းဆာဟာ ကပိုကရိုနဲ့ ကောင်းကင်ရဲ့ အခင်းအကျင်း
ကို ခြုံရံသိမ်းပိုက်တော့မယ်။

ကန်ရေပြင်ဟာ ဆွံ့အနေသူလို ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ဆည်းဆာကို
အကြိုထောက်နေတဲ့ ကန်ပေါင်ရဲ့ တစ်နေရာမှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် ရပ်နေမိကြတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ တိုသတဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်နဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး မြည်ဟီးဆူညံလို့ပေါ့။

တိတ်ဆိတ်မှုကို အရင်ကျောခိုင်းလိုက်တာက သူ။ ကျွန်တော့်ရဲ့
နှစ်လှစွာသော ပင်လယ်ရေဘဝမလေးပေါ့။

“ကျွန်မ ... တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ် ဗညား”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး ရာသက်ပန်

ကို ချစ်တဲ့စိတ်က လွဲရင်ပေါ့”

သူ့မျက်နှာဟာ ဟိုးအရင် ကျွန်တော်ပြောတုန်းကလို တင်းမာမလာ
ပါဘူး။ မပွင့်တစ်ပွင့်လေး ပြုံးရင်း မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။

ပြီးတော့ ...

“ဪ ... ဗညား ဒီမှာ ရှင် ယူလာခိုင်းတဲ့စာရွက်ခေါက်လေး
လေ ... ရော့”

ကျွန်တော် လှမ်းမယူဘဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ ... ရာသက်ပန်း အဲဒါ ရာသက်ပန်းသိချင်နေ
တယ်ဆိုတဲ့ ... အဲ ... အဘိုးကို ကျွန်တော် ဦးနှောက်စားထားတဲ့ နောက်
ဆုံး ကာတွန်းပုံလေးပါ။ ရှေ့က သုံးပုံကို ရာသက်ပန်း မြင်ဖူးပြီးသား
ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ပြီးရင် ... အဘိုးကို ပေးလိုက်ဦးနော်”

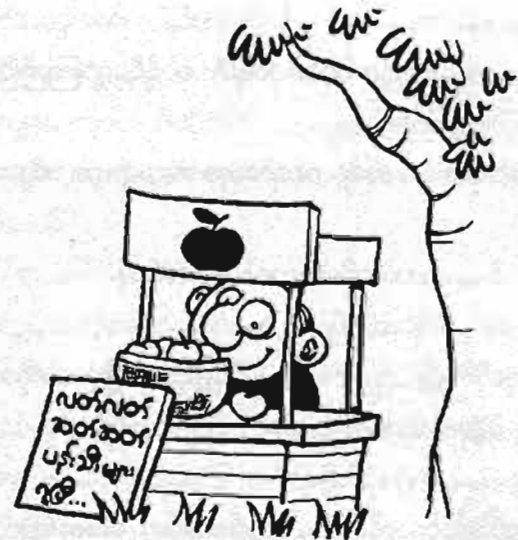
“အင်း”

ပြောရင်း စာရွက်ခေါက်ကလေးကို သူ ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ပြီး
သဘောကျသလို တခစ်ခစ် ရယ်နေလေရဲ့။

တကယ်လည်း အဲဒီပုံလေးက ကလေးအတွေးလို ဖြစ်နေပေမယ့်
ရယ်စရာကောင်းပါတယ်။ အတွေးလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။

ပန်းသီးကြွေကျတာကိုကြည့်ပြီး ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့ ဆွဲငင်အားကို
သိသွားခဲ့တဲ့ နယူတန်ကို လှောင်ထားတဲ့ပုံလေးပါ။

ဘာလဲဆိုတော့ ... ရှေ့က ပုံလေးတွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရင်
ပရိသတ်ကြီးလည်း ပြုံးမိမှာပါ။

အတန်ကြာအောင် ရယ်နေပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလို သူ အရယ်ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်တဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဆုံးရှုံးဝမ်းနည်းမှုတွေ ပျော်ဝင်ပိကျနေသလိုပါပဲ။

ပြီး ... တိုးယဲ့ယဲ့လေသံလေးနဲ့ စကားဆိုလာတယ်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ထပ် ပြောရဦးမယ် ... ဗညား”

“ဗျာ ... ဘာ ... အာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သူမဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဘက်ဆီ ခပ်ရီရီမျှော်ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“အင်းလေ ... အချိန်တန်ခိုင်တော့ အရာရာဟာ အသားကျသွားမှာပါ”

“ဟင် ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ရာသက်ပန်”

သူ လျော့ရဲရဲလေး ပြုံးတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဗညား။ ကျွန်မ ဒီမြို့ကို လာခဲ့တယ်ဆိုတာ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ခရီးထွက်လာတာပဲ”

“ဗျာ ... ဒါ ... ဒါဆိုရင်”

“ဗညားထင်သလိုပါပဲ ... ကျွန်မအိမ်က ပေးစားတဲ့သူကို မယူချင်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူနဲ့ မယူခင် ဒီတစ်လလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေဆိုပြီး ထွက်လာတာပါ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်မ မိဘတွေ ဒီကို ပြန်လာခေါ်တော့မယ်၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ အဲဒီလူနဲ့ ... လက် ... လက်ထပ်ရ”

“တော် ... တော်ပါတော့ ရာသက်ပန်ရယ်၊ ဒါဆို ... ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်တွေကရော ဒီရေကန်ထဲမှာ အပြီးပိုင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရမှာလား”

ကျွန်တော် ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ အော်ပြောလိုက်မိတယ်။

“မသိတော့ပါဘူး ဗညားရယ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်မ မနေ့ကပဲ ဆသွားရင်ပြီးရော၊ တကယ်ကို သေချင်နေလို့ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့တာ”

“အို”

ကျွန်တော် အလန့်တကြား ရေရွတ်မိလိုက်တယ်။ ဒါ ... ဒါဆို ရာသက်ပန်က သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံခဲ့တာပေါ့။

အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ သူက ...

“ဒါပေမဲ့ ... ရှင့်ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မ မသေခဲ့ဘူး၊ ပြီး ... ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘာမှမသိလိုက်ဘဲ သေသွားတာထက် တခြားတစ်နေရာမှာ ကျွန်မချစ်တဲ့သူကို လွမ်းနေခွင့်လေး ရနေတာနဲ့တင် ကျေနပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ရာသက်ပန်ရယ်”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံအဆုံးမှာ သူ ဖြည်းဖြည်းလေးလှည့်ထွက်သွားတယ်။ ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်ပြီး ကျွန်တော် ရပ်နေမိတုန်းပဲ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ဘဝစာလုံး သိမ်းထားရမယ့် စကားကို ဆိုလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မလည်း ... ရှင့်ကိုချစ်၊ ချစ်မိခဲ့ပါတယ် ဗညား။ ဒါပေမဲ့ ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ ကံကြမ္မာအတွက် တောင်းပန်ရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

သူမဟာ တိမ်တိုက်လေးတစ်ခုလို ကျွန်တော့်အပါးက လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဘာကျန်နေသေးလဲ။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလို့ မျက်ရည်မကျလာမယ့်လည်း

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ငိုနေမိပါပြီ။

ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ် ကိုက်ထားရုံကလွဲပြီး ဘာမှတတ်နိုင်ပြီးမှာ
လဲ ကောင်မလေးရေ။

ဒီထက်ဝေးဖို့ဆိုတာ ထပ်မဝေးတော့ပါဘူး။

အနု (၂၃)

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းမှာ သူ့မိဘတွေလာခေါ်လို့ ရာသက်ပန်
ပြန်သွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားပြီးတော့
နှုတ်ဆက်ဖြစ်လိုက်ဘူး။ နှုတ်ဆက်ဖို့အင်အားလည်း ရင်ထဲမှာ မရှိတာ
အမှန်ပါ။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကတော့ သာမန်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။
ရိုးရိုးလေးဝေးနေရုံကလွဲပြီး ဘာမှတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကံကြမ္မာဇာတ်
ညွှန်းအရ ရေစက်က ဒီလောက်ပဲ ပါလာတယ်ထင်ပါရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေစကားတစ်ခွန်း
ကြားခဲ့ရလို့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ သူ့အသက်ကို ကယ်ခွင့်ရခဲ့တာက
လည်း ဘဝမှာ အမြဲချို့မြိန်တုန်ခါနေမယ့် ဗီတီပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကလည်း စိတ်မကောင်းကြဘူး။ သန်းဝင်း
အောင်မိန်းမ ကြုံကြုံခိုင်ဆိုရင် ...

“ဗညား... နင် မိပန်ရှိနေမယ့် ရန်ကုန်လိပ်စာ ယူသွားဦးမလား”

ကျွန်တော် ပြုံးရင်း ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ လိုမှ မလိုအပ်တော့တာပဲ။ ချစ်သူက သူ မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခမီးစဉ်ကို ပြောပြသွားပြီးပြီလေ။ သူ့ကို တစ်သက်စာ ချစ်နေခွင့်ရနေမယ့် အချစ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ နေခဲ့ရဲပါတယ်။ ကြေလည်း ကြေကွဲရဲပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့...

ကျွန်တော့်အလွမ်းတွေ ကျောပိုးပြီး မြို့ကလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

အခန်း (၂၄)

“ဗညား... မင်း နောက်နှစ် သင်္ကြန်ကျရင်လည်း လာခဲ့ပါလား ကွာ၊ ငါတို့ မျှော်နေပါမယ်”

“အင်း... လာဖြစ်မှာပါ။ ငါ့ဘဝရဲ့တစ်သက်စာအမှတ်တရတွေ မြှုပ်နှံထားတဲ့ ဒီမြို့လေးကို ပြန်လာဖြစ်မှာပါ”

မနှစ်က ကျွန်တော် မြို့ကလေးက ပြန်လာခါနီးမှာ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်နေမိတယ်။ ဪ... တစ်နှစ်တောင် ပြည့်တော့မှာပဲ။

ဒီအချိန်ဆို ရာသက်ပန်တစ်ယောက်လည်း ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ အသား ကျနေလောက်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အလွမ်းတွေ တနင့်တပိုးနဲ့ ဘယ်နှုတ်သီအထိ ခမီးဆက်နေရမယ့် မသိသေးပါဘူး။

ဒီကြားကာလတွေမှာ အိမ်က အလုပ်တွေထဲမှာပဲ စိတ်နှုန်းထားမိတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် အရင်လိုမတွေ့ဖြစ်ဘူး။ အားလုံးကိုတော့

ပြောပြဖြစ်တယ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်း ချစ်ခဲ့ရပြီး ချက်ချင်းသေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကိုပေါ့။

“ဒါဆို ... မင်း တစ်သက်လုံး ရည်းစားမထားတော့ဘူးလား”

အဲဒီလိုမေးလာတိုင်း ကျွန်တော် အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါခဲ့တာချည်းပဲ။ ချစ်သူ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အပေါ် ကျွန်တော် သစ္စာရှိနေဆဲပါ။ ရူးတယ်လို့ သတ်မှတ်ကြရလည်း ဘာမှပြန်မပြောလိုပါဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာဖို့ အရေးကြီးတယ်မလား။ ကျွန်တော့်စိတ်ဝိညာဉ်နှလုံးသားမှာ သူ ပူးကပ်နေသရွေ့တော့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထပ်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ နောက်ဆုံး အိမ်ကမိဘတွေ ပေးစားဖို့ စီစဉ်တာကိုလည်း ခေါင်းမာမာနဲ့ ငြင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။

မြို့ကလေးက ပြန်လာပြီး ကျွန်တော် အတော်လေး တည်ငြိမ်သွားတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိတယ်။ ပိုပြီးထူးခြားတာက အရင်လို စချင်၊ နောက်ချင်စိတ်တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို အရူးလုပ်ချင်စိတ်တွေ မရှိတော့တာပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ အလွမ်းတွေ အစားထိုးဝင်ရောက်လာလို့ ထင်ပါရဲ့။

တွေးရင်းနဲ့သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချမိတယ်။ ပြီး ... ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြကွဒိန်ကို ကြည့်မိလိုက်တယ်။

ဘုရားရေ ...။ ဒီနေ့ မတ်လသုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့ပါလား။ ဒါဆို ... မနက်ဖြန်က ...။

နိဂုံး

(သို့)

ဧပြီထ (၁) ရက်နေ့
မနက် (၅) နာရီတိတိ

မွေးနေ့မနက်မှာ ကျွန်တော် မေမေကို ဦးအရင်ချလိုက်ပါတယ်။
မေမေ့ရဲ့ဆုပေးသံအဆုံးမှာပဲ ကျွန်တော် ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်ကို သိုင်း
လွယ်လိုက်တယ်။ ပါဝါပိတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ဖုန်းလေးကိုတောင် ကြည့်
ပြီး ပြုံးမိသေးရဲ့။

မနှစ်ကအထိ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဒီအချိန်ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေကို
အရှူးလုပ်နေကြပါ။ ဒီနေ့က ပေရယ်ဖူး(လ်)နေ့လေ။

ခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အလွမ်းရှုပ်ကြွင်းရှိတဲ့မြို့ကလေးဆီ ခရီးနှင်
ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

အဝေးပြေးကားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံဘေးက နေရာ
လွတ်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို ပိုသတိရလာမိသေးရဲ့။ မနှစ်တုန်းကတော့ ဒီနေရာ
မျိုး ဒီအချိန်မျိုးမှာ သူနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာ။ အဲဒီဂျစ်ကန်ကန် ကောင်မလေးနဲ့ စ
ပတ်သက်ခဲ့တာ။ သူနဲ့ဆုံစဉ်ဆုံရတာတွေကို ရှုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလို ကျွန်

တော် ပြန်မြင်ယောင်နေမိတယ်။

အတိတ်က အရိပ်တွေကို အတင်းမောင်းထုတ်ပြီး ကျွန်တော်
သက်ပြင်းချမိတယ်။ ကားသီစလိမ့်တာနဲ့ ကျွန်တော် မျက်လုံးကို အသာမှိတ်
ထားလိုက်မိပါတော့တယ်။

ဘယ်လောက်တောင် အိပ်ပျော်သွားလည်း မသိဘူး။ ဆူညံညံလူ
သံတွေကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပွတ်ပြီး ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။ မနက်စာ
ထမင်းစားဖို့ ရပ်ပေးတဲ့နေရာဆိုတာကိုလည်း တစ်ခါတည်း သိလိုက်ပါတယ်။

မနှစ်ကလာတုန်းကလိုတော့ ကျွန်တော်အောက်ဆင်းပြီး မစားဖြစ်
ဘူး။ အိမ်ကယူလာတဲ့ ပေါင်မုန့်ကိုပဲ ရေသန့်နဲ့ မျောချလိုက်တယ်။ ဗိုက်
ပြည့်သွားရင်လည်း ပြီးတာပဲ။ ပြီးတော့ သက်သောင့်သက်သာထိုင်နေ
လိုက်တယ်။

အတော်လေးကြာတော့ စားသောက်ပြီးတဲ့လူတွေတောင် ကားပေါ်
ပြန်တက်လာကြပြီ။ ကားကိုလည်း စက်ပြန်နှိုးပြီး ကားစပယ်ယာက ခရီး
သည်တွေ ကျန်မှာစိုးလို့ အော်ဟစ်မေးနေပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဒီမှာ ... ကျွန်မက ဒီဘက်ခုံကို ဝယ်ထားတာရှင့်၊ ခေါင်းနည်း
နည်းမူးတတ်လို့ နေရာချင်း လဲပေးလို့ရမလား”

“ဟင်”

အသံကြောင့် မော့ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော့်နလုံးသွေးတွေ ရပ်ခဲ
သွားမတတ်ပဲ။ ဘုရားရေ ... ဒါဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလား။ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ။

ကျွန်တော် ကြည့်ရင်း အံ့သြတုန်လှုပ်စွာနဲ့ပဲ ...

“ရာ ... ရာသက်ပန် ... မင်းက ဘယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီ
ကားပေါ် ရောက် ... ရောက်”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးခင်မှာပဲ သူက မထီတရီအကြည့်လေးနဲ့-
“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နေရာလဲပေးမှာလား၊ မလဲပေးဘူးလား”

“ဟာ ... လဲပေးမှာပေါ့”

ကျွန်တော် ကပျာကယာထပြီး နေရာဖယ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက ပြတင်းပေါက်နားက ကျွန်တော့်နေရာမှာ ခပ်တည်တည်လေး ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ကောက်ရလိုက်တဲ့ သူ့ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကြောင့် ချင်ချင်ပဲ ရင်တွေခုန်လာရတယ်။

ကျွန်တော်က ...

“ရာ ... ရာသက်ပန် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဟင်”

သူက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“မိခိုင်တို့ဆီကိုပေါ့ ... ရှင်ရော”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကဲ့ပဲလေ၊ ခုလို ပြန်ဆုံရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား ပြောစရာစကား မရှိသလို ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော် ဘက်ဆက်ပြောရမလဲ၊ ဘာမေးရမလဲ၊ သူ့ကျန်းမာရေးလား၊ သူ့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းလား။ အို ...။

တစ်ခုခုတော့ ပြောမှပဲဆိုပြီး ...

“ရာသက်ပန်”

“ဗညား”

ခေါ်သံနှစ်ခုဟာ ပြိုင်တူထွက်သွားတယ်။ သူက ပြုံးတုံ့တုံ့နဲ့ ကြည့်လာပြီး ...

“ဗညားပဲ အရင်ပြောပါ”

ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ရာသက်ပန်ပဲ အရင်ပြောပါ၊ လေဒီဖတ်(စ်)လေ”

“အာ ... ဗညားကလည်း လုပ်တော့မယ်”

အရယ်စွက်နေတဲ့ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရယ်မိတယ်။ အတိတ်ကို သတိရသွားတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို သတိလွှတ်ပေးနေမိတယ်။ အရင်လို ကြည်စင်လှပနေပေမယ့်လည်း ခုချိန်မှာ ခုလို ကြည့်သင့်တော့မှန်းသိလို့ ကျွန်တော် အကြည့်ကို ရှုပ်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

သူ့ဆီက သက်ပြင်းပါးပါးချသံနဲ့အတူ ...

“ဗညား ... ရှင် မနှစ်က ပြန်လာတော့ မိခိုင်ဆီက ကျွန်မလိပ်စာကို ဘာလို့မယူခဲ့တာလဲ”

မထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်အမ်းသွားရတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်မိရင်း ...

“ယူလာချင်တာပေါ့ ရာသက်ပန်ရယ်၊ တွေ့လည်း တွေ့ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရာသက်ပန် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

သူ ခေါင်းငုံ့မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။ ပြီး ...

“ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မကတော့ ကိုသန်းဝင်းအောင်ဆီကတစ်ဆင့် ဖုန်းနံပါတ်တွေတောင်းပြီး ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေဆီကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်တယ်”

“ဗျာ ... ဘယ်သူတွေဆီလဲ၊ ဘာအတွက်ဆက်တာလဲ”

“ဘယ်သူတွေဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင့်သူငယ်ချင်း ကိုတင်လတ်တို့၊ ကိုကျော်ကြီးတို့ဆီကိုပေါ့၊ ဆက်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ရှင့်အကြောင်းတွေကို စုံစမ်းတာ”

“ဗျာ”

အံ့သြမှုတွေဟာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွေးရတနာပဲ။ ကားပြတင်းပေါက်ကနေတစ်ဆင့် ပြေးနေတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော် ကြောမို့ကြည့်နေမိတယ်။

ဒါတွေကို ကျွန်တော် တစ်ခုမှမသိခဲ့ရပါလား။ ဟိုကောင်တွေက ကော ဘာဖြစ်လို့ မပြောကြတာလဲ။ အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်တယ်။ သူကပဲ ဆက်ပြောလာသေးရဲ့။

“ပြီးတော့လေ ... ကျွန်မတို့ ခြို့ကလေးမှာရှိတုန်းက မိခင်လင်မယားက ရန်ကုန်ကို လာခဲ့တာတဲ့”

“ဒါဆို ... သူ့အဖေဆုံးတယ်ဆိုတာက”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ ကိုသန်းဝင်းအောင်အဖေဆုံးတာက လေးငါးနှစ်လောက် ရှိပြီတဲ့လေ”

“ဟာဗျာ ... ဒါဆို ဒီကောင်တွေ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

သူ့မျက်နှာလေးဟာ သွေးရောင်သန်းသွားတယ်။ ပြီးမှ အသံတိမ်တိမ်ကလေးနဲ့ ...

“သူများတွေ အရူးလုပ်ခဲ့တဲ့ ရှင်ကို ပြန်အရူးလုပ်ချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်မနဲ့ ရှင်ကို ...”

သူ့စကားသံလေးဟာ ဆက်မပြောရဲတော့သလို ပြတ်တောက်သွားတယ်။ ဆက်စပ်စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဝမ်းသာစိတ်တွေဟာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်လာရတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိပြီး ...

“ဒါ ... ဒါဆို ရာသက်ပန် ခု ဒီမြို့ကို လာတာက ...”

သူက ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲပြီး တစ်လုံးချင်းပြန်ပြောလာတယ်။

“မိခင်တို့ကို ဖိတ်စာလာပေးတာပါ ... ဗညား”

“ဗျာ ... ဒါ ... ဒါဆို”

မိုဝေဝေကြည့်လာရင်း သူ ခေါင်အသာညှိတ်ပါတယ်။ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ရလဒ်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် ရူးတော့မယ်ထင်တာပဲ ဗျာ။ ရာသက်ပန်ရယ်လို့ မချီတင်ကဲရေရွတ်ရင်း တရှိက်နှင့်နှင့် ကြည့်နေမိတော့တယ်။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုမှ ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့်များ နှစ်ခါတောင် သေမိန့်ချလိုက်လဲ မသိဘူးနော်။ ခုတော့ အနာကျက်စ ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ ထွက်နေရပြီ။

ကျွန်တော် ဖွန်းကျပ်နာကျင်နေချိန်မှာပဲ သူက လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲက ဖိတ်စာလေးတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလာပြီး ...

“ရော့ ... ဗညားကိုပါ တစ်ခါတည်း ဖိတ်တယ်နော်၊ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့”

ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ နှလုံးသားကို သွားလက်ဖွဲ့ရမယ့် အခမ်းအနားတစ်ခုပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့များ ခုချိန်ကျမှ မတ်လာဆောင်တာလဲလို့ အကျယ်ကြီး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက ...

“ဖိတ်စာကို ဖွင့်ကြည့်ဦးလေ ... ဗညား”

ရက်စက်လိုက်တာ ရာသက်ပန်။ မင်း ငါ့ကို ဒီနေရာမှာများ အဆုံး ဖိရင်နေတာလားကွာ။

တနံ့နံ့စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် ဖိတ်စာလေးကို တုန်တုန်ယင်ယင် ဖွင့်ဖတ်မိတယ်။

“ဟာ”

ရှေးတော့မယ်။ ကျွန်တော် တကယ်ရှေးတော့မယ်။ ဒါ မင်္ဂလာဆောင်
 ဖိတ်စာမဟုတ်ဘူး။ သူညီမလေး ‘ဆုတောင်းပြည့်’ ရဲ့မွေးနေ့ဖိတ်စာလေးပါ။
 ကျွန်တော် ဝမ်းသာစိတ်တွေနဲ့အတူ သူ့ကိုကြည့်ရင်း...
 “ရာ... ရာသက်ပန်... ဒါ... ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ”
 “အရှေးလုပ်တာလေ ဗညားရဲ့၊ ဒီနေ့ ပေရယ်ဖူး(လ်)ဆိုတာ မေ့နေ
 ပြီလား”

“အို”
 ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်ခါခါ ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ...
 “အဲ... အဲဒါဆို ရာသက်ပန်က ခုထိ လက်... လက်မထပ်”
 စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သူက ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်က
 လေးနဲ့ လာပိတ်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... အချိန်တိုတိုလေးမှာ ကျွန်မချစ်ခဲ့ရတဲ့ ရှင့်ကို
 ကျွန်မအပေါ်မှာ သစ္စာရှိပါ့မလားလို့ တစ်နှစ်လုံး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ”
 “ဟာကွာ”

ကျွန်တော် မချင်မရဲကြီး ရေရွတ်မိပြီးမှ ပြီးပြည့်စုံအောင် ဝမ်းသာစို့
 သတိရသွားတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ... ငါကလို့ အော်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့က ကားထိုင်ခုံနောက်
 မှီကို အားရပါးရ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

‘ဖုန်း!’

‘ဂုန်း!’

“အောင်မလေး... ဗျ”

အသံတွေဟာ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာတာပါ။ ကျွန်တော့်နောက်
 က ထိုးလိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ရှေ့ခုံက ခရီးသည်ဟာ အော်ပြီး ရှေ့ကို

ပိုက်ဆင်းသွားလေရဲ့။ ချက်ချင်းပဲ ကုန်းကွကွနဲ့ ထလာပြီး...

“ဘယ်ကောင်လဲကွ... ငါနောက်ဘက်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးတာ”

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အသံကြီးကြောင့် ကားလည်း တုံ့ခနဲ ရပ်
 ဆွားပြီး တခြားခရီးသည်တွေပါ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထ,ရပ်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်... ကျွန်တော်ပါ ဦးလေး”

“ဘာကွ... မင်းက ရန်စတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူး ကန်တော့နော်၊ ဒီမှာ ခုမှ ပြန်တွေ့ရ
 တဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးဆိုလို့ ပျော်ပြီး လုပ်မိသွား
 တာပါ”

အဲဒီတော့မှ အဘိုးကြီးက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ရှူးရှူးရှားရှား
 နဲ့...

“ဘာကောင်လဲကွ... အဲဒီလောက် ပျော်ရင်လည်း မင်းကောင်
 မလေးကို ထိုး၊ အဲလေ... လေထဲကို ထိုးပါလားကွ”

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် ခရီးသည်တွေ ဝိုင်းရယ်ကြတော့တယ်။

အဲဒီတော့မှ စပယ်ယာလေးက အသံဝါဝါကြီးနဲ့...

“ကဲ... ဆရာရေ... မောင်း... မောင်းတော့၊ ဘာမှ မဟုတ်
 ဘူး၊ အတွဲတစ်တွဲ ပြန်ပေါင်းထုပ်ကြတာဗျ”

ကားဟာ ဂူခနဲပြန်မောင်းထွက်သွားပါတယ်။ ခုံမှာပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်
 တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူက မျက်နှာနီဝါးဝါးနဲ့ ခါးကြောကို လိမ်ဆွဲရင်း-

“လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ တစ်လောကလုံး သိသွားအောင်
 အင်တာနက်ပေါ် တင်လိုက်ပါတော့လား”

“အား! နာတယ် ခွေးမလေးရဲ့”

ကျွန်တော် မရှက်နိုင်တော့ဘဲ အကျယ်ကြီး ထင်အော်မိလိုက်တယ်။
အရှက်သည်းနေတဲ့ ချစ်သူကိုလည်း ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်မိတယ်။

ခုတော့လည်း ပေရယ်ဖူး(လ်) နဲ့ ရူးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အရာ
ရာဟာ ခမ်းခမ်းနားနားကို လှနေပါတော့တယ်။

ရင်ခွင်ထဲက ချစ်သူကလည်း သူ့တစ်ဘဝစာအတွက် စောင့်စား
ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေကို လွမ်းတနင့်နင့်လေး ပြန်ပြောရင်း ...

ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ရက်မှ မေ့လို့မရခဲ့တဲ့ ချစ်သူအကြောင်း
ကို စာလုံးတွေ ပြန်ပေါင်းပြရင်း ...

ခု ကျွန်တော်တို့ သွားနေကြတဲ့ မြို့ကလေးမှာရှိနေမယ့် အနာကတ်
အိပ်မက်တွေကို မှန်းရီရင်ခုန်ရင်း ...

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ရာသက်ပန်ပရိုဂရမ်တွေကို နှစ်ဦးသေဘာတူ
နှလုံးသားပေါ်မှာ ရေးဆွဲရင်း ...

ကဲ ... ပြီးပြီလေ ... ပရိသတ်။

လေးစားစွာ

၁၃၇၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၁ ရက်
ဥနေ ၅ နာရီ ၂၈ မိနစ်

ကျွန်တော့်ပရိသတ်နဲ့ ကျွန်တော်

အထက်က စကားအတိုင်း ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ပရိသတ်နဲ့
အစီအစဉ်လေးတစ်ခု လုပ်ချင်ပါတယ်။ နွေးနွေးထွေးထွေးပေါ့။ ဒီနေရာမှာ
ကြိုပြောပါရစေ။ ဒီကိစ္စဟာ ဉာဏ်စမ်းမဟုတ်သလို ပဟောဦတစ်ခုလည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ (အဲဒီကိစ္စတွေက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း 'လူနေ' တို့ဆိုရင်
(ဝါသနာပါပါတယ်) ခု ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော် (၂၀၁၀)
တုန်းက အချစ်ဂျာနယ်မှာ ရေးသားခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အကြောင်းပါ။

အဲဒီဝတ္ထုတိုလေးမှာ မင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ မင်းသမီးသုံးယောက်
ပါပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီဝတ္ထုကို လုံးဝအဆုံးသတ်လိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး
မဟုတ်ဘဲ စာဖတ်သူဘက်က ကြိုက်သလို ခံစားဆုံးဖြတ်လို့ရအောင် ရေးခဲ့
ပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ရင် သိမှာပါ။

ခု အဲဒီဝတ္ထုလေးကို ပြန်ဖတ်ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော် အတွေး
တစ်ခုထင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စာမရေးခင် စာဖတ်သူဘဝတုန်းက
အဆုံးသတ်မကြိုက်တဲ့ ဝတ္ထုဖတ်လမ်းတွေဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်
ကြိုက်သလို ပုံဖော်မိတတ်ကြတယ်လေ။ ခုလည်း ဒီဝတ္ထုတိုလေးရဲ့ အဆုံး
သတ်မှာ မင်းသားက ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်သင့်သလဲဆိုတာ ပရိသတ်ကြီး
ဆီက သိချင်ပါတယ်။

ထပ်ပြောပါမယ်။ ဒါဟာ ပဟေဠိ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ပရိသတ်ကြီးဘက်က ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်လို့ရပါတယ်။ အဲ... ဘာကြောင့် ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်သင့်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ် ကျွန်တော်ဆီ စာရေးပြီး ပို့လို့ရပါတယ်။ မှားတယ်၊ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေမရှိဘူး။ ပရိသတ်ကြီးဆီက ခံစားချက်အမျိုးမျိုးကို သိချင်တဲ့ သဘောသက်သက်ပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က တုံ့ပြန်မှုအနေနဲ့ အရင်ဆုံးရောက်လာတဲ့ စာအစောင်သုံးဆယ်အတွက် မေတ္တာလက်ဆောင် ပြန်ပို့လိုက်ပါမယ်။

အဲဒါကြောင့် “ကျွန်တော်နှင့်မီးတောင်ပျိုများ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးကို ဖတ်ပြီး ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ခံစားဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်ရေးပို့လိုက်ပါလို့ ပြောပါရစေ။ ပရိသတ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဆွေးဆွေးနွေးနွေးဝေဖန်တဲ့သဘောပေါ့။

တစ်ခါတလေကျရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်ပရိသတ်ဆီက ဝေဖန်အကြံပေးတဲ့အသံအမျိုးမျိုး ကြားချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့လုံးချင်း ဝတ္ထုတွေကို ဝေဖန်အကြံပေးတာမျိုးကိုလည်း ကြိုဆိုလျက်ပါ။

အားလုံးကို ကျေးဇူးအထူးဖြင့်
ကျွန်တော်

မိုးမိုးဝင်း

နုနပ်စ်ကြယ်စာလေ

အမှတ် (၁၈၂) ၃၁-လမ်း၊ ယန်ဘဲတန်းမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

ရန်-၀၉-၇၃၀၅၁၆၆၄

ကျွန်တော်နှင့်မီးတောင်ပျိုများ

မီးတောင် (၁)

လရိပ်ကွဲကွဲအောက်က ညဟာ မိုးမြူတွေနဲ့ ဝေ့တူနေတယ်။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ခါတိုင်းလို ကားမပါလာပေမယ့် ဒီလမ်းအတိုင်းလျှောက်ရင် အိမ်ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတဲ့အသိကတော့ ကပ်နေသေးတယ်။ ဒီအချိန်ဟာ လူကောင်းတွေ အိမ်ပြန်ချိန်မဟုတ်ဘူးလို့ လူကြီးတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် လက်ရှိမငြင်းနိုင်ပြန်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်သွေးထဲမှာ အခါးရည်တွေ ရာခိုင်နှုန်းများများ စီးဝင်နေလို့ပဲ။ ခြေလှမ်းကို မှန်အောင် ထိန်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့်နားထဲကို ပွဲတော်ရဲ့ချော့မြှူသံတွေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုးဝင်လာတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ကောက်ကျွေယိမ်းတိုးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပွဲတော်ဆီ ခြေချော်သွားလေရဲ့။ ရောင်စုံမီးတွေနဲ့ လူရောင်စုံတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ထူးဆတ်မထားချင်တော့ဘူး။ လွတ်လပ်မှုဆိုတာ အခွင့်အခါကြို

နုနပ်စ်ကြယ်စာလေ

မှ ပြည်ဝလံ့ပယ်စွာ ခံစားရတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေဟာ တစ်ခုခုပူးကပ်ခံထားရသလို ပွဲတော်နဲ့တစ်ထပ်တည်း ကျနေတော့တယ်။

ပွဲတော်ရဲ့ တေးတဝေဝေကြား မြှုပ်နှံလုဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော့် ကိုယ်လုံး ရုန်းကြွသွားရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်း ခေါ်လိုက်သလိုပဲ။ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနာမည်က အဲဒီတစ်ယောက် တည်းကပဲ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့နာမည်။ လှမ်းကြည့်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နီဝေဝေစိတ်ဟာ မြို့ကလေးတစ်မြို့ဆီ ရောက်ရှိသွားပါတော့တယ်။

မိသူ ...။ ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံမှာ ကျောင်းသွားဖော်လေးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတယ်။ လုံးဝမမှားဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်လယ်ငယ်ငယ်မှာ ရွက်လွင့်ဖူးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး။ ကျွန်တော် သူ့ကို အရမ်းချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း တစ်မြို့တစ်ပြင်တွေဆီကို မိဘတွေရဲ့ခရီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒဏ္ဍာရီဆန်ခဲ့ကြတယ်။ ပုံပြင်ဟောင်းဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ လူပြောများနေတဲ့ အချစ်ဦးဆိုတာ ထင်ပါရဲ့။

မိသူ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရှိနေတာလဲ။ ကျွန်တော် အသက်ရှူတွေ မြန်လာတယ်။ မိသူရဲ့ပုံစံက ဒီပွဲတော်ရဲ့ နတ်သမီးလား။ ဖွဟဲ့၊ ဒီကံတရားလွဲပါစေ။ သူ့ဘေးနားက ယောက်ျားဖော်တစ်ယောက်ကို တီးတိုးပြောပြီး မိသူ ကျွန်တော့်နားကို ရောက်လာတယ်။ တရှိုက်နင့်နင့် ကြည့်မိ။ ကျွန်တော် နူးညံ့နာကျင်နေပါတော့တယ်။

“ဟုတ်တယ် ဖိုးအောင်၊ ငါ ... ငါလေ”

“တော်တော့ မိသူ၊ ငါ ထပ်မကြားရပါစေနဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ဒါ အမှန်တရားပဲ ဖိုးအောင်၊ ဘဝဆိုတာကို ငါ မယုံတော့ဘူး။ ငါ ကြောက်လာပြီ၊ မေမေဆုံးသွားတာလည်း ကြာပြီ၊ ဖေဖေလည်း အရက်စွဲနေပြီ၊ ငါပိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ငါ့မောင်လေး၊ ငါ့ညီမလေး

အတွက် ငါ့စိတ်၊ ငါ့ခန္ဓာ ...”

“အား ... မပြောနဲ့၊ မပြောပါနဲ့ မိသူရယ်၊ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ချစ်သူပဲ”

“ငါ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ ဖိုးအောင်”

“လာ ... ငါတို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလို နင် ငါ့ကို ဆုံးမဦးနော် မိသူ”

ပွဲတော်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်ခဲ့ပါတယ်။ မိုးမြူတွေ မသဲမကွဲနဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာလည်း ထုံကျင်လာလေရဲ့။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မှာလဲ။ ကျွန်တော့်ရှေ့က မီးတောင်တစ်ခုလုံးဟာ ပေါက်ကွဲတော့မယ်။ ရော်ရည်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလာမယ့် မျက်ရည်တွေကို ကျွန်တော် မမြင်ရက်ဘူး။

ကျွန်တော့်ပခုံးကို နွဲ့မိရင်း မိသူ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။ သူ့ရဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို ကျွန်တော် ရိုက်မချိုးရက်ဘူး။ ဘဝ၊ ငွေ၊ အနာဂတ်၊ မိသူ နင် မပေါက်ကွဲလိုက်ပါနဲ့။ ပွဲတော်ရဲ့ခေါင်မိုးဟာ နင် ခိုလှုံစရာဒေသမှ မဟုတ်တာ မိသူရယ်။

မီးတောင် (၂)

“လူကြီးတွေ စီစဉ်တာဆိုပေမယ့် ငါ လက်ခံလိုက်တယ် အောင်အောင်၊ အဲဒါ မင်းအပေါ်မှာ မမ သံယောဓဉ်ရှိလို့ပဲ၊ မင်းလည်း မမလိုပဲလို့ ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်လက်ကိုင်ဖုန်းဟာ လွတ်ကျမတတ်ပါ။ မမနန္ဒာဆီက ဒီလိုစကားကြားရမယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ လှသလောက် ထက်မြက်တဲ့ မမနန္ဒာ။ သူ့ရဲ့အတွဲတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မလွန်ဆန်နိုင်ပြန်ဘူး။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ အို ... အားလုံးပါပဲ။ မမနန္ဒာတို့ ကျေးဇူးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို မတ်မိုးပေးခဲ့တာ။

ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ...။ ဒါမှမဟုတ် မမနန္ဒာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အရမ်းထက်မြက်သလောက် ထိရှလွယ်တဲ့ သူ့အတွင်းစိတ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမျက်စိမှိတ်ထားနိုင်မှာလဲ။ မီးတောင်တစ်လုံးဟာ ပေါက်ကွဲဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြန်လေရဲ့။

“မမနန္ဒာရယ် ... ကျွန်တော်လေ”
မိသူ ... ငါ ပြောချင်တာက
(ကျွန်တော် ချီလဲ့နဲ့ ချိန်းထားတာကို သတိရလာတယ်။)

မီးတောင် (၃)

ငြိမ်တိုးသဲ့နေတဲ့ ကန်ချောင်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့ချီလဲ့ကြားမှာ ဆူညံမြည်ဟီးနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ချီလဲ့ဟာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစိတ်ထားလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့သူ ချစ်သူတော်ခဲ့တာ ဘာထုထည်ကိုမှ မျှော်လင့်လို့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို ဘာအကြောင်းပြချက်တွေမှမပါဘဲ နှစ်ဦးသဘောတူ ရွေးချယ်ရင်ခန့်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝေယျာဝစ္စတွေ နည်းပါးလွန်း

တယ်။ ချီလဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရစ်ပတ်ဖို့ ဘာအင်အားမှ မသုံးစွဲခဲ့မှန်း ကျွန်တော် ယုံတယ်။ အပြေးချင်း မီးထတောက်တဲ့ ကမ္ဘာဦး ယဉ်ကျေးမှုတွေ မပါသလို၊ အသားယူခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေလည်း မမက်ခဲ့ကြဘူး။ မြင်ရရုံနဲ့ ကျေနပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရောင့်ရဲခဲ့ကြတယ်။ အလွန်လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စတချို့ကို ဆွေးဆွေးနွေးနွေး မေ့ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဟိုးအဝေးက ကောင်းကင်နဲ့တိမ်လို့ပဲ အမှတ်တရတွေကို သိမ်းမိုးထားချင်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် ချီလဲ့ကို ချစ်တယ်။ ဒါ ... အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆီကမှ သက်သေယူစရာမလိုဘူး။ ချီလဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟာလည်း နူးညံ့တဲ့ ဝင်သက်၊ ထွက်သက်တွေနဲ့ သံသယဆိုတာ ဝေးဝေး။ ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးဖို့ ချီလဲ့ ဆွံ့အနေတာမဟုတ်မှန်း သိမိပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ချဲ့ထွင်ဖို့ မကြိုးစားတာဟာလည်း ချီလဲ့ရဲ့ သစ္စာတရားဖြစ်တယ်။

“ထားခဲ့ရင် နေခဲ့ပါ့မယ် မောင်”

ရင်မှာ ဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင် ဖြစ်ရတဲ့စကားပါ။ ဒီမီးတောင်လေးကိုလည်း ကျွန်တော် မပေါက်ကွဲစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဖျားနေတဲ့ညတွေမှာ ယောင်အော်နေမိတယ်။

“ချီလဲ့ ... မောင်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့”
“မမနန္ဒာရယ် ... အချစ်နဲ့ဘဝ ဆိုတာကလေ ...”
“ငါတို့ ထပ်ဝေးဖို့ဆိုတာ သိပ်မဝေးတော့ဘူး မိသူ”

မီးတောင်သင့်သူ

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ထံသို့ လီလီပန်း* များ ဗိုလ်ဂိုက်ကြပါ။

BURMESE
CLASSIC

* (လီလီပန်း) = အနောက်နိုင်ငံအချို့ရှိ အသုဘအခမ်းအနားများ၌ အလှဆင်ရာတွင် အသုံးပြုသော ပန်းတစ်မျိုး။

မိုးဝါဒ်

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ (ဗွီဒီယို)
- ၂။ ချစ်သူဂုဏ်တဲ့ ခေတ်သစ်ဇင်
- ၃။ ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား (ဗွီဒီယို)
- ၄။ အပျိုစင် (ဗွီဒီယို)
- ၅။ ချစ်လို့ (ဗွီဒီယို)
- ၆။ အိပ်မက်အက်ဆေး (ဗွီဒီယို)
- ၇။ ဟန်နီးမွန်း (ဗွီဒီယို)
- ၈။ စူပါဆန်းဒေး
- ၉။ ဖူးစာကွန်ရက် (ဗွီဒီယို)
- ၁၀။ သူငယ်ချင်းနိုင်ယာရီ
- ၁၁။ ရိုးမြေကျသီအိုရီ
- ၁၂။ ပန်သီးမက်ဆေ့ချ် (ဗွီဒီယို)
- ၁၃။ ကျောင်းစိမ်း

ယ ခု လ

- ၁၄။ ရာသက်ပန်ပရိုဂရမ်